

ڪنڊڙي رنگ

(ڪلام)

صوفي ميان ڪرم علي فقير رنگيجو



سهيڙيندڙ

صوفي امانت علي فقير رنگيجو

مُرتب

صوفي دريا خان فقير رنگيجو



کنڊڙي رنگ

(کلام)

صوفي میان کرم علي فقير زنگيجو

سنڌي، سرائيڪي ۽ هندي ٻولين ۾

سهيڙيندڙ

صوفي امانت علي فقير زنگيجو

مرتب

صوفي دريا خان فقير زنگيجو

چپائيندڙ:

صوفي روجل پبليڪيشن ڪنڊڙي

هن ڪتاب جاسپ حق واسطا مرتب وٽ محفوظ آهن.

- ڪتاب جو نالو : ڪنڊڙي رنگ
- موضوع : ميان ڪرم علي فقير زنگيجو جو ڪلام
- سهڙيندڙ : صوفي امانت علي فقير زنگيجو
- مرتب- : صوفي دريا خان فقير زنگيجو
- چاپو ۽ سال : پهريون سال 2019 ع
- ڳاڻيٽو : 1000 هزار
- چپائيندڙ- : (روحل پبليڪيشن ڪنڊڙي)
- قيمت- : 400/- روپيه
- ملڻ جو هنڌ : درگاه ڪنڊڙي روحل فقير، تعلقه روھڙي
- رابطه نمبر : 0300-9316512
- رابطه نمبر : 0300-3266160
- رابطه نمبر : 0300-3397152
- لي آئوٽ : ۽ پرنٽنگ
- پرڪاش ڪمار (پي-ڪي اسٽوڊيو ڏهرڪي)
- لڪي ڊزائينرز اينڊ پرنٽنگ اسٽيشن روڊ خيرپور
- 0300-3134375-0333-3908495

ارپنا

پنهنجي پياري روحاني رهبر مرشد هادي

سائين صوفي فيض علي اول رحه

ڪنڊڙي شريف جي نالي، جنهن مون ناچيز کي
ذڪر الاهي ڏئي انسان بڻايو.

صوفي ميان ڪرم علي فقير

ستاء

8	• پنهنجي ڀاران
25	• مهاڳ
47	• سنڌي حصو
48	بيت جو ڳين جا
76	بيت سسئي جا
87	بيت سهڻي جا
94	بيت راڻي جا
96	بيت ليلان چنيسر جا
98	بيت ماروئي جا
111	بيت عمر ماروئي سوال جواب
113	متفرقه بيت
116	سنڌي ڪلام
148	• سرائڪي حصو
149	بيت هير رانجهي
156	1. سيهه حرفي (هير رانجهي سرائڪي)
165	2. سيهه حرفي
171	سرائڪي ڪلام
227	• هندي حصو
228	سلوڪ
232	هندي ڪلام
255	صوفي ڪرم علي اول جو ڪلام
256	منقبت
257	سنڌي ڪلام
274	سرائڪي ڪلام
288	هندي ڪلام
293	صوفي فيض علي فقير (اول) جو ڪلام
294	بيت سنڌي

295

296

297

301

302

303

304

305

بيت سرائيڪي

منقبت

سنڌي ڪلام

صوفي دريا خان فقير دوئم جو ڪلام

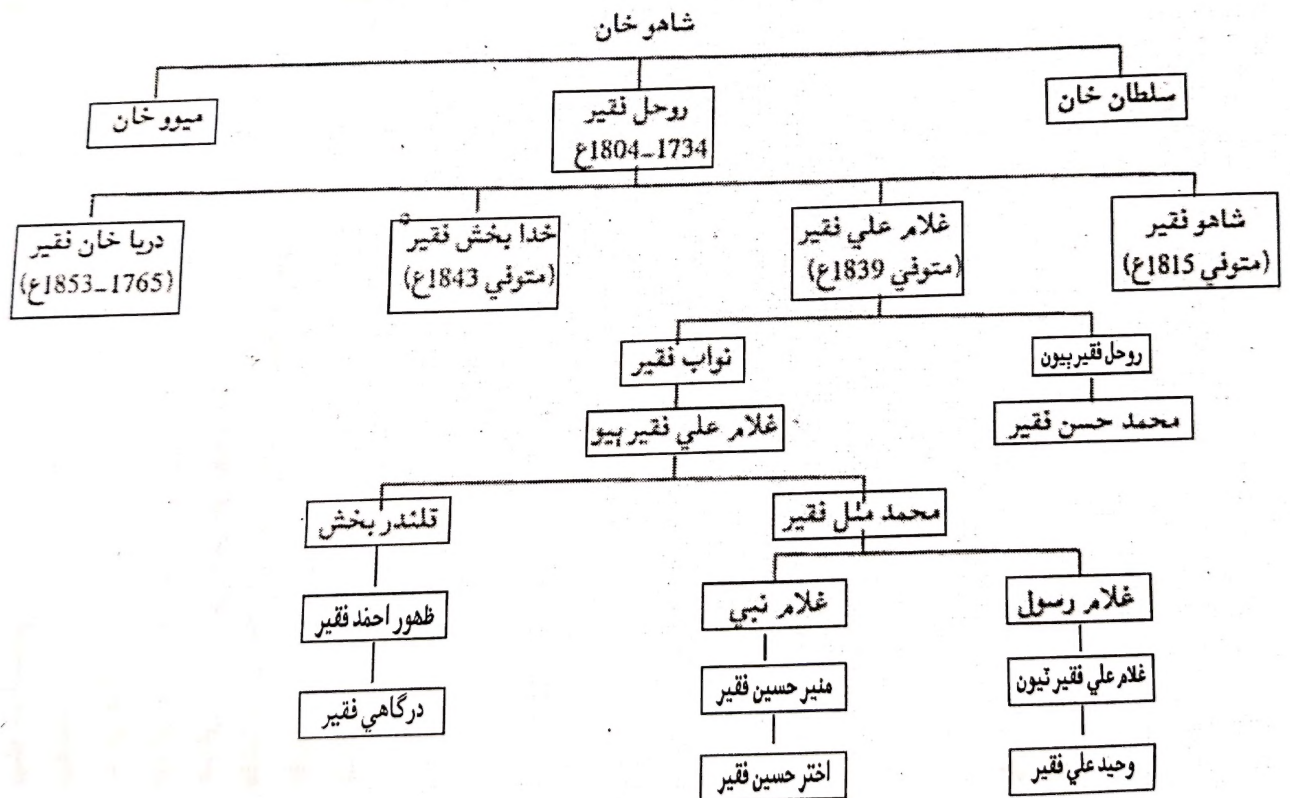
صوفي امداد علي فقير جو ڪلام

ڪنڊڙي جي ڪلتارن جي تڪين تي ميلا ۽ ڏهاڙا

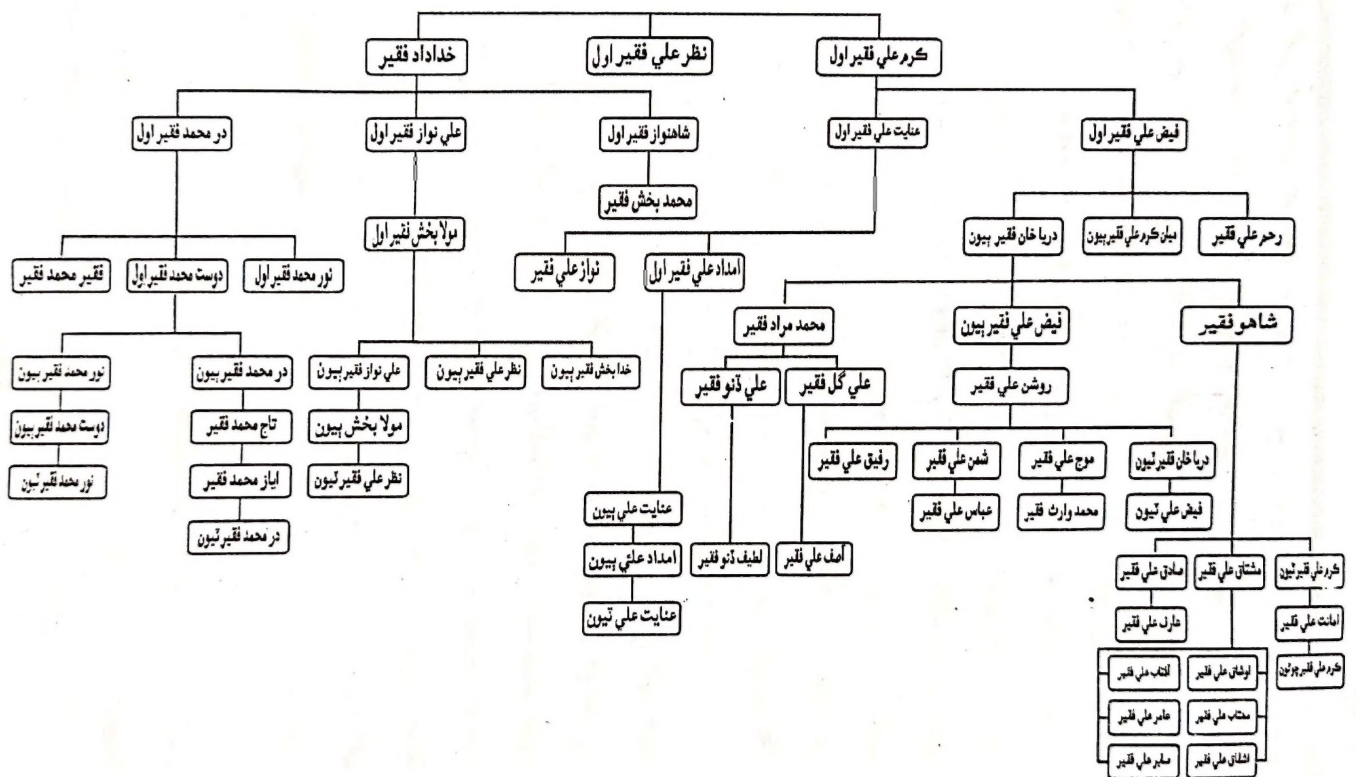
ڪنڊڙي وارن جو فيض

شڪريه ادائي

ڪنڊڙي جي فقيرن جو شجرو "الف"
(1) حضرت صوفي روحل فقير صاحب زنگيجو



ڪنڊڙيءَ جي فقيرن جو شجرو ”ب“
(2) خدا بخش فقير ولد روحل فقير (ٽيون نمبر فرزند)
خدا بخش فقير (متوفي 1843ع)



پنهنجي پاران

سنڌ جي سرزمين کي مالڪ سائين وڏين نعمتن سان نوازيو آهي. ڇاڪاڻ ته هن ۾ ڪيترائي درويش، سالڪ، روحاني رهبر، تعليمي ادبي، سياسي سماجي شخصيتون اظهار ٿينديون رهن ٿيون، جن ۾ سوين شاعر، اديب ۽ صوفي بزرگ ٿي گذريا آهن. جن جو سلسلو اڄ تائين جاري ۽ ساري آهي. اهڙن باصلاحيت بزرگن مان جيڪي امن شانتي، پريت محبت، پائيچاري، رواداري ۽ حق جي راه ڏسيندڙن ڏاتارن ۾ شاه شهيد صوفي شاه عنايت، شاه عبداللطيف ڀٽائي، حضرت شهباز قلندر، صوفي صديق فقير، حضرت صوفي روحل فقير، صوفي محمد مراد فقير، زنگيجو، حضرت صوفي دريا خان فقير، زنگيجو قابل ذڪر شخصيتون آهن جن پنهنجي ذات مان نظم نثر وسيلي انسان ذات لاءِ امن پائيچاري ۽ وحدانيت جو پيغام ڏنو آهي، جنهن مان اسان کي حق ۽ هيڪڙائي جو سبق ملي ٿو.

جيئن ته صوفي خاندان سان نسبت هئڻ سبب مون کي پنهنجي ڪنڊڙيءَ جي ڪلتارن جي ڏنل درس کي پڙهڻ پڙهڻ سمجهڻ سوچڻ ۽ دل سان هنڌائڻ جو گهڻو شوق پئي رهيو. تنهنڪري پنهنجن بزرگن جي شايع ٿيل شاعري ۽ قلمي شاعري هر دم منهنجي مطالعي هيٺ پئي رهي. ڪيترائي ڀيرا ڪوشش ڪيم ته پنهنجن بزرگن جي پيروي ڪندي ڪلام تي طبع آزمائي ڪجي پر وقت جي نزاکتن ۽ طبيعت جي ناسازي سبب اهو چاه چڱيءَ طرح پورو نه ڪري سگهيس. جيئن ته منهنجي پڙڏاڏي ۽ ڪنڊڙيءَ جي صوفين بزرگن جي سرموڙ صوفي بزرگ حضرت صوفي روحل فقير جي پڙپوٽي صوفي ميان ڪرم علي فقير جي شاعري جو ڪجهه مواد قلمي حالت ۾ مون کي مليل هو جيڪو مون کي پنهنجي ڏاڏا فقير درويش صوفي دريا خان فقير دوئم ۽ منهنجي والد بزرگوار صوفي ڪرم علي فقير سوئم وٽان عنايت ٿيو هو. افسوس آهي جو مليل قلمي

نسخن جي ايتري زبون حالي هئي جو ڪتاب کي هٿ ۾ کڻڻ ۽ مطالعو ڪرڻ تمام مشڪل هو ۽ مواد مختلف ورقن، ڪاپين ۽ بندين تي لکيل هو. تنهنڪري ڪلام کي پڙهڻ، سمجهڻ ۽ سهيڙڻ ڏاڍو ڏکيو ٿي پيو هو. پر پوءِ به اهڙي نادر ۽ قديم فڪري خزاني کي يڪجا ڪرڻ جو ڏاڍو فڪر رهندو هو. ڪنڊڙيءَ جي بزرگن جو سمورو ڪلام ته گڏ نه ڪري سگهيم پر پوءِ به دل ۾ پڪو پھ ڪيم ته پنهنجي پڙڏاڏا صوفي ڪرم علي فقير جو ڪلام شايع ڪرائي پنهنجي شوق کي ڪنهن قدر پورائو ڪري دل جو ڏيئرو روشن ڪجي. پنهنجي ڏاڏا سائين جن جو ادبي خزانو سهيڙي سينگاري ادبي ميدان ۾ آڻجي، جنهن کي آءٌ حج اڪبر جهڙي سعادت سمجهان ٿو.

اهڙي سعادت حاصل ڪرڻ خاطر مون پنهنجي طرفان جدوجهد شروع ڪري ڏني. طبيعت ناساز هوندي به منهنجي عزم ۾ ڪا به ڪمي نه آئي. وس آهر محنت ڪندو رهيس. جيڪي ڪاغذ ڦاٽي ويا هئا انهن کي پنهنجي ناقص سمجهه آهر ٻيهر لکڻ ۽ سندن اصلوڪي جاءِ تي رکڻ جي ڪوشش ڪيم. انهيءَ نيڪ ڪم ۾ جن دوستن پائرن ۽ همدردن هٿ وٺايو انهن جي ڪوششن ۽ ڪاوشن کي جس هجي ڪافي ڪوشش جي باوجود هن ڪم کي تڪميل تي پهچائڻ ۾ گهڻي دير ٿي وئي پر وري به مالڪ سائين جي مهرباني سان هن قلمي خزاني کي سهيڙي شايع ڪرائڻ کي پنهنجي وڏي خوش نصيبي ٿو ڄاڻان جيڪا مون لاءِ هڪ سعادت آهي.

حضرت صوفي ڪرم علي فقير صاحب جو ڪلام اوهان جن هٿن ۾ آهي. فقير صاحب جن ڪنهن تعارف جا محتاج ناهن. حضرت صوفي روحل فقير جن جي خاندان مان هجڻ ئي سندن مڪمل تعارف آهي. آخر ۾ آءٌ ٿورائتو آهيان صوفي دريا خان فقير سوئر جو ۽ صوفي

جلال فقير ٽالپر ثاني (خادم جلالی) جو جن جون خدمتون هن ڪتاب جي سهيڙ
کان شايع ٿيڻ تائين لڳاتار اسانجي حوالي رهيون. انهن جي محنت سان هي
ڪتاب سڀ مرحلا طئي ڪري ادبي ميدان ۾ پهتو آهي.
يقين اٿم ته هي ڪتاب تصوف ۽ ادب جي راه ۾ هلندڙ وانتهڙن لاءِ هڪ
روشن مينار ثابت ٿيندو ۽ جيڪو به فيضياب ٿيو گويا مونکي پنهنجو لاپ
حاصل ٿي ويو. حق موجود سدا موجود.

دعاگو

صوفي امانت علي فقير رنگيجو

درگاه ڪنڊڙي روحل فقير.

تاريخ: 1 جنوري، 2018 ع



سائين صوفي عطا الله "ستاري"
موجوده سجاده نشين درگاه جهوڪ شريف

پيغام

ڪنڊڙي وارن ڪلتارن جي سلسلي منجهان ميان ڪرم علي
فقير ڙنگيجو به هڪ روشن ستارو هو جنهن جو ڪلام اڄ
چڄي راس ٿيو آهي.

فقير صاحب جو ڪلام سنڌي، سرائيڪي ۽ هندي ٻولين
تي مشتمل آهي. سندس ڪلام جي مطالعي مان معلوم ٿئي ٿو ته
فقير صاحب پنهنجن ئي بزرگن درويشن مان صوفي روحل فقير
صوفي مراد فقير، صوفي شاهو فقير، صوفي غلام علي فقير،
صوفي درياءُ خان فقير، ۽ پنهنجي پاڙيسري صوفي درويش
بيدل فقير، سچل سرمست جي شاعري کان متاثر ٿيل آهي.
فقير صاحب جو ڪلام هٿ ڪري شايع ڪرايو ويو آهي.
اميد آهي ته هي پر خلوص ڪاوش علم ادب ۽ تصوف جي واٽ
۾ ڪيترائي مثبت اثرات مرتب ڪندي.

سائين صوفي عطاءُ الله ”ستاري“

سجاده نشين

درگاه معليٰ صوفي شاه عنايت شهيد
جهوڪ ميرانپور



حضرت صوفي روحل فقير صاحب



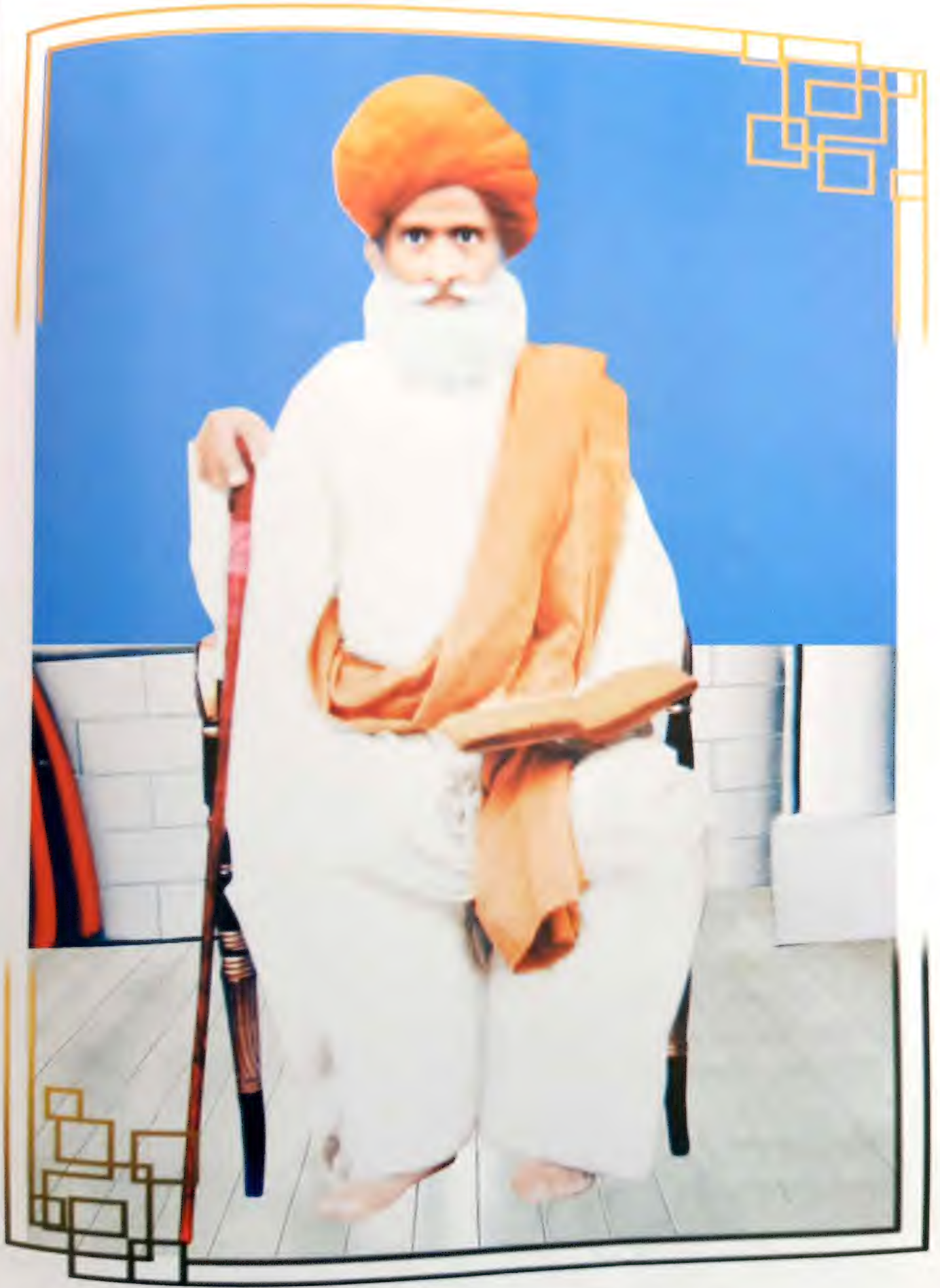
حضرت صوفي روحل فقير صاحب جي اها ڦٽي جنهن سان وار چري جي لاءِ هر چنڊ جي پهرين آچر تي سوڻ ڪيو ويندو آهي.



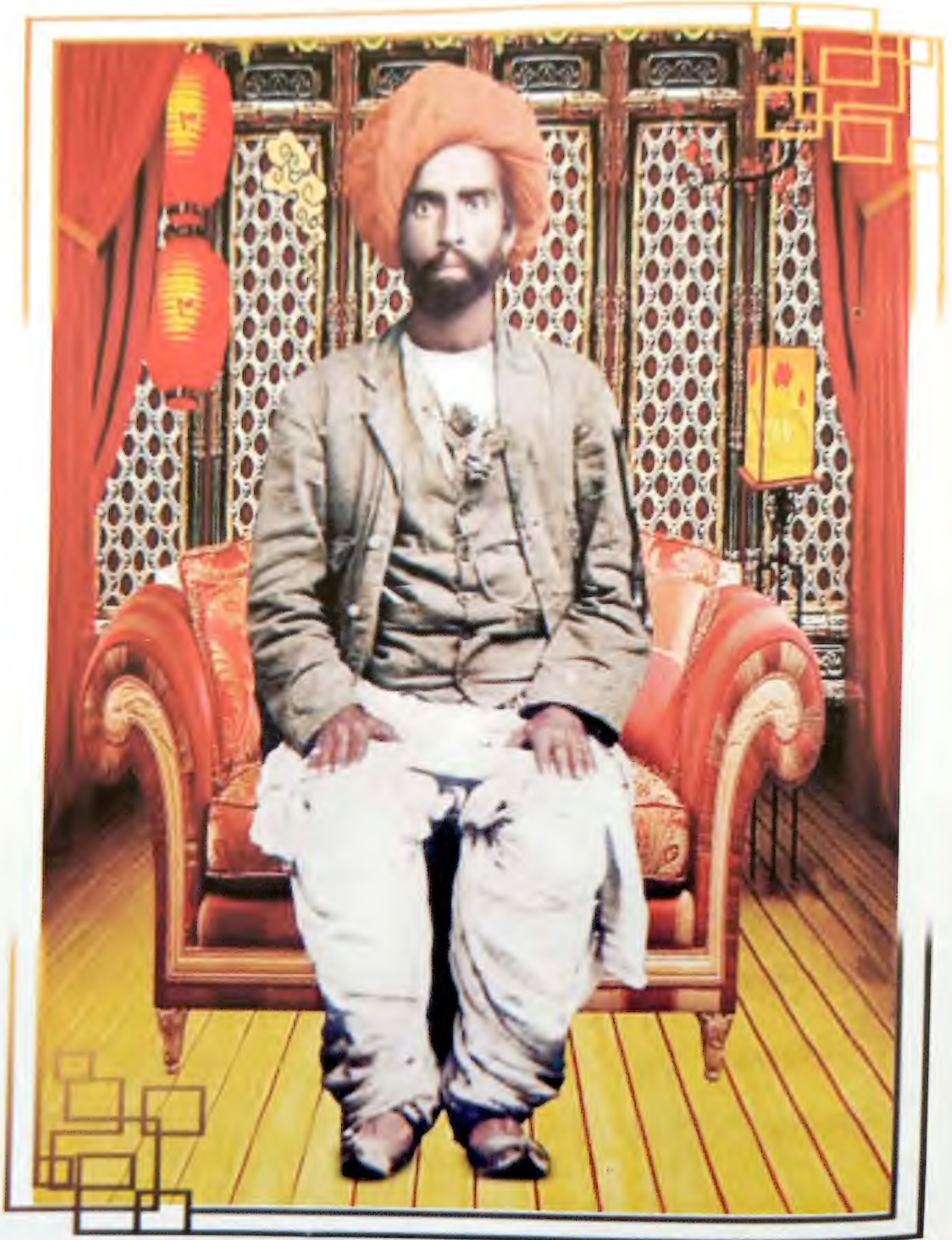
آخري آرام گاهه حضرت صوفي روحل فقير صاحب



حضرت صوفي فيض علي فقير سائين (اول)



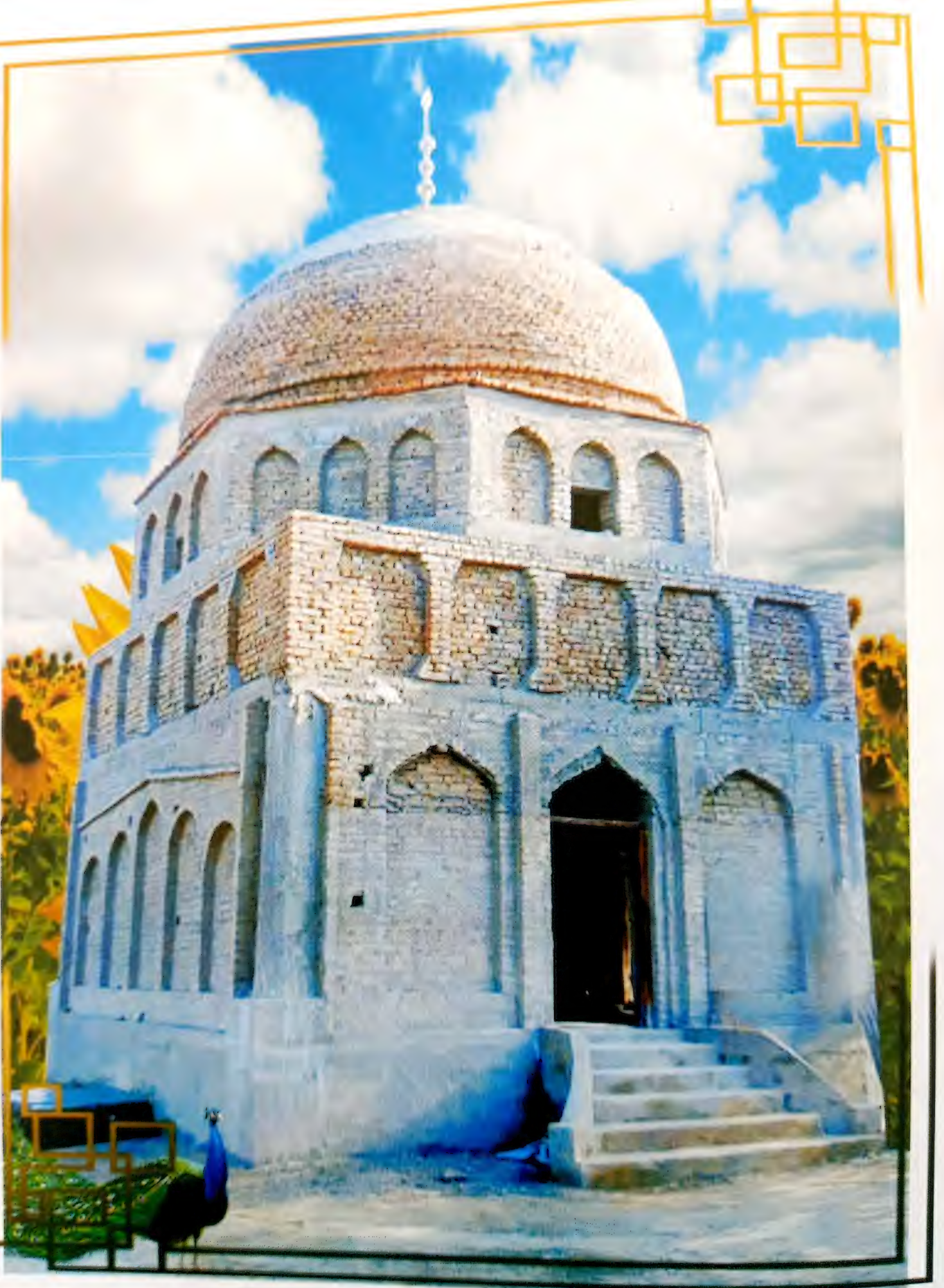
حضرت صوفي رحمہ علي فقير سائين



حضرت صوفي كرم علي فقير سائين (دوئم)



حضرت صوفي دريا خان فقير سائين (دوئم)



درگاہ حضرت صوفی دریا خان فقیر سائین (دوئم)



حضرت صوفي فيض علي فقير سائين (دوئم)



صوفي روشن علي فقير



صوفي دريا خان فقير (سوئم)



صوفي امانت علي فقير



صوفي دريا خان فقير (سوئم)، صوفي جلال فقير (ثاني) ۽ شيواداري موئن فقير

مهاڳ

ڪاشي ڪنڊڙي ايڪ هي، روحل روپ ڪبير
جو چل آوي ڏک مٽي، جنم جنم ڪي پيڙ

سباجهي سنڌ جي سڳند پري ڌرتي پنهنجي فن فڪر، ثقافت تاريخ ۽
فلسفي جي لحاظ سان هڪ منفرد حيثيت رکي ٿي. سنڌ ڌرتي وحدانيت ۽
تصوف جي ڌرتي، عشق محبت، پيار پريم جي ڌرتي، ولين اوليائن ۽ درويشن
جي ڌرتي آهي. جنهن کي اهو اعزاز حاصل آهي ته هي ڌرتي مختلف ادوار ۾
صوفي شاه عنايت شهيد، شاه عبداللطيف ڀٽائي، صوفي روحل فقير، صوفي
مراد فقير، صوفي دريا خان فقير، سچل سرمست ۽ صوفي بيدل بيڪس فقير
جهڙن ڪيترن ئي ڪامل ولي بزرگن ۽ عظيم هستين کي جنم ڏيندي رهي
آهي. اهڙين هستين جا قائم ڪيل آستانا خانقاهون ۽ درگاهون اڄ به سندن
عظمت جون گواه آهن. انهن درگاهن مان صوفي روحل فقير ڪنڊڙي واري جي
درگاه به پنهنجو مثال پاڻ آهي. هن درگاه جو نالو وڏي خصوصيت جو حامل
آهي. سندس روشني هند سنڌ ۽ پنجاب جي علائقن تائين پکڙيل آهي.

درگاه ڪنڊڙي روحل فقير صاحب گذريل ڪيترين ئي صدين کان اڄ
تائين روحاني درس تدريس، وحدانيت واري وات جي ڪيفيت ڪردار جي
عملي مشق جو ميدان رهي آهي. گذريل ڪيترين ئي صدين کان هي درگاه الهي
محبت جي اها مشعل راه رهي آهي جيڪا بغير ڪنهن پيد پاءُ، ذات پات، اونچ
نيچ، دين ڌرم جي ڪٽرپڻي کان آزاد ٿي امن پائيچاري واري بي تعصب سوچ
لوچ وسيلي انسان ذات جي روحاني رهنمائي پئي ڪري.

مذڪوره درگاه جي شان ۾ سندس باني سلطان العارفين صوفي حضرت روحل فقير صاحب جن اهڙي ساڪي فرمائي آهي:

ڪاشي ڪنڊڙي ايڪ هي، روحل روپ ڪبير جو چل آوي ڏک مٽي، جنم جنم ڪي پيڙ ڪنڊڙي تو ڪنچن پري، جت پرش ليو اوتار روحل رنگ لاڳ رهيو، آڻ پهر اڪ سار ڪنڊڙي پوري اڪ ڌام هي، جيڪو ليوي نام جنم مرن ڪا ٻنڌن ڪٿي، شڌ هووي نج ڪام ڪنڊڙي اتم ڌام هي، جس ۾ سنتان پايو ڪلتار اس ڌام ڪي جن شيوا ڪري، تن پايو موڪش دُوار ڪنڊڙيءَ جي ڪلتار صوفي روحل فقير صاحب جي پنجين پيڙهيءَ مان صوفي ڪرم علي فقير (دوئم) جنم ورتو، جنهن سلطان العارفين صوفي روحل فقير صاحب جن جي جاڳايل سوچ لوچ واري جرڪندڙ جوت مان هڪ نئين لات روشن ڪري تصوف جي ساڳي روشنيءَ کي اڳتي وڌايو.

فقير صاحب جي جنم جو قطعي سن سنبت ته معلوم نه ٿي سگهيو آهي، البت سندس وصال جي تاريخ ملي ٿي. جيڪا 13 رمضان المبارڪ سن 1364 هجري بمطابق 22 آگسٽ 1945ع اربع جي رات اٽڪل هڪ وڳي رات جو ٿيو. چيو وڃي ٿو ته وصال وقت سندس عمر 85 سال هئي. انهيءَ معلومات جي بنياد تي فقير صاحب جن جي جنم جو سال 1860ع ٿئي ٿو.

فقير صاحب جي ننڍپڻ واري زندگي بابت ڪو يقيني حال احوال نه ملي سگهيو آهي تنهنڪري ان باري ۾ ڪا ڳالهه ٻولھ نٿي ڪري سگهجي. البت پنهنجن بزرگن ۽ سندس اردگرد واري ماحول مطابق ابتدائي سنڌي فارسي ۽ قرآن پاڪ جي تعليم پنهنجي ڳوٺ ۾ حاصل ڪئي.

ڪنڊڙي رنگ

فقر صاحب نوجوان ٿيو ته سندس شادي ڪرائي ويئي پر
 کيس اولاد ڪونه ٿيو. فقر صاحب مائٽي ۽ سادگي واري طبيعت جو مالڪ
 هو. پنهنجو بني بارو سنڀاليندو هو. صبح جو روزانو اٿي نماز پڙهي پنهنجي
 مال متاع جي نظر داري ڪندو هو تنهن کانپوءِ بنيءَ تي هليو ويندو هو. ڪجهه
 ڪلاڪ سار سنڀال کانپوءِ واپس موٽي ايندو هو. پنهنجن وڏڙن جي درگاه تي
 آيل فقيرن درويشن سان ويهي ورونهن ڪندو هو ۽ فقيرن جو راڳ ويراڳ
 ٻڌندو هو. فقر صاحب وٽ اُٺ به گهڻا هوندا هئا انهن جي به سنڀال ڪندو هو.
 جيئن پوءِ ٿيڻ فقر جي سوچ فقيري ۾ رلي وئي. سندس دل تي فقيري رنگ
 جو رنگ پختو ٿيندو ويو. آخر سندس ارادو پختو ٿيو. تڏهن پنهنجي اندر ۾
 ويهي ويچار ڪري پنهنجي دل کي سمجهايائون ته فقيري راه تي هلڻ لاءِ ڪنهن
 مرشد فقر جو دامن وٺڻ ضروري آهي. پنهنجي مرشد هاديءَ جي امر ۾ رهي
 سندس ٻڌايل طريقت تي هلڻ لازمي آهي. ان حقيقت کي پاڻ پروڙيندي پختو
 ارادو ڪري صوفي ميان ڪرم علي فقر پنهنجي والد محترم صوفي فيض علي
 فقر اول جن جي خدمت ۾ عرض ڪيو ته قبل مون اها پڪ ڪري ورتي آهي ته
 الله جي نام کانسواءِ هيءَ زندگي اجائي آهي. مونکي ذڪر فڪر جي وات
 سمجھائي وڃي ته جيئن مان پنهنجو جنم سڦل ڪري پنهنجي مالڪ وٽ سرخرو
 ٿيان. فقر جو اهڙو اٿل ارادو ڏسي فقر فيض علي سائين جن کيس پنهنجو
 دست بيعت طالب بڻايو، مٿس فيض واري نظر رکي. اهڙيءَ طرح صوفي
 ميان ڪرم علي فقر دوئم پنهنجي مرشد هاديءَ جي دلي دعائن سان تصوف
 جون سڀ منزلون ماڻي وحدانيت جي وات ۾ سرخرو ٿيو ۽ فقيري جي اعليٰ
 منزل کي پهتو. فقر ڪرم علي سائين پنهنجي مرشد پاڪ جي گواهي پنهنجن
 ڪيترن ئي ڪلامن ۽ بيتن ۾ ڏئي چڪو آهي جن مان ڪجهه پيش ڪجن ٿا.

فيض علي سائين فيض فرمايا، ڪول دري ديدار دکاڀا
 فيض علي گر مجھ ۾ سمايا ، آڀو آڀ ۾ درشن پاڀا
 گر فيض علي ڪرپا ڪيني ، ٻن جڀيا گڻ گايو
 ڪرم علي ڪا گرو فيض علي هي، چرن ڪنول ڇت لايو
 فيض علي سائين فيض رسايو، ڪرم علي سر ڏنو آهي ستي.

فقير ميان ڪرم علي سائين، اڳ ۾ ئي فقيري گهراڻي جو فرد هجڻ
 ڪري ۽ فقيري رواداري کي قائم رکندي، تصوف جي سلسلي ۾ باقاعده ڀرپور
 قدم جمائي رکيا. صوفي ميان ڪرم علي فقير دوئم پنهنجي والد بزرگوار
 صوفي فيض علي فقير اول جي رهبري هيٺ به ورد وظيفن ۾ مشغول رهيو پر
 هن فقير تي پنهنجن وڏڙن بزرگن جو به وڏو اثر هو. سندس طبيعت اڳ ۾ ئي
 مانيڻي ۽ صبر واري هئي. فقيري راه هن فقير لاءِ ڪا نئين وات ڪا نه هئي.
 هي اها ئي راه هئي جنهن تي سندس وڏڙا هلندا رهيا هئا ۽ سندس وقت ۾
 موجود چاچا، ماما، ڀائر ۽ ٻيا هم عصر عزيز هلي رهيا هئا. پنهنجي ٻاروتڻ ۾ ئي
 صوفي ميان ڪرم علي فقير پنهنجي چوڌاري اهڙوئي فقيري وارو ماحول ڏنو.
 درگاه صوفي روحل فقير تي ٿيندڙ ساليانا عرس مبارڪ ۽ ٻيا تڻ وار
 ملهائيندي ڏٺا. درگاه عاليه تي ايندڙ صوفي فقيرن، درويشن، سالڪن ۽ شيوڪن
 کي ڏٺو. انهن جي ريتن رسمن، اٿڻ ويهڻ، ملاقاتن کي ڏٺو. جنهن جو اثر سندس تي
 ضرور پيو. ان کانسواءِ بزرگ فقيرن، صوفي روحل فقير، صوفي شاهو فقير، صوفي
 غلام علي فقير، صوفي خدا بخش فقير ۽ صوفي دريا خان فقير جا ڪلام پڙهيا
 ۽ ڳائڻ وارن کان ٻڌا سڻيا ۽ انهن جو به ذهني طور اثر قبول ڪيو. انهن سڀني
 ڳالهين کان علاوه اها ڳالهه وڌيڪ آهي ته صوفي ميان ڪرم علي فقير دوئم پاڻ
 به ته انهيءَ ساڳي مهراڻ جو املهه ماڻڪ هو، جنهن جو نالو ڪنڊڙي چيو وڃيڻو.

يقينن سندس طبيعت ۾ اهي گڻ ڪم ڪري رهيا هئا جيڪي سندس بزرگن ۾ هئا. تنهنڪري تصوف جون منزلون ڪاميابيءَ سان طئي ڪرڻ ۾ کيس ڪا گهڻي دير ڪانه لڳي. ٿوري ئي عرصي ۾ صوفي ميان ڪرم علي فقير صوفي رنگ ۾ رچي لعل ٿيو. ڇو ته اڻ ميا ماڻڪ موتي، لعل جواهر به انهن کي ئي ملن ٿا جيڪي سمنڊ جي اونهائيءَ ۾ وڃي ڳولها ڪن ٿا. جنهن لاءِ شاھ پٽائي عليه رحمته فرمايو آهي.

سي پوچارا پرٿيا سمنڊ سيويو جن
آندائون عميق مان جوتي جواهرن
لدائون لطيف چئي، لعلون مان لهرن
ڪانهي قيمت تن، ملهه مهانگو تن جو

جڏهن وحدانيت جو واٽهڙو پنهنجي رب تي پڪو پروسو رکي پاڻ کي عشق جي سمنڊ ۾ اڇلائي ٿو، پاڻ کي وحدانيت وارين ويرن، لهرن جي حوالي ڪري ٿو. پنهنجا سڀ اختيار ڦٽا ڪري ٿو تڏهن مالڪ حقيقي مٿس مهربان ٿي ان طالب وٽ پهچي سندس واهرو ٿئي ٿو ۽ پنهنجي ڪرم نوازي سان اهڙي شاهدي ڏيندي فرمائي ٿو:

هڪي ٻانهي ڇت ۾ ، ٻي جا ڪري الله
پاڻهئي وجهي ڪن ۾، پاڻهئي اڪاري آڙاه
تنهن واحد کي واه ، جو ستر سڀئي ڪري

تيئن صوفي ميان ڪرم علي فقير به دنيا کان پنهنجا لاڳاپا ٽوڙي الهی عشق جي سمنڊ ۾ ڪاهي پيو. الله تعاليٰ جي ذات کيس پيار ۽ پاڻوھ سان چولين مان چڪي، تڪ تار مان پار پهچائي ڇڏيو،

جيئن ڪنهن شاعر چيو آهي:.
تيري ڪريمي ڪي آسري هم فقيرون ڪي زندگي هي
جسي تو عروج بخشي اُسي خيال زوال ڪيسا

فقير وحدانيت واري واٽ تي پنهنجي دم قدم سان اڳتي وڌندو رهيو
۽ تصوف جون منزلون طئي ڪري ڪامل درويشي درجي تي پهتو.
صوفي ميان ڪرم علي فقير صاحب جن جي طالبيت ۾ تمام گهڻا
ماڻهو هئا، جنهن ۾ هندو توڙي مسلمان بغير ڪنهن مذهبي مت پيد جي طالب
ٿيندا رهيا. انهن طالبن مريدن منجهان ڪي ته اهڙا به وڏا ڪاني ڪرامت جا
صاحب، پور برهم گياني ٿيا. جن جا اڄ تائين تڪيا آشرم درگاهون موجود آهن
جن جي هر سال ياد ملهائي ويندي آهي.

جيئن ته هرانسان هن دنيا ۾ آيو ئي وري واپس وڃڻ لاءِ آهي. فقير
ميان ڪرم علي سائين ڪي به پنهنجو وارو وڃائي هن دنياوي حياتي ڪي الوداع
ڪرڻو هو. آخر ڪجهه ڏينهن بيمار رهڻ کانپوءِ الله تعاليٰ جي سڏ تي لبيڪ
چئي 22-8-1945ع تي وصال ماڻيو. فقير ميان ڪرم علي سائين دوئر جنهن جي
درگاه صوفي محمد حسن مست جي اولهه ۾ صوفي دريا خان سائين دوئر جي
مقبري ڀرسان درگاه صوفي فيض علي فقير (اول) جي ڀرسان موجود آهي.

”صوفي ميان ڪرم علي فقير صاحب

جن جي شاعري تي هڪ نظر“

فقير صاحب جن جي ڪلام پيغام ۾ به اهوئي رس ڪيف سوز ۽ سرور آهي جيڪو سندس وڏڙن بزرگن جي ڪلام ۾ موجود آهي. سندس شاعري عام فهم ٻوليءَ ۾ چيل آهي. جنهن کي هر عام ماڻهو پڙهي پرجهي سگهي ٿو.

فقير صاحب جن جي شاعري هندي، سنڌي سرائڪي ٻولين تي ٻڌل آهي. جنهن ۾ بيت، ڏوهيٽڙا، ڪافيون، شٽ، واڻيون، سيهه حرفيون، منقبت جهڙيون صنفون شامل آهن. فقير صاحب جي شاعري سندس اندر جي سچائي ۽ الهی عشق جو چٽو اهڃاڻ آهي. جنهن ۾ الهامي خوبين جي ڪاڻ سمايل آهي. سندس مجموعي شاعري ۾ بيخودي واري جوش جذبي ۽ موج مستيءَ واري حال جو مظهر آهي. صوفي ميان ڪرم علي فقير دؤم جو ڪلام سوز گداز، ڪيف، مڌ ۽ مدهوشي جوش جذب جلال اندر تصوف جي همه اوست جي فلسفي جو هڪ پرپور خزانو آهي. مختلف ٻولين جي امتزاج ۾ اعليٰ پئماني جي شاعري آهي.

هندي ٻولي واري شاعري به ٻوليءَ جي مزاج مطابق واڻي، آرٽي، شٽ، دوها هرچس وڌاوا ۽ ٻين صنفن تي ٻڌل شاعري لائق تحسين آهي. صوفي ميان ڪرم علي صاحب وٽ شاعري جو سهڻو گهاڙيٽو ۽ فن فڪر آهي. صوفي ميان ڪرم علي فقير دؤم جي شاعري ۾ طريقت معرفت حقيقت ۽ همه اوست جي فلسفي جو چٽو عنصر موجود آهي. سندس يقين آهي ته هن دنيا جي هل چل جو ڪارڻ الله تعاليٰ جي ذات آهي ۽ صفات سندس ظاهري صورت آهي جنهن ۾ ذاتي شڪتي استعمال ڪري ساري ڪائنات جو وهنوار هلائي رهيو آهي. ڪلاسيڪل موسيقي جي انداز ۾ چوي ٿو ته الله تعاليٰ جي ذات انساني جامو ڍڪي هن دنيا ۾ آئي آهي تڏهن هي سارو لوڪ چري پري گهمي ڦري پيو.

انهيءَ سمائل طاقت سبب هي ساري ڪائنات پنهنجي پنهنجي ڪرم ۾ مصروف آهي. صوفي ميان ڪرم علي سائين به ان ڳالهه جو اهڙو اظهار ڪيو آهي
تخت هزاري دا صاحب آيا، لوڪ تماشا لايا
قالو بلي دا قول آها، رانجهن روح لايا
ملڪ هزاري دا مالڪ هويا، چاڪ لقب چا لايا

وحدت الوجود (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) واريءَ وات کي فقير جي ذات ئي سڃاتو آهي. جنهن جو مطلب هڪ الله جي ذات کانسواءِ ٻي ڪابه هستي ناهي جنهن کي الله تعاليٰ جي ذات جهڙو سمجهي ان کي الله جي ذات سان شامل ڪري سگهجي. الله جي ذات کانسواءِ ٻيون سڀ ساڳي ئي ذات حقيقيءَ جون ظاهري صفاتي صورتون آهن. ڪل ڪائنات اندر جيڪي ڪجهه ڏسجي ٿو اهو الله جي ذات جو اظهار يعني صفات آهي. جنهن جي اندر ۾ پاڻ ذات سمائل آهي. اها الله جي ذات ئي آهي جيڪا اول آخر ظاهر باطن آهي. جنهن لاءِ الله تعاليٰ فرمايو آهي. هُوَ الْاَوَّلُ هُوَ الْاٰخِرُ هُوَ الظَّاهِرُ هُوَ الْبَاطِنُ. الله جي ذات هر جاءِ حاضر ناظر آهي: جنهن جي گواهي فَاَيُّمَّا تُولُوفُتُمْ وَجْهَ اللَّهِ واري آيت ڏئي ٿي. جنهن طرف به نظر ڦيرائيندا ته توهان کي الله جي صورت نظر ايندي. مطلب ٿيو ته هر شئي جي اندر ۽ ٻاهرائي هڪ ذات حقيقي آهي. جيئن سنڌ جي سرتاج صوفي شاه عبداللطيف ڀٽائي فرمايو آهي:-

سو هي سو هو، سو اجل سو الله
سو ويڙي سو واهرو، سو پرين سو پساھ
صوفي ميان ڪرم علي فقير به انهيءَ روحاني راز کي سمجهندي اهڙو خيال اظهار ڪيو آهي:

اندر ٻاهر آپ ٻوليندا، روپ ورن سڀ نيارا هي
وُحْنُ اقْرَبُ وَيَجْهًا وَسَدًا، آيا هن اعتبارا هي
آدم نام اسرار الاهي، خاڪي بوتلي وچ اوڻ دا
وَفِي أَنْفُسِكُمْ كَجَهْزِيَانِ ڳالهيان، آپو آپ ملاوڻ دا.

مطلب آهي ته ڪل ڪائنات جو مُوجِد، ڪل ڪائنات جو مَصُور، ڪل ڪائنات جو خالق مالڪ اڪيلو الله تعاليٰ ئي آهي ان سان ٻيو ڪو به شريڪ ناهي. ڪل ڪائنات جي سمورين شين جو وجود خود پاڻ الله تعاليٰ جي ذات ئي آهي. الله تعاليٰ ڪل ڪائنات جي روشني آهي. ڪل ڪائنات جو حسن جمال سندس جوڙ جنسار جو ڪمال پاڻ ئي جلال جمال آهي. ڪائنات جون ڪل صفاتي شيون جيڪي جدا جدا رنگن، شڪلين، وصفن ۾ ڏسجن ٿيون سي ئي حقيقت ۾ هڪئي ذات آهن. انهن ۾ الله جي ذات سمايل آهي. الله جي ذات ڪل آهي ۽ هي سڀ صفاتي صورتون سندس جز آهن. تنهن ڪري هر شئي مالڪ حقيقيءَ جي علم ۽ روشنيءَ جي دائري اندر آهي. هر شئي کي هلائڻ چلائڻ وارو الله ئي آهي؛ جنهن جي حڪم کانسواءِ ڪو ڪڪ پن به چري نٿو. الله جي ذات لاشريڪ آهي، اڪيلي آهي، واحد آهي، ڪل شئيءَ مُحِيط آهي. سموري ڪائنات جي وجود اندر الله جي ذات سمايل آهي. ذات صفات هڪئي شئي آهي هڪٻئي کان جدا ناهن. هڪٻئي ۾ سمايل آهن. ان مان ثابت ٿيو ته الله جي ذات ڪل وحدت آهي ڪائنات ان سان لاڳاپيل آهي جيڪا ساڳي ذات منجهان ظاهر ٿي ڪثرت جي شڪل ۾ آيل ”جز“ آهي. جيڪو ”ڪل“ کان جدا ناهي. ڀڳت ڪبير انهيءَ ڳالهه کي جيئن ڄاتو آهي تيئن بيان ٿو ڪري:

تيرا سائين تجھ ۾ ، جيون پھن مانھين باس
ڪستوري ڪا مرگھ جيون ، ڦرڦريوندي گھاس
سچل سرمست انھيءَ ڳالھ کي وڌيڪ چٽو ڪندي چيو آهي:
” ٻيا ڪوئي ڄاڻ محض گناه، هر ڪنهن صورت آڀ الله ”

جيئن ته الله آدم جو راز ۽ آدم الله جو راز آهي. جنهن لاءِ صوفي بيدل فقير فرمايو:

نھين الله ڪوئي ھور، آدم نام بهانا ڪيتس
ھر گھر وچ ھوري ڪيلي، ويڪڻا ھئي تان ويڪ

اهڙيءَ طرح ڪائنات جون ڪل صفاتي شيون الله جي حقيقي ذات جو جز آهن. جن جي جدا گانه ڪا به حيثيت ناهي. انهن جو اصل خدا جي ذات آهي جيڪا انهن جي اندر ۾ سمايل آهي. انهيءَ جي آڌار تي سندن وجود آهي. ان جو مثال ايئن آهي جيئن سمنڊ جي پاڻيءَ ۾ چوليون ويرون ۽ لهرون جدا جدا شڪليون اختيار ڪري پانت پانت روپ اختيار ڪن ٿيون پر جڏهن سمنڊ مانار ۾ اچي ٿو، سانت ٿئي ٿو ته اهي لهرون گم ٿي وڃن ٿيون. سمنڊ جو پاڻي ۽ لهرون جدا ٻه شيون ناهن پر ڏسڻ ۾ جدا جدا اچن ٿيون. اهڙي طرح سمنڊ “ڪل” آهي ۽ لهرون “جز” آهن. لهرون پاڻيءَ جو ڏيک آهن. جيئن بابا فريد فرمايو آهي

“هرجا عين ظهور صورت سهڻي رب دي”

سچل سرمست به وحدت الوجود جي فلسفي کي سمجهائيندي چيو آهي ته ذات ۽ صفات کي هڪٻئي ڄاڻ، ڪل ۽ جز هڪٻئي آهن. ڏوئي ٻيائي رکڻ يعني هڪ شئي ۾ ٻن شين جو گمان رکڻ شرڪ آهي. يعني هڪٻئي شئي کي به جدا جدا شيون سمجهڻ غلط آهي. عبد ۽ الله رب ۽ ٻانهو وارا شڪ شبهات ختم ڪري هڪٻئي ذات ڄاڻ.

ڄاڻ نه تفاوت عبد ۽ الله جو.

سوئي اندر سوئي ٻاهر، سوئي تنهنجي چولي

تو ۾ مون ۾ هن ۾ هر جا، سچ سچو ٿو ٻولي.

صوفي ميان ڪرم علي فقير به ساڳي ئي وات سان ويندي چوي ٿو:

تبي هڻي پاڻ ۾ گم ٿي، عاشق حق ڏسن

فائِمْا ٿولوفتم وجهُ الله، ٻيو ڪين پسن

وهو معكم اينما ڪنتم، هر دم حج سندن

ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

الله تعاليٰ فرمائي ٿو مان ته توهان کي توهان جي ساهه جي رڳن کان به ويجهو
آهيان، مان ته توهان جي اندر ۾ موجود آهيان، توهان نٿا ڏسو ڇا؟!
اهڙين آيتن تي ڪامل يقين رکندي فقير اها ڳالهه ورجائي ٿو.

وَنَحْنُ وَيَجْهَوُ آهِي، عاشق وينا دوي کي ڊاهي
ڪرم علي آهي سر جي بازي، جيڪو اندر ۾ جهاتي پائي.
شاهه عبداللطيف پٺائي عليه رحمته چيو آهي:

وحدتان ڪثرت ٿي، ڪثرت وحدت ڪل
حق حقيقي هيڪڙو، ٻولي ٻي ۾ پُل
هو هلاچو هل، ٻالله سندنو سڄڻين
فقير ميان ڪرم علي به وحدت ڪثرت، ڪل ۽ جز، ذات ۽ صفات جي
هيڪڙائي جو اندر ۾ مشاهدو ڪندي پنهنجي خيال جو اظهار ٿو ڪري:
سيرسي سهي ڪري، هو ۾ هو هلن
الانسان سري وانا سره، اهڙي چال چلن
سڪ انهيءَ ۾ سنرا، جوشن منجهه جلن
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.
فقير ميان ڪرم علي وري چويٿو:

هو هو هيئن ڪجي، جو ٻاهر بات نه ٻڪ
الانسان سري وانا سره، ساري پڙه سبق
فُثم وجهه الله سمجهه تون، هر جا هادي حق
سرگهوري چئو صدق، ته پرکي پهچين ڪرم علي چوي.

الله تعاليٰ پنهنجي ڪلام پاڪ ۾ فرمايو آهي ” ڇا توهان سمجهو ٿا ته توهان
کي بنا مقصد جي بڻايو ويو آهي ۽ توهان کي پنهنجي الله ڏي نه موٽايو ويندو؟!
(الموء منون 115)

هن آيت سڳوريءَ مان معلوم ٿئي ٿو ته هي جيڪا ڪائنات تخليق ٿي آهي، انسان ذات، جيڪا احسن تقويم جي صورت ۾ پيدا ڪئي ويئي آهي اها ڪنهن نه ڪنهن مقصد لاءِ خلقي وئي آهي. اهڙو ڪهڙو مطلب آهي جنهن لاءِ ايڏو سارو پيسارو ڪيو ويو آهي. انسان هن دنيا ۾ ڪهڙي مقصد لاءِ آيو آهي. هتي انسان کي ڇا ڪرڻو آهي ۽ پنهنجي زندگي پوري ڪري وري ڪيڏانهن وڃڻو آهي. انسان کي انهي مقصد کي سمجهي ان مقصد جي حاصلات لاءِ اها اهم وات وٺڻ گهرجي جنهن کي الله تعاليٰ ”صراط المستقيم“ جي نالي سان سڏيو آهي. جڏهن اسان انهيءَ راز کي ڄاڻي وٺنداسين تڏهن ئي اسان کي پنهنجي زندگيءَ جي خواب جو تعبير سمجه ۾ ايندو، پنهنجي زندگيءَ جي اهميت جي پروڙ پوندي. جڏهن اسان پاڻ پنهنجي حيثيت کي سمجهي ورتو ته پوءِ الله تعاليٰ جي ذات جي اهميت ۽ شناس پيدا ٿيندي. انهيءَ ڪري فرمايو ويو آهي:-

مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ

”جنهن پنهنجو پاڻ کي سڃاتو تنهن ڄڻ ته پنهنجي رب کي سڃاتو.“

اها هڪ مڃيل حقيقت آهي ته جيستائين، انسان جي زندگي ۽ بقا لاءِ جيڪو ڪائناتي نظام ٺاهيو ويو آهي ان کي سمجهيو ته ويندو ۽ الله، ڪائنات ۽ انسان جي وچ ۾ جيڪو ڳانڍاپو آهي، ان کي ڄاتو نه ويندو تيستائين انساني زندگيءَ جي صراط المستقيم جو تصور نه ٺهي سگهندو. تنهنڪري انساني زندگيءَ جو مخصوص مطلب هجڻ گهرجي جنهن جي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪن مقرر قاعدن قانونن تي هلي، انسان پنهنجي روحاني توڙي جسماني ڪاميابي حاصل ڪري انهيءَ منزل تي پهچي جيڪا هن ڪائنات جي خالق، انسان ذات لاءِ مقرر ڪئي آهي، جنهن لاءِ الله تعاليٰ فرمايو آهي:- ”مون انسان کي پنهنجي فطرت تي خلقيو آهي.“

ان جو مطلب ٿيو ته الله تعاليٰ جي ذات ۾ جيڪي خوبيون آهن جيڪي به منجهس نوراني خاصيتون آهن اهي انسان ۾ پڻ موجود آهن پر انسان پنهنجي گمراهي ۽ بي ڌيانيءَ سبب وساري ڇڏيون آهن. انهن کي ٻيهر اجاگر

ڪري انسان کي پنهنجي روحاني ڪمال تي پهچڻو آهي. آدم سر الهي واري منزل تي رستو آهي. انسان کي اها روشني حاصل ڪرڻي آهي جيڪا نور علي نور آهي. اهوئي انسان جي زندگيءَ جو مول مقصد آهي. جيئن سچل سائين اهڙي واٽ وٺڻ لاءِ اشارو ڏيندي چيو آهي:

”چوڙ گمان گدائي والا، شملا ڇا ٻڌ شاهي دا“

صوفي ميان ڪرم علي فقير به توحيد جي طالب کي همٿائيندي چويٿو ته هي دنيا هڪ تڪو وهندڙ درياھ آهي. هن جي تڪ تار وهڪري جي وڏي دهشت آهي پر تون ڪوبه خوف نه ڪر توڪل جو ترهو ساڻ ڪري درياھ جي سير ۾ ڪاهي پئو. الله جي مدد توکي پار پهچائيندي.

توڪل جو ترهو ٻڌي، پئو ڪنن ۾ ڪاهي
ڪاهي پئو ڪنن ۾، ڇڏي سر جو سانگو
ڏسي چوه چولين جو، متان من ٿيئي ماندو.

جيئن ته انسان هن ڪائنات ۾ الله جو خليفو يا نائب ٿي آيو آهي، تنهنڪري منجهس به اهيئي خوبيون هجڻ گهرجن جيڪي مالڪ ۾ آهن. الله تعاليٰ چويٿو مون انسان کي پنهنجي صورت تي ۽ پنهنجي فطرت تي خلقيو آهي. ٻين لفظن ۾ الله تعاليٰ پاڻ ئي هي انساني جامو اختيار ڪري هن دنيا ۾ آيو آهي. جنهن کي صوفين ئي سڃاتو آهي ۽ ان راز کي ظاهر اظهار ڪيو آهي. جنهن لاءِ سچل سرمست سڌي کليل ڳالهه ڪئي آهي ته عبدیت ۽ بانهپ وارو خيال ڇڏي ڏي تون پاڻ ئي خود اها ئي ذات آهين جنهن کي الله ٿو چوين. بيدل سائين به ان ڳالهه جي شاهدي ڏيندي فرمايو آهي:

پاڻ پنهنون تون آهين، ڪيچ وڻين چو ڪاهين؟؟
بيدل بندو ناهين تون هرگز، چو ٿو ڪوڙڪمائين
بيدل آهيان سرالاهي، صورت سانگ بنايان.

صوفي ميان ڪرم علي فقير به ساڳي ڳالهه جي ورجاڻي ڏيندي چويثو ته:

خرقا خاقي پهرڪي آيا، ويس جوڳيان دا ڪرڪي
شاهي هويا شان تنهين دا، سانگي آيا سانگ ڪرڪي
تخت هزاري دا مالڪ هويا، ترڪ آيا سڀ ترڪي.

انسان جي اها فطري جبلت آهي ته پنهنجن ذاتي صفتن ۾ طاقتور ٿي
مٿانهين ڪمال جي درجي پهچي. تنهنڪري کيس گهرجي ته ذات حقيقيءَ کي پنهنجو
مطلوب مقصود سمجهي ۽ ذات حقيقيءَ کي ئي اصل محور سڃاڻي ان ڏانهن ئي
وڌڻ گهرجي. الله تعاليٰ فرمايو آهي ته هر شئي کي فنا ٿي مون ڏانهن ورڻو آهي؛
تنهن ڪري انسان کي گهرجي ته دنيا جا سڀ وهڙ گمان وساري، دنيا جون موه
محبتون وساري، دنياوي حرص هوس، حسد وير وساري هڪئي سچي ذات کي
پنهنجو معبود ۽ مقصود بڻائي ان جي عشق ۾ گم ٿي پنهنجي هستي هوڏ هڻڻ کي
چڏي ذات حقيقي ۾ ذات ٿي وڃي ته سدا حيات، امر بڻجي بقا بالهه جي منزل ماڻي.
جڏهن صوفين فقيرن انهيءَ فلسفي کي سمجهي ورتو، انهيءَ عشق
جي راز کي هئين سان هنڊايو ۽ انهيءَ حقيقي وات سان اڳتي هلي پيا ته آخر
اها حقيقي منزل ماڻي سرها ٿيا، جنهن لاءِ ميان ڪرم علي فقير گواهي ڏني:

ڳولي لڏايائون پاڻ ۾، جوڳين ڪيا جاڳا
پاڻ سڃاڻي پاڻ ٿيا، سامي سر ساڳا
جاڳا ڪري جرڪي پيا، ڏيه پنهنجو ڏوري
ڳالهيون سک ۽ سور جون، اندر منجهه اوري
دين ڪفر جا ميان ڪرم علي، ٽڳا سڀ ٽوڙي
سڪ سمرڻيون سوري، گر کي گڏيا ڪاپڙي

الله تعاليٰ فرمائي ٿو “مان توهان جي اندر ۾ آهيان. پوءِ توهان نٿا
ڏسو ڇا؟! انهيءَ ڳالهه کي فقيرن سڃاتو. جڏهن علم اليقين جي درجي کان
عين اليقين ڏي پهتا ته کين اندر جي اکين سان مشاهدو ٿيو. حق، اليقين جو

درجو ماڻيائون. ذات حقيقيءَ جو ديدار ڪيائون.

فقير ڪرم علي دوتر پنهنجي ڪلام ۾ بيان ڪيو آهي:

تَبي هُتي پاڻ ۾ گم ٿي، عاشق حق ڏسن

فَأَيُّمَائُولُوا فِثْمَ وَجْهِ اللَّهِ، بِيو ڪين پسن

وَهُوَ مَعَكُمْ أَيُّمًا كُنْتُمْ، هر دم حج سندن

ڪُٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

حضرت صوفي روحل سائين به ساڳي ڳالھ کي ورجايو آهي:

پنهنجون اڪيون پاڻ ۾ جوڙي رکيون جن

سي سئو پيرا ساعت ۾، ٿا پلپل پرين پسن

بئي پاسي صوفي مراد فقير جو آواز اچيٿو:

اگر باور نمي داري “وَفِي أَنْفُسٍ” بيا بنگر

ڪه سالار دين فرمود درقرآن محفلها.

ترجمو: جيڪڏهن توکي مون تي اعتبار نٿو اچي ته پنهنجي اندر ۾ ان کي نهار

“وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ” جو دين جي سردار، قرآن شريف جي مجلسن

۾ ايئن ٻڌايو آهي.

حضرت شاه عبداللطيف ڀٽائي چيو آهي:

ساري رات سبوحان جاڳي جن ياد ڪيو

ان جي عبداللطيف چئي مٽيءَ لڌو مان

ڪوڙيئن ڪن سلام، اچيو آڳهه ان جي

صوفي ميان ڪرم علي فقير چوي ٿو:

جاڳا ڪري جرڪي پيا، ڏيل پنهنجو ڏوري
ڳالهيون سڪ ۽ سور جون، اندر منجهه اوري
دين ڪفر جا ڪرم علي، ٽڳا سڀ توڙي
سڪ سمرڻيون سوري، گر ڪي گڏيا ڪاڙي.
فقير نانڪ يوسف تمام سهڻي ڳالهه ڪئي آهي.

گم هو ڪي ويڪ نظارا، آپ سارا محبوب ڪي صورت ۾
فقير ميان ڪرم علي صاحب وحدانيت جي واٽ تي هلڻ جو طريقو
سمجھائيندي چويٿو.

سر سڻي سراه ۾، سڀ غير گمان وسار
ماري پنهنجي من ڪي، ڪر وحدت جو واپار
پنهنجو اٿئي پاڻ ۾، ٻي پاسي ڪين نهار
دل ۾ ڪر ديدار، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.
سر ڏي تون پهرين ست، غم وهم سڀ وسار
دوست ويٺو ٿئي دل ۾، تون نئيئي نيٺ نهار
لاهي مرد ميار، نانگا ٿي گڏ نات سان.

انهيءَ ساري وهنوار ڪي تڪميل تي پهچائڻ لاءِ عشق ئي واحد ذريعو
آهي؛ جنهن وسيلي انسان پنهنجيءَ منزل مقصود تي ڏو پار پهچي ٿو. عشق اها
براق آهي جنهن نبي ڪريم صلعم جن ڪي معراج تي رسايو. اهو عشق ئي آهي
جيڪو هن ڪائنات جي تخليق جو ڪارڻ آهي. عام چوڻي آهي ته ”العشق ناراً
يُحرق ما سوي الله.“ ان جو مطلب آهي ته عشق اها باهه آهي جيڪا الله جي ذات
کان سواءِ باقي سڀ شيون جلائي ڇڏي ٿي. جيئن سونارو سون ڪي ٻين ڌاتن کان

صاف ڪرڻ لاءِ ڪوٺاريءَ ۾ وجهي باهه تي رکيڻو ته ٻيا ڏاتو سڙي وڃن ٿا ۽ باقي خالص سون رهجي وڃيڻو. تيئن جڏهن گڏيل سڏيل عشق ڪوٺاريءَ ۾ پويڻو ته زماني جون سدون، غير گمان ختم ٿي وڃن ٿيون ۽ حقيقي ذات جو خالص عشق رهجي وڃي ٿو. عشق اهو حق آهي: جنهن جي اچڻ سان دل جي ڪعبي اندر موجود باطل جا بت ڀڄي پورا پورا ٿي پون ٿا ۽ شيطاني طاقتون ڀڄي وڃن ٿيون. دل الله جي ذاتي نور سان منور ٿي پوي ٿي. پوءِ انسان جي اندر مان وهم گمان، شڪ شبهات، دوئي ٻيائي، دنيا جا خام خيال، اجايا خوف خطرا ختم ٿي وڃن ٿا. پاڻ حقيقي عشق سان گڏجي اها ساڳي حقيقي ذات بڻجي پوي ٿو. پوءِ غير جي اونداهي ختم ٿي وڃي ٿي الهي ذات جي نوراني روشني دل ۾ جاءِ والاري ٿي ۽ اها ئي روشني عاشق کي وحدانيت واري وات سان اڳتي اعليٰ عشق جي منزل تي پهچائي ٿي.

صوفي ميان ڪرم علي فقير انهيءَ سچي عشق جي گواهي ڏني آهي:
 عشق اسان نون سونهان ڪيتا، ماريا نينهين دا نعرا هي.
 سچل سائين عشق جي جام جي ڳالهه ڪئي آهي:
 جنهن دل پيتا عشق دا جام، سا دل مستو مست مدام.
 عاشقن عشق الاهي کي مختلف شڪلين شبهاتن ۽ ڪيفيتن ۾ ڏٺو آهي.
 صوفي بيدل سائين فرمائي ٿو:

عشق امام محمد مهدي، دوئي اٿيئي دجال

عشق جون مختلف وصفون بيان ڪندي چوي ٿو:
 عشق عطا الاهي هي، عشق دا طبل خدائي هي،
 عشق بتاوي راه هدايت، عشق دا اعليٰ شان،
 عشق نهين ڪوئي شيخي مشاخي، عشق نهين ڪوئي چرچي بازي.

سچل سرمست عشق کي جيئن ڏٺو ايئن ٻڌائي ٿو:

عشق الله دا زورون زور، عشق هي باز اسان مرغابي،
عشق عقل ڪيا لڳي لڳي. عشق دي باجهون پيا سڀ ڪوڙ.

صوفي ڪرم علي فقير به عشق جي ڳالهه ڪندي فرمايو آهي:
عشق دا اعليٰ شان، ڪيڙيان نون ڪل نه ڪائي.
عشق دا بار اجهل جو آيا، سو مئين چم چشمان تي چايا
عشق اسان نون آتش لائي، ڦير آڙا ٻليندا هي.
عشق ئي وحدت واري واٽ جو سونهون بنائي ٿو. عشق جو شان افضل آهي
عام ماڻهوءَ کي ان جي قدر قيمت جي خبر ناهي. هيري جو قدر جوهرِي ئي
ڄاڻي ٿو. ٻئي کي ان جي پروڙ نٿي پوي. عشق بجليءَ جي چمڪار وانگر آهي
جيڪا ڪوھ طور کي به جلائي ٿي ڇڏي. عشق اها تيز تڪي آتش آهي جيڪا
عاشقن جي دلين ۾ درد جا دونهان دکائي دلين ۾ اوجر آڻي ٿي. هونئن به هيءُ
ڪل ڪائنات انهيءَ عشق جو نتيجو آهي جيڪو ڪافي وقت پنهنجي ئي اندر
۾ گجهو رهيو. جڏهن سندس اندر ۾ عشق جاڳيو ته آءٌ سڃاتو وڃان. اظهار
ٿيان ته پوءِ ”ڪُن“ جو نعرو هڻي وحدت مان ڪثرت وارو جنسار جوڙيو. اهڙيءَ
طرح هن ڪائنات جي تخليق جو ڪارڻ عشق ئي بڻيو، اهو عشق ئي آهي جو
ڪائنات جي هر جز ۾، هر عمل ۾ سمايل آهي. عشق ڪانسواءِ ڪو به عمل
ڪامل مڪمل ناهي. عشق ڪانسواءِ هر ڪم اڏورو ۽ ناڪام آهي.
جيئن حضرت شاه عبداللطيف ڀٽائي رحمته الله فرمايو آهي:
سڌڙيا شرابن جون ڪوھ پچارون ڪن.

ڪنهن به شئي جي سڌ ڪرڻ سان اها شئي نٿي ملي سگهي جيسين ان لاءِ
سڄي دل سان، اٽل ارادي سان ڪوشش نه ڪئي وڃي تيسين اها شئي حاصل
نٿي ٿئي. تنهنڪري الله تعاليٰ جي ذات جو ديدار بغير عشق جي رهنمائي جي
ملڻ محال آهي. تنهنڪري عاشقن، درويشن، فقيرن، پيرن، پيغمبرن عشق کي
هڪ تيز رفتار نوراني سواري جي نالي سان به ياد ڪيو آهي جيڪا ڀل ۾

منزل تي پهچائي ٿي. عشق کي وحدانيت جي واٽ ۾ استاد، رهبر، هادي،
مرشد، امام، شهباز جي نالن سان به سڏيو ويو آهي ڇو ته عشق ئي آهي جو
اربن کربن ملين جا پنڌ پل ۾ کائي منزل مقصود تي پهچائي ٿو. عشق ئي
عبد عابد معبود، عشق عاشق معشوق، مقصود جا پُرانهان پنڌ کائي پاڻ ۾
ملائي هڪ ڪري ٿو ڇڏي جيئن پروانو شمع جي شعاع ۾ ملي پاڻ شمع ٿي ٿو
پوي تيئن عاشق به الله جي ذات ۾ گم ٿي پاڻ اها ئي ذات ٿي پويٿو. اها ساڳي
ڳالهه فقير ميان ڪرم علي به ڪريٿو ته:

عشق آهي اسرار، دم جو ڌيان لڳايان ٿو
عشق آهي امام اسانجو، تنهن کي سيس نوايان ٿو
رهبر عشق اسانکي آڻي، بره جو باب پڙهائي ٿو
عشق وارن جي آهي الٽي بازي، راند کٽن ٿا مرد کي غازي
عشق ٿو چارو چست ڏيکاري، غير اندر جو سڀ اڏاري.

پر جيئن ته هن عشق جو محور ذاتي جمال جو ڪمال آهي جنهن کي
نورُ عليٰ نور يا حسن چئجي ٿو. صفات اندر جيڪا خوبصورتِي آهي اهو ذات
حقيقيءَ جو حسن جمال آهي جنهن کي عشق پنهنجو مرڪزي مقام ۽ ڪماليت
جي منزل بڻايو آهي. ذاتي حسن واري منزل تي پهچڻ ئي عشق جو معراج آهي.
قرب ۽ ويجهڙائي جو ڪمال آهي. اهائي منزل آهي جتي عشق عاشق معشوق
ملي هڪ ذات ٿين ٿا. پتنگ شمع ۽ شعلو گڏجي هڪئي شعاع ٿين ٿا. يعني اها
الله جي ذات ئي آهي جنهن ۾ انسان فنا ٿي ذات ۾ ذات ٿي بقاء جو درجو ماڻي
ٿو ۽ ابد تائين امر ٿي وڃي ٿو. الله تعاليٰ جي ذات ايتري ته خوبصورت آهي
جنهن جو مثال ملڻ مشڪل آهي. حسن حقيقيءَ جي پيٽ پنهنجن جهانن جي
حسين شين مان ڪنهن سان به نٿي ڪري سگهجي. انهيءَ حقيقي ذاتي حسن
جي جلوي جو ٿورڙو جز هن ڪائنات جي صفات ۾ مليل آهي. جنهن کي ڏسڻ
سان روح حيران ٿي وڃي ٿو. ذاتي حسن جي ڪشش کيس چڪي پاڻ ۾ ملائي

چڏي ٿي. ذات صفات جو محور هڪئي ذات ٿي پوي ٿو. جيئن پونئر گل جي حسن ۽ خوشبوءِ تي مست ٿي ان تي ڦيرا ڏيندو رهي ٿو. معنيٰ ته صفاتي سونهن تي مست ٿيڻ ذاتي حسن تي عاشق ٿيڻ آهي. اهو ئي سبب آهي ته جڏهن عاشقن فقيرن، بزرگن وارين درويشن الله جي نور کي صفات ۾ محسوس ڪيو ته ان حسن تي حيران ٿي حسن جي تعريف ڪئي ۽ ان ۾ ذات کي موجود ڄاڻي انهيءَ حسن کي ذاتي عشق جو محور بڻائي ان جو طواف ڪيو، سڪ سان سجود ڪيو. الست بربڪم جو قول پورو ڪيو. صفات اندر ذات کي موجود ڄاڻندي ميان ڪرم علي فقير به حسن جي ساراه ۾ گهڻو ڪجهه ڄاڻايو آهي جنهن مان ڪجهه مختصر سٽون پيش ڪجن ٿيون:

چو ۽ طرف حسن هپڪارا، چٽ پٽ چٽيڪ ليا هي
 ابرو نين ڪمانا ترڪش، جادو جوڙ بچايا هي
 منهن محراب منور تجلي، چوڏس چمڪ چمڪا
 شعلي ٽولي ڪر ڪي آندي، گهور سڄڻ دي گهايا
 ڪرم علي ڪريندا عجب نظاري، عشق دا هويا رايا
 حسن تڏي سانون مار نيتا، سر عشاقان بره باران ڪيتا
 هن ابرو محراب تنهين دي، ڏينديان سجدي ورهين واليان

عاشق جڏهن حسن جي گهيري ۾ اچي ٿو، اکين جا اشارا کيس مست ڪن ٿا ۽ زلفن جا زنجير سندس دل کي وڪوڙي ونگ وجهن ٿا ته عاشق ويچارو حسن جي هر ادا جو اسير ٿي پوي ٿو ۽ حسن جي اڳيان سر بسجود ٿي سندس ساراه ڪري ٿو:

گهور نينان دي دل ڪون گهايا، ناز نينان دا نظارا ويڪو
 جوڙ جادوگر جادو لايا، نينهن لڳا نروار ويڪو
 مست ميگان تڪيان تبر تير ڪنون
 زوري زلف ڪمند ٿئي. زنجير ڪنون
 اڪيان تڏيان مار گهتينديان، ڪاليان ڪجلي واليان
 اڪيان دي هي جهڙپ اٿانگي، جيوين بحري باز بواليان

نيٽ ناز ڀرئي خيمي ڪوڙ ڪڙي،
لڙڻ ڪاڻ جوڌي جنگ جوڙ ڪڙي
چڙهي فوج حسن چوڌار ميان

صوفي ميان ڪرم علي فقير صاحب پنهنجي شاعريءَ ۾ اڪثر هنڌن تي قرآن پاڪ جون آيتون ۽ عربي مقولا يا حديثون پڻ سهڻي نموني استعمال ڪيون آهن. جنهن مان معلوم ٿئي ٿو ته فقير صاحب قرآن پاڪ ۽ حديثن جو چڱيءَ پر ڄاڻو هو ۽ عربي پڙهي، سمجهي سگهندو هو. اهڙن شعرن جو ڪجهه نمونو پيش ڪجي ٿو:

فاذكروني اذڪرم، سبق پڙهان ٿو ساري
لآله وارو هڻ ڪڙو، من جي لاهج مَرُ
الانسان سڙي وَاِنا سِرّه، سائي پاڙج پَر
تبي هڻي پاڻ ۾ گم ٿي، عاشق حق ڏسن
فَايَمَّاوَلو فثم وجهه الله، ٻيو ڪين پسن
وَهُوَ مَعَكُمْ اِنما كنتم، هر دم حج سندن
ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي

تبي هڻي پاڻ ۾ گم ٿيا، سڀ پرڻتون ڪن پچار
اهدنا الصراط المستقيم، هليا پورب واري پار
ونحن اقرب ويجهها ٿيا، وڻي ناهي وار
اٿن ساڻي رب ستار، ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

عاشق ذاتي عشق ۾، مسيت وجود جوڙين
ڪعبو قبلو ڪاپڙي، جيءَ اندر جوڙين
اِناعطينك الكوثر، خيال تنهن ۾ ڪوڙين
ڏيل اندر ڏورين، ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

ڪرم علي جوڳي سي جوان، سر سوليءَ ڏي سورن
 مو تو قبل انت موتوا، سر گهور ڪيون گهورن
 ڏک ڏيل اندر ڏورن، ٻارن سي ٻيڙي ڪيو.
 صوفي ڪرم علي فقير دئم جي شاعري صوفيانہ رنگ ڍنگ جي
 لحاظ کان پنهنجي فن ۾ ڪرم ۾ پڪي پختي آهي. فقير جي سموري شاعري جو
 فڪري سفر وحدت الوجود واري وات جو سفر آهي. فنا کان بقا جي منزل ڏانهن
 سفر آهي. فقير جي شاعري جو رجحان لا کان الله جي ذات ڏانهن سفر آهي.
 سندس شاعري ۾ تصوف جي عالمي سچائي واري روشني آهي. سندس خيالن
 جي شهباز جي پرواز لافاني عشق واري آفاق ڏانهن اڏام آهي. يعني عبد کان
 الله جي ذات ڏانهن اڏام آهي.

جيئن حضرت سچل سرمست فرمايو آهي.

”چوڙ گمان گدائي والا شملا ڇا ٻڌ شاهي دا.“

فقير جو ڪلام طريقت معرفت حقيقت ۽ وحدت الوجود جي روشن
 راه آهي، جنهن جي وسيلي تصوف جي واڻهڙو جي روحاني رهبري يقيني ٿي
 سگهي ٿي.

قوي يقين آهي ته صوفي ميان ڪرم علي فقير دئم جو هي ڪتاب به
 سندس وڏن بزرگن درويشن ڪنڊڙيءَ جي ڪلتارن جي ڪتابن وانگر قدر جي
 نگاه سان ڏٺو ويندو. آمين.

دعا جو طلبگار،

خادم جلالی

درگاه صوفي جلال فقير ٽالپر

ٽالپر وڏا.

30 جون 2017ع

ڪنڊڙي رنگ

سنڌي حصو

بيت جو گين جا

ڪرم علي جوگي هن جڳ جا، ڪن ٺڳيءَ جو واپار
منجهيل موڳا مور نه سمجهن، لاقون هٿن هزار
جن جا پٿرا اهڙا پار، مور نه پسجي تن کي

ڪرم علي جوگي هن جڳ جا، ڪن مانيءَ تي مارو
پيت پرجين ڪين ڪي، ڪائن ٿا ڪارو
چڏي وحدت جو چارو، پيت ۾ ئي پورا ٿيا.

ڪرم علي جوگي هن جڳ جا، اچي مايا منجهايا
ڊڳا ڍاپن ڪين ٿا، گهڻي لالچ للچايا
نه ته سامي هجن سوايا، قرب وڃايائون پنهنجو.

ڪرم علي جوگي هن جڳ جا، ڪن اٿي تي آرو
بيو سجھي ڪين انڌن کي، ڪن ڪاٺ جو وارو
چڏي الڪ جو چارو، سي پنڻ ۾ پورا ٿيا.

ڪرم علي جوگي هن جڳ جا، ڪن مايا جو واپار
ڪوڏي ڪوڏي ميڙن مايا، ڪن نوڙي نمسڪار
جن جا پٿرا اهڙا پار، مور نه پسجي تن کي.

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، ٿا ڪوڙ ڪمائين
سڄ سڃاڻڻ ڪين ڪي، پيا هنر هلائين
پاڻ پڌائي پاڻ ڪي، پيا گر ڪي لڄائين
جي رام نه ريجھائين، مور نه پسجي تن ڪي.

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، جن چار لڳين لائي
دغا رکي دل ۾، جن جڻا وڌائي
رڪن ڪوٽ اندر ۾، وير ۽ وڌائي
آهن انڌا اهڙا ئي، مور نه پسجي تن ڪي

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، ناحق ڪن چيرائين
ريجھائڻ ڪارڻ لوڪ جي، پيا مالا ڦيرائين
چڏي وات وحدت واري، پيا هنر هلائين
اهڙا جي آهين، مور نه پسجي تن ڪي

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، جن وساريو جوڳ
ڪوڙن ڪوڙ پرائيو، روڳين پاتو روڳ
جن جوڳين چڏيو جوڳ، مور نه پسجي تن ڪي.

ڪرم علي جوڳي سي جوان، جن اندر ۾ اوريو
هڻي سير سيجيائون پاڻ ڪي، ڪٽ قلب جو ڪوريو
عام ڪان پاسي ٿيا، جن ڏيل اندر ڏوريو
سڳو سک سوريو، الڪ سان وڃي ايڪ ٿيا.

ڪرم علي جوڳي سي جوان، جي رمن روهي راه
وٺن وات وحدت جي، سوري ساه ساه
گهوري سر ۽ ساه، وڃي الڪ سان ايڪ ٿيا.

ڪرم علي جوڳي سي جوان، ڪن سولي مٿي ڪاه.
ڪٽن قدم قرب جا، بانڪا بيپراه
پسي پروانا باه، سي نيهي نه مڙن ڪڏهين.

ڪرم علي جوڳي سي جوان، جي پروانا ٿي پڇن
مڙن ڪين مڇ ڪان، نانگا نينهن نڇن
عشق سنڌي آڙاه ۾، مانجهي مرد مڇن
پڇن ۽ نڇن، نوبت اندر نينهن جي

ڪرم علي جوڳي سي جوان، من ميٺ ڪيو مارن
محو رهن سي ماڻ ۾، خون جگر ڪائن
اندر مڇ مڇائڻ، ٻاهر بي تي ناه ڪا

ڪرم علي جوڳي سي جوان، جي پورب پنڌ پڇن
سڱيون سيل سنتوک جون، وحدت وير وڇن
ماري پنهنجي من ڪي، ٿا تيرت تڪيا ڪن
نانگا ناٽ پسن، پلپل پنهنجو پاڻ ۾

ڪرم علي جوڳي سي جوان، سر سولي ڏي سورن
مُوٺو قبل انت مُوٺو، سر گهور ڪيو گهورن
ڏک ڏيل اندر ڏورن، ٻارن سي ٻيڙي ڪيو.

ڪرم علي جوڳي سي جوان، جي ڪڏي اچن ڪاهي
چڏي ٺاه ٺڳيءَ جا، سڀ لاڳاپا لاهي
سامي سر ساهي، وڃي الڪ سان ايڪ ٿيا.

ڪرم علي اهي ڪاپڙي، جي قلبي ڪمائين
ڪاوڙ ڪوڙ ڪروڙ ڪي، ڪن ۾ ڪپائين
باري باه بره جي، مڇ محبت مڇائين
رام ڪي ريجهائين، پنهنجي اندر پاڻ ۾

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، بيائي سڀ ٻوڙيا
ڪوڙ مڪر ڪروڙ جا، خيما جن ڪوڙيا
سي قولن جا ڪوڙا، پنڻ لئي پورا ٿيا.

ڪرم علي جوڳي سي جوان، جي سيني سور سهن
هڻي ٽپي پاڻ ۾، لعلون لعل لهن
اندر ۾ ڳولين ٻاهر ڳولين ڪينڪي

ڪرم علي هڻي ٽپي پاڻ ۾، ماڻڪ ميڙيائون
پيهي منجه پاتارجي، املھ آندائون
اڻي ڏنائون، هيرا لعل هٿن سان.

ساجهر ٿي سجاڳ، نند ڦٽي ڪر نادان
آخر آهي تنهنجو، مٽيءَ سان گذران
وايون ويندءَ وسري، جڏهن پاڪ پچندءَ پاڻ
ڪهڙي پريندين قادر وٽ، حامي هردي ساڻ
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

جوڳين کي آهي اهو سدا، ڏکن سندن ڏاج
جوڳي جاڳي جوڳ ۾، توکل پائن تاج
موتوقبل انت موتو، سريو سندن کاج
ويو ويراڳين وسري، دئي دغا جو ڏاج
سامين ڪيو ساج، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سجھي سمهن ڪين، جهڏون ڪن جفا
چرخو چورن ڏيل ۾، پين کي ڪل نه ڪا
سامي صاف صفا ٿيا، ماڻيئون ملڪ بقا
پي پيالا پُر ٿيا، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

جوڳين کي آهي جوڳ جي، اندر منجهه اڃ
ماري محبت ماڻ سان، من ڪيائون مڃ
ڪرم علي جهڳي سج، وسئون کي ويجهه ٿيا

وسئون کي ويجهه ٿيا، وچئون لاهي وير
گهري لڏائون گهٽ ۾، پريان سندن پير
ڳولي لڏائون پاڻ ۾ ويڙي نه ڪو وير
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڳولي لڏائون پاڻ ۾، جوڳين ڪيا جاڳا
پاڻ سڃاڻي پاڻ ٿيا، سامي سر ساڳا
اڳهيا در الله جي ڪرم علي، سامي سڀاڳا
دئي سڀ ڏاڳا، وڃي گر کي گڏيا ڪا پڙي.

جوئي هئا سوئي ٿيا، ٻيون ڏٺائون ٻن.
پنهنجو اندر پاڻ ۾، هادي حق لهن
ونحن اقرب ويجهڙو، پنهنجو پاڻ پسن
ٻيون ڏين ٻن، کڻي قلب اندر گرم علي چوي.

جوڳي جونا جوءِ جا، ٿيا پنڻ ۾ پورا
رکي ويٺا پاڻ ۾، مڪر جا موڙا
رکن چوس چسي جي، ويسه ويسورا
کڻي قلب اندر گرم علي چوي.

ڏسڻ ۾ سي فقير ٿيا، ويس ڪوڙا پائن
گهمي ڦري گهٽيون، سامي سڏائين
پنڻ لئي حياءِ هلائين، کڻي قلب اندر گرم علي چوي.

ڪم ٿين ڪين ڪي، پنڻ ڪري فقير سڏائين
دردر پنن پيٽ لئي، ڏوڙ لڳين لائين
ٻڌي چيريون پيرن ۾، دردر ٿا ڳائين
لچالچ وڃائين، کڻي قلب اندر گرم علي چوي.

جي تون سچو فقير، روهي رام ريجها
ويهِي اور اندر ۾، ڪنهن ڪي ڪين ٻڌا
لنئون لالڻ سين لاءِ، کڻي قلب اندر گرم علي چوي.

سامين سناسين ڪي سدا، سيني اندر سير
پلپل پنهنجو پاڻ ۾، پيري پسن پير
ٻيو نه مڃن ڪير، کڻي قلب اندر گرم علي چوي.

سڪ سناسين من ۾، هر دم هيئنئي هور
ڏيهون ڏيه ڏنائون، جوڳين لڳي جهور
مُوٽو قِبلِ اُنٽ مُوٽو، منزل ماڻن مور
گهوت ٿيا گهور، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

ٽپي هنيائون پاڻ ۾، رهيو آ نه پار
ويا تن کان وسري، ڪوٽا خيال ويچار
ساڻي ٿين ستار، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سوري سر ڏئي پنهنجو، گاروڙي ٿيا گار
غازي گڏيا گر ڪي، لاهي لوڪ ميار
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

پير پاتائون پڙ ۾، سورهي ٿيا سجاڳ
لاهي سانگو ساھ جو، مڙيا مٿي ماڳ
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

ڪوري ڪس قلب جي ٿيا، صاف صفا سامي
الڪ لڪيائون من ۾، ويا خيال خودي خامي
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

نانگن ڪي هر دم آهي، سڪ اڪير ۽ اور
سدا عشق جي ست ۾، گهوت ٿيا سر گهور
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

جاڳا ڪري جرڪي پيا، ڏيهه پنهنجي ۾ ڏوري
ڳالهائون سک ۽ سور جون، اندر منجهه اوري
دين ڪفر جا ڪرم علي، تڳا سڀ ٽوڙي
سڪ سمرڻيون سوري، گر ڪي گڏيا ڪاڙي.

گر سان گڏيا ڪاڙي، ڪري وجود ويسارو
لدائون پنهنجو پاڻ ۾، چست وٺي چارو
پر ڪي پُنا ڪرم علي، هڻي نينهن نعرو
ٿيو سير سامن سارو، پهتا پار پرينءَ جي.

گر ڪي گڏيا ڪاڙي، نانگا چڏي ننگ
گنگا ۽ گر نار سان، سامن ڪهڙو سنگ
ڪرم علي چڏي دڙيون دنگ، وسئون ڪي ويجهڻا ٿيا.

جوڳين جي جڳت جي، ڪل آهيئي ڪا نه
موتوقبل انت موتو، سورهي ٿيا سبحان
غازي کتن گوءِ ميدان، ڪرم علي پنهنجو پاڻ ۾.

جوڳي هن جهان جا، جن جو علت سان آرو
هڪڙي مار مانين تي، پيو ڳالهين ڳٽڪارو
ويچارن وجود ڪي، ڪڏهن ڏک نه ڏيڪاريو
سي ڪيئن لهندا چارو، قلب اندر ڪرم علي چوي.

جوڳي سي جوان، جي خام خودي ڪائين
هڻي ڪڙو پاڻ ڪي، پيا قلبي ڪمائين
پنهنجي اندر پاڻ، روهي رام رجھائين.
ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

نانگا ويا ناسوت کان، لاهوت ڪيائون جاءِ
ڪيا ماڳ ملڪوت ڪاپڙين، جبروت اندر جاءِ
پسي سچ سرها ٿيا، ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

عاشق الست وڃن، حاجي مڪي وڃن
سچ پسي سرها ٿيا، هوتن ۾ طواف ڪن
الست بربڪم قالو بلي، ٻڌئون ساڻ ڪنن
هردم پاڻ ڏسن، ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

عاشق سدا عشق ۾، مسيت وجود جوڙن
ڪعبو قبلو ڪاپڙي، جيءَ اندر جوڙين
إِنَّا عَظِيمُ الْكَوْثَرِ، خيال تنهن ۾ ڪوڙين
ڏيل اندر ڏورين، ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

جوڳي ڪيئن چئجن، جن جي ڪوڙي ڪمائي
هڪ رڪن ڪوت اندر ۾، ٻيو منهن ۾ پائن چائي
مڪر ڪوڙ ڪروڙ جي، تن رک لڳين لائي
ٺاهي ٺاه ٺڳيءَ جا، تن فقيري لڄائي
ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

نانگا ناسوتان نڪري، ماڻن ملڪوتي مڪان
لنگهيا سي لاهوت کان، ڏٺئون لقاءِ لا مڪان
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

ملڪوتان مڻي ٿيا، جبروت جوڙيائون جاءِ
سور وڃي سڀ تڻ پيا، ڏينهن رات ناهي جڻ ڪاءِ
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

گنگا ۽ گرناڻر کان لنگهي، ٻڌيون ڪاڀڙين ڪمران
سيل ۽ سنتوک جون هليا ساڻ ڪڍي سمران
ڪاهن ڪاهوڪاه ٿا، پڇي پنڌ سي پراهان
سڄ لنگهي سونهان ٿيا، سامي ان طرحان
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

ڌڪ ويو من موھ ٿيا، ڀرت پيا جا پياسِي
محبت جي ميدان ۾، ٿا سڪن سناسِي
پڇن پنڌ پورب جو، ڪوهه پڇن ڪاسِي
سڪ سدا تن ڪي من ۾، ڏينهن راتِي
اهي آڏوتي ابناسِي ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سڄا سامي سي چئجن، جي سڄ وسائين
ماري پنهنجي من ڪي وحدت ڏي ورائين
ڪوڙ ڪپڻ ڪروڌ ڪي، ڪن ڪيو ڪائين
باري باه بره جي، مڄ محبت مڄائين
اها آڳ نه اجهائين، ٻارن ٿا ٻيڻي ڪيون.
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

وجهي منهن مونن ۾، الف سان اورين
هڻي صيقل سڪ جي، ڪٿ اندر جو ڪورين
چست منجهان چاه جي، سمرڻيون سورين
پيا ڏيل اندر ڏورين، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

آيا نينهن ننگر ۾، وحدت جا واسي
جڳت تن جوڳ جي، پيا سندا پياسي
اندر اورين الڪ سان، ڏينهنان ۽ راتي
سي امر ابناسي، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

جي ننگ چڏي نانگا ٿيا، سي نينهن ڪيا نروار
ڪوري ڪس قلب جي، ڏنئون صاحب جو ديدار
ماري پنهنجي من ڪي، ڪن وحدت جو واپار
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

پي پيالا پُر ٿيا، پرت سندا پياسي
الڪ لڪيائون اندر ۾، ٿيا امر ابناسي
نيهي وڃي نرواڻ ٿيا، چڏي ڪعبو ۽ ڪاسي
ويون وايون تن وسري، ٿيا سنمڪ سناسي
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

جي سهي سڃاڻين پاڻ، ته پرتئون ڪج پچار
لعنت الله علي الكاذبين، ڪوڙن سين آھ ڪار
رڪ عشق سچو الله سان ڊر دم ڪر ڏيڍار
ڪڙي قلب اندر ڪرم علي چوي.

صحيح سڃاڻين پاڻ، ته واحد ڪين وسار،
خام خيال ۽ خطرا، ڪل ٻارڻ ڪيو ٻار،
سور سھسائي سرتي، ڪر پرين جي پچار،
ڪڙي قلب اندر ڪرم علي چوي.

الف پڙهيو جن، بي تي جي ناھي ڪاڻ
لنگھي لامڪان کان، ڀڳي عشاقن آڻ
سامي سي سنمڪ ٿيا، ساڙي غير گمان
ڪڙي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سر ڏي پھرين ست، غم وهم سڀ وسار
دلبر وينو اٿئي دل ۾، تون نيئي نيٺ نہار
نانگا ٿي گڏ نات سان، لاھي مرد ميار
ڪڙي قلب اندر ڪرم علي چوي

نانگا وڃائي ننگ ڪي، ٻيا وهم سڀ وسار
وحدت واري درياھ ۾، ترھو توڪل تار
رڪ ياد الست اقرار، ڪڙي قلب اندر ڪرم علي چوي

نانگن کان ننگ جا، وهم سڀ ويا
الانسان سري وانا سره، پنهنجو پاڻ ٿيا
هرجاءِ هادي هڪڙو، ڏسن کين پيا
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

نانگن کي نينهن جي، آهي هر دم حاج
سر ڏنائون ست ۾، ڇڏي زماني جا ڪاج
بي نه رهي ڪا حاج، قلب اندر ڪرم علي چوي

نانگا ڪام ڪروڙ موهر جا، ڌوئي هليا ڏاڳا
سر ڏيئي سچا ٿيا، اگهيا تن جا اوجاڳا
ساري هن سنسار جا، لاڻا لاهوتين لاڳا
سي سامي سڀاڳا، ڪڍي قلب اندر ڪرم چوي

انگا ڇڏي ننگ کي، پوءِ ڪيئن پڇن ڪاسي
ڪن تن ۾ تيرت تڪيا، اهي امر ابناسي
سير سڀ صحيح ڪري، ٿيا سنمڪ سناسي
ڪڍي قلب اندر ڪرم چوي

گنگا ۽ گرنا جا، ٽوڙيائون سڀ ٿڳا،
سيل ۽ سنتوک جا، ٻڌا تن سڳا،
وحدت واديءَ ۾ گم ٿي، لاڻائون لاڳا،
اهي سامي سڀاڳا، ڪڍي قلب اندر ڪرم چوي

ظاهر ڪيئن ڪڇن، جن اندر اڻٽڻ اور،
لا سان مهڻي من ڪي، ڪس قلب ڪن ڪور
روح پنهنجي ۾ اور، ڪڍي قلب اندر ڪرم چوي

لاهي سانگا سر جا، اونهي منجهه اچن،
خيال خدائي خيال ۾، فڪر فيض وٺن،
سر سڻي سرواهه ۾، نانگا نينهن نچن،
ڪڍي قلب اندر ڪرم چوي.

سر سڻي سرواهه ۾، سڀ غير گمان وسار،
ماري پنهنجي من ڪي، ڪر وحدت جو واپار،
پنهنجو اڻئي پاڻ ۾، ٻي پاسي ڪين نهار،
دل ۾ ڪر ديدار، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

ٻي ٻولي ٻولج ڪين ڪي، ماڻ ڪيومانرڻس،
هو هو ڪري حق جو، رستو ڏيکارڻس،
ٻيا وهم وسارينس، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

طوطا توکي پڇري ۾، ڪنهن آهي پڙهايو،
پردي اندر پڪ سان، ڪنهن سبق سيکاريو،
ٻوليون ٻولين پانتون پانت، ور ور ورايو،
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

تنهنجي پڃري ۾ طوطو، عجب ٿو ٻولي
تون هين تون هين چوي، چاهه منجهان چولي
اورڻ اوري اندر جا آڪار سنڊي اولي
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

هڪر نڪري پڃري کان، ٻاهرڏي تون پير
پڪي پرينءَ جي پار جا، سڀئي پسين سئين
وري نه ڏئين تون ڪڏهن، پڃري اندر پير،
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

اصل عاشقن جو آهي، سوليءَ سر سجود
ڪعبو ڪوڏيو تن جو، پنهنجي منجهه وجود
سامي ڪن سجود، قلب اندر ڪرم علي چوي

عاشقن کي عيان ٿيو، ڏسن ٿا سڀاڳ
پنهنجي اندر پاڻ ۾ مري ڏسن ٿا ماڳ
راتيان ڏينهنان تن ۾، اٿن اهائي تات
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

عاشق ماري پاڻ کي، ٿين عشق اندر آباد
سر سڻي سروي ۾، ڪن پاڻئون پاڻ آزاد
وحدت واري وات ۾، شوقون رهن شاد
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

جي عاشق ڪين آھ، تہ جبل سڀ جلن
رڪن سک سڄڻ جي، جهوريءَ منجھ جھڄن
قلب منجھ ڪڙھن، ڪڙي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سڄي سک رڪن جي، عشق ٻڌن احرام
پاڙن سخن پنھنجا، نانگا چپن نام
قد افلح من زڪھا، ماڻن مرد انعام
ڪوڙي نہ هڻن ھام، ڪڙي قلب اندر ڪرم علي چوي

رڪي سر سوليءَ تي، پيالو ڀرت پيئن
مري ڪن مشاھدو، ھو حق چئون
بانڪا بيپرواھ تي، سجھئون سور سھن
سڙي سر سرواھ ۾، نانگا نينھن نچن
چشمي حقيقي حق مان، لعلون لعل لھن
موتو قبل انت موتو، مري مرد جيئن
ڪڙي قلب اندر ڪرم علي چوي

طالب آڻن توحيد جي، خاص خبر ڪري
ھڪو حق ڏسن ھيڪڙو، جيئري مرد مري
ڪڙن قدم قرب جا، ڪولي درد دري
ڪڙي قلب اندر ڪرم علي چوي

جن سڪ پريان جي من ۾، ٿيا پيا جا پياسِي
محبت سندي ميدان ۾، ٿا سڪن سناسِي
پورب پچم پنڌ پيا، ڪونه پڇن ڪاسِي
ٿيا امر ابناسِي، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

پائي منهن مڙهيءَ ۾، آديسي اورين
خام خيال خوديءَ جا، قلب مان ڪورين
ٻاهر ڏسن ڪين ڪي، ڏيل اندر ڏورين
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

جوڳي ڪن جوڳ، اهو آهي سندن ڏاج
سختيون سهن سرتي، سرن تن جا ڪاج
لڻا تن جي من مان، دوئي دغا جا ڏاج
سونهن تن تاج، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

سڪ تن سامين ڪي، جيءَ اندر ۾ جار
سر ڪيائون ست ۾، ڪين مڙن مڙيادار
راتيان ڏينهان تن ڪي، آهي تند تنوار
ڏسن دم دم پاڻ ۾، دلبر جو ديدار
ٿيا باغ بهار، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

هڻي ٽپي پاڻ ۾ تون، ڪاهوڙي ٿي ڪوج
سير سڀ صحيح ڪري، اکر چڏ اڀوجه
سمند ساري سوجه، ته موتي لهين مهراڻ جا
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هڻي ٽپي پاڻ ۾، ڏيل پنهنجي ۾ ڳول
ساري سڪ سبق تون، فڪر ڦرهي ڦول
اڪر اچار الف جو، تن من اندر تول
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هڻي ٽپي پاڻ ۾ گم ٿي، عاشق حق ڏسن
فَأَيُّمَا تُولُو فُتْمَ وَجْهَ اللَّهِ ، بِيُو كِينِ پسن
وَهُوَ مَعَكُمْ أَيُّمَا كُنْتُمْ، هر دم حج سندن
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

هڻي ٽپي پاڻ ۾ گم ٿيا، سڀ ڀرتئون ڪن پچار
إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ، هليا پورب واري پار
وَنَحْنُ أَقْرَبُ وَيَجْهَاتِيَا، وڻي ناهي وار
اتن ساڻي رب ستار، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

هڻي ٽپي پاڻ ۾ گم ٿيا، نانگا نرتئون نهارين
سر ساھ ڪيائون صدقو، ٻي وائي نه وارين
سور سختيون سهن سرتي، وهم سڀ وسارين
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

سير سڀ صحيح ڪري، هو ۾ هو هلن
الْإِنْسَانُ سِرِّي وَأَناسِرُهُ، اهڙي چال چلن
سڪ انهيءَ ۾ سنرا، جوشن منجهه جلن
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سير سڀ صحيح ڪري، جهنڊا ڪوڙيائون
مري پهتا پنهنجي ماڳ تي، ڪل ٻيائي ٻوڙيائون
خودي خام خيال جا ٿڳا ٿوڙيائون،
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هڻي ٽٻي پاڻ، ۾ هُو ۾ هُو هَلن
پنهنجو پاڻ پسم ڪري، خيال خدائي ڪن
جت رات ناهي ڏينهن ڪو، اُتي سر سٿن
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هڻي ٽٻي پاڻ، ۾ چڙي ٻيا سڀ ننگ
وڃي غازي گڏيا گر ڪي، آڏوتي اڙ پنگ
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

هڻي ٽٻي پاڻ، ۾ لاهوتي لهن لعل
سر ڏنائون ست ۾، ڪايا مايا مال
ويا تن کان وسري، ڪوٽا سڀ خيال
نانگا ٿيا نهال، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

هڻي ٽٻي پاڻ، ۾ ڪاهيو پُون ٿا ڪاه ۾
چشمون حقيقي عشق جو، سوجهي لهن ساھ ۾
پي پيالو پريم جو، چست وتن چاه ۾
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هڻي ٽپي پاڻ ۾، سڃاڻئون سير
جڻاڻَ عَدَلُ جا، گهٽ لڌائون گهير
گم ٿيا غازي پاڻ ۾، من جي لاهي مير
ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هڻي ٽپي پاڻ ۾، وجود ۾ ڳولهن
سور سختيون سهي، هڪو حق ڏسن
اول کان آهي اهو، مرڪ ڪاپڙين
لوچي لڌائون، لعل منجهان لهرن
ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هڻي ٽپي پاڻ ۾، جت جشن ڪن
عشق سنڊي آه سان، ڏور هلي اچن
إِنَّا عَظِيمُ الْكَوْثَرِ، چشمون قلب ۾ لهن
سُرڪي پيتئون پرت جي، نانگا نيهن نچن
صحيح پنهنجو پاڻ ۾، هر دم حج ڏسن
ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هڻي ٽپي پاڻ ۾، پيا وهم سڀ وسارين
کولي دري دل جي، نرتئون نهارين
پنهنجو پاڻ ۾ هڪ ٿيا، پرتئون پچارين
انا الحق اچارين، ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هڻي ٽپي پاڻ ۾، ڏيه ڏکن جو ڏورين
سور سختيون صحيح ڪري، نرتئون نهارين
رستو ورتئون حق جو، ڀرت نه پڇارين
ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هڻي ٽپي پاڻ ۾، ڏيل اندر ڏورين
سير سڀ صحيح ڪري، سر اڏي سورين
رام ريجھائن روح ۾، چاهت چنگ چورين
ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سير ڪن صحيح، مري ڏسن پنهنجو ماڳ
اهو مرڪ آهي ڪاڙين، ڪليو سندن پاڳ
بابو بديهي ٿيا، الڪ آهي تنهنجو لاڳ
ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سرڪي ورتائون سک جي، ٻيا وهم وسارين
پيالا پي پُر ٿيا، هئي هئي هنجون هارين
اندر اجاري پنهنجو، مٿو من مارين
ساڳي سر آهين، ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سرڪي ورتائون سک جي، ٻيا وهم واريائون
خام خيال خوديءَ جا، پارڻ ڪري پاريائون
سيل سنتوک جا سڳا ٻڌي، نرتئون نهاريائون
ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سڪ سناسين ڪي، آهي اندر ۾ اور
سر ڪيائون صدقي، تن من ڪيائون گهور
ماري تن من ڪي، وحدت ڏنائون ووڙ
ڪڙي قلب اندر ڪرم علي چوي.

نانگا ڇڏي ننگ ڪي، ٿيا پيا جا پياسي
غازي وڃي گر ٿيا، اهي امر ابناسي
ٿيا سنمڪ سناسي، ڪڙي قلب اندر ڪرم علي چوي.

نانگن ڇڏيا ننگ جا، سڀوئي سانگا
گلا ۽ غيبت جا، لائون لانگها
اهي سامي سڀاگا، ڪڙي قلب اندر ڪرم علي چوي.

صقل هڻي پاڻ ڪي، ڪت قلب جو لاهين
چشمون حقيقي عشق جو، واٽر ڪيو واهين
قلب اندر ڪاپڙي، قرب منجهان ڪاهين
ڪڙي قلب اندر ڪرم علي چوي.

پيالو آب حيات جو، پي پر ٿيا هڻئون ساقي
موت تن ڪي ڇا ڪندو جن پاتي نيئي حياتي
ڪڙي قلب اندر ڪرم علي چوي.

اونهو بحر الله جو، ڪو مشڪل لهي راه
عاشقن ڪي اصل کان، آهي ڳالهه آگاه
بي رڪن نه پرواه، ڪڙي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هر دم رهن پنهنجي حال ۾، عاشق بيپرواه
موج اندر مسرور ٿيا، ڪاهيو ڪاهن ڪاه
ترن تڪيءَ تار ۾، سانگو چڙي ساه
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

بيحد بحر بقاء جو، ڏٺو صوفين سارو سير
ساهي سر سوليءَ تي، سورهيه ڪن سير
فٿم وجه الله فيض سان، گم ڪيائون غير
ريءَ ڪاهوڙين کوجي ڪير، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

سورهيه اچن ٿا ڪاهي، سر ساه جو سانگو لاهي
گاه عشق گاهي، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سورهيه سڪ ۾ هر دم، ڏوري ڏسن ڏيه
اونهو بحر الله جو، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

اونهو بحر الله جو، ڪو ڪو ڏسي راه
سر سڻي سرواه ۾، ڪن ڪاپڙي ڪي ڪاه
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سڪ ڪاپڙين ڪي آهي، هر دم هيئنڙي هور
سر گهوري ٿيا گهور، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

بيون وايون سڀ وسار، ڪر پرتئون پرين پنهنجو
راه وٺي تون حق جو، دائم گهر ديدار
نائی نيٺ نهار، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سور سڀ ويا هلي، عشق اندر آيو جن،
وحدت ۾ گم جي ٿيا، موت نه ماري تن
عاشق قدم اٿائين، جيئري مري جيئن
کڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سورهيه سر ڏيئي ٿيا، سنمڪ سناسي
محبت جي ميدان ۾، ٿيا پيا جا پياسي
اهي امر ابناسي، کڻي ڪلب اندر ڪرم علي چوي

طالب ڄاڻي پاڻ کي، وٺ گروءَ سندو گس
ڌڪ وسائج ڏيل تي، ڏور ته پوئي ڏس
رڙههجهج انهيءَ راه ۾، وڏو ڪجهانءَ وس
ڪوري قلب ڪس، کڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

طالب ڄاڻين پاڻ کي ته، پڇ ممتا سندو ماڻ
الانسان سڙي وائسڙهه، صحيح سڃاڻج پاڻ
وئحن اُقرَب ويجهڙو، اهو اٿئي اهڃاڻ
آهين ساڳي پاڻ، کڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

پنهنجو ئي تون پاڻ ۾، گاروڙي ٿي گار
چشمون حقيقي حق جو، ساريو ويٺو سار
هڻ نعرو انالحق جو، چو ڪندين چوڌار
ڪڻ خوديءَ جو بار، کڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

ڪٽ خوديءَ جو بار، رڙهڻج انهيءَ راه
دلبر اٿي دل ۾، ڪيڏاهن ڪندين ڪاه
مري جيءُ عاشق تون، سوليءَ سينو ساه
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سوليءَ سينو جي ساهن، منصور سي چئجن
لاهي لاڳاپا لوڪ جا، قدم سوايو رکن
منجه ميدان محبت جي، سر جو سانگ نه ڪن
سورهيه سي چئجن، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سورهيه سورن سامهون، ٿا آڏوتي اچن
وڙهن واسينگن سان، نينهن منجهان نانگن
نوائي ڪنڌ قلب ۾، مڪو منجه ڏسن
ٿيا سرها منجه سجن، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هڪ ٿي اٿين حق سان، ڪيا آسڻ ابناسين
پيا پورب سنڌي پار جا، پلپل پنڌ پچن
نانگا نينهن نچن، ڪٽي ڪلب اندر ڪرم علي چوي

سامي سي سچا ٿيا، جن من پنهنجو ماريو
ڪوڙ ڪروڙ موھ جو، ڏونگر تن ڏاريو
باه برھ ۾ بدن ڪي، ٻارڻ جيئن ٻاريو
گوند منجه گهاريو، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

وجهي منهن مونن ۾، آڏوتين اوريو
هڻي صيقل سچ جي، ڪٽ قلب ڪوريو
چاهت رڪن ڇت ۾، سمرڻيون سوريو
ڏيو ڏسن ڏوريو، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

دل ڪن ٿا دوارڪا، ڪاڪا ڪن ڪاسي
مڻي تن جي من مان، ڇتوڻ چوراسي
پڇن پنڌ پورب جو، پرت سندا پياسي
ٿيا امر ابناسي، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سامي اڪيه نگر ۾، ٿيا وحدت جا واسي
جڳت وڻي جوڳ جي، ٿيا پيا جا پيناسي
الڪ لڪيائون اندر ۾، روح رتي راسي
ٿيا امر ابناسي، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

ڇڏي ننگ نانگا ٿيا، نڪري ٿيا نروار
فَائِمَاتُولُوا فُتْمَ وَجْهَ اللَّهِ، ڏسن صاحب چوڌار
ماري تن من ڪي ڪن ٿا. وحدت جو واپار
ٿيا باغ بهار، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سڪ سامين جي ساه ۾، اٿم اندر منجهه اڪير
بيراڳين ڪي برهه جا، چاڪ اندر منجهه چير
ڇڏي ننگ نانگا ٿيا، سوجهن منجهه سرير
پايو پاڻ ڪرم علي چوي، هو هڻي هنگلاج ويا

هو هو ڪجي هيئن، جو ٻاهر بات نه ڪ
الانسان سري وائا سري، ساري سڪ سبق
فٿم وجه الله سمجه تون، هر جا هادي حق
سر گهوري چئو صدق، ته پهچين پار ڪرم علي چوي

هو هڻي هنگلاج ويا، نانگا چڙي ننگ
سهن سور سختيون، آ ڌوتي اڙپنگ
ڪوڙ ڪروڙ موه جا، تن سامين چڙيا سنگ
ڌوري ڏيل اندر ۾، وڃي رانول رتا رنگ
نانگا نچن نينهن ۾، سامي نات ننگ
ڪرم علي ڪاپڙين، ڪيا تيرت ڪيا پاڻ ۾

منهن وجهي مونن ۾ جن اندر پاتي جهاتي
ڪورن ڪت اندر جو، هڻي لا سندي ڪاتي
راتيان ڏينهان روح ۾، ڪن ڏڪر سي ذاتي
لڳي لاهوتين لقاء جي، چڪ اندر چاتي
ڪرم علي پرت انهن پاتي، نانگا گڙيا نات ڪي

ٿي سورن جي سامهون، ٿا آ ڌوتي اچن
ڪاهي پون ٿا آڳ ۾، پتنگ جيئن پچن
اچن سوليءَ سامهان، سر جو سانگ نه ڪن
محبت جي ميدان ۾، ٿا مانجهي مرد مچن
ڪرم علي ڪاهن ڪاپڙي، گهوري سر سندن
سڪ نه سڪيو سالڪن، ويا هو هو ڪندا حق ڏي

موتي لهن مھراڻ جا، جي جھڏئون ڪن جاڳا
پاڻ وڃائي پاڻ کي ٿيا، سامي سر ساڳا
راھ پڇن ٿا حق جي، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

پڪي هيا پرڏيهي، ويا اڏامي پورب پار
چوڻو پاڻي تن پورو ٿيو، سڏ ٿين سرڪار
پرواز ڪيائون پڃري مان، جو اصل هو اقرار
جيڪر ويا هيڪار، مشڪل ملندا ڪرم علي چوي

بر ۾ مڙهيون بيراڳين جون، اندر مڇ مڇن
پاري باھ فراق جي، روهي رمز رڇن
اچي پون آڳ ۾، پتننگ روز پڇن
اها سڪ سڇن، ڪرم علي ريڏا وتن رام سان

سامين کي آهي سور جي، اندر منجهه اور
ماري من پسم ڪري، ڪٿي ڪري ٿو پور
سور جي سناسين جا، ڪس اندر جي ڪور
ڪرم علي گهور اگهور، ته موتي لھين مھراڻ جا

ڪنھن سان ڪڇن ڪين کي، جھڏئون ڪن جفا
ماري پنهنجي من کي، ٿيا سامي صاف صفا
ناٿ ڏٺائون نانھ ۾، سامي ٿيا سڇا
مخبتي مرد مڇيا، ڪرم علي پيهي پاڻ ۾

بيت سسئي

آيا مائت مئيء جا، ڪري ڪامڻ گهڻي خوشي
خبر پيڙس ڪانه ڪا، ته پنهنون ويندا وئي
هئي اندر ۾ گهڻي سچي، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڪنيائون پُنهونءَ ڪي، توڏا ڪين ترسن
لنگهي لڪ جبل جا، ڪاهيو ڪيچ وڃن
موتي شال ملن، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

سسئي ستي هئي نند ۾، غفلت رکي گهڻي
خبر پيڙس ڪانه ڪا، ته ويندا پنهنون ڪٿي
ويو سنجهي ساٿ ڏئي، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

جاڳي اٿي نند مان، بيحد چرڪ پري،
پنهنون مونڪان پري ٿيو شال تنهن سان پت پڙي
وري شال وري، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

جاڳي اٿي نند مان، پئي پانيڻ پاڪاري
ڪڍي پار پنهنونءَ لئي، هنجون پئي هاري
قول پنهنجا پاڙي، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

اوڪا پنڌ پهاڙ جا، ٿيئڙس پير پٿون
چيتا چيلا تا جبل ۾، وسن واسينگ وڃون
پهچڻ ڪاڻ پنهنونءَ جي، پئي وجهي وڌ وڪون
سڃيون جن سڪون، سي ملنديون ڪرم علي چوي

ڏکيءَ کي آهي گهڻو، ڏونگر منجه ڌر
اوڪا پنڌ پهاڙ جا، باري سجهي بر
ٻڌئي ڪين ڪنن سان، توڏن سنڌي رڙ
ڪرم علي ڌوري ڏک ڏونگر، هل ته پهچين هوت کي.

آئي نند نياڳ جي، غافل ٿي تون سٽئين
ويل وئي سا گذري، اها ويل گڏيئن
ٻڌي رڙ توڏن جي، چوري چو نه اٿئين
سات سنجهي ويو نڪري، اڃا اڪ ڪين پٿين
ڪرم علي محبت ڪين مٿين، هل ته پهچين هوت کي

اٿي سمبر سسئي، ڪر ساجهر سانگ سفر
ساڻي تنهنجا سنجهي ويا، ڪري ڏير ڏمر
ڪين ٻڌ ڪڙڪاڻ چو، سات سنڌي سرپر
هئين هنڊايو ڪين تو، آريءَ جو اڪر
ويهي نه وقت وڃاءِ تون، ساجهر سنبت ڪر
ڪرم علي چوي چوري ڇڏ چپر، هل ته پهچين هوت کي

سسئي هلي سچ ۾، جت باندر بلائون
اوڪا پنڌ پهاڙ جا، ڪري هيڪل اِلاهون
ٻڌي ٻروچ ٻاجھ سان، من اچي اوراهون
عرض ڪري ٿي الله ڪي، هت ٻڌي ٻانهون
وري بخت ڪرم علي چوي، ته پهچي هڪ پل ۾.

سسئي سڪيئن ڪين ڪي، ڪا ٻاروچي ٻولي
هوت چڏي ويا هيڪلي، هت گوندر ۾ گولي
ڪنوائن جي ڪڙڪڙ جي چو، ڳالهه نه تو ڳولي
ويا ڪرها قطاري رات جو، روهين منڌ رولي
هيهاٽ هيهاٽ لَمَا تُؤَيِّدُون، هينئڙي ۾ هولي
ڪرم علي ڪندو سئولي، هل ته پهچين هوت ڪي

اٿي سنبر سسئي، چوهئون چڏ چپر
اڳيئون ڏک ڏونگر جا، باري سجهن بر
سور سختيون سچ جون، وندر ڪيئي ور
آئيئي ننڊ نياڳ جي، ڪيچين لڌءِ نه ڪر
ٻڌءِ نه ٻاروچن جي، ڪنين ڪا سرير
ڪرم علي ڏکيا اٿئي ڏونگر، هل ته پهچين هوت ڪي

سسئي سنبر سويل، ويهي ره نه ويسلي
توڪي آئي ننڊ نياڳ جي، اٿئينءِ ڪري اويل
ساٿ سنجهي ويو نڪري، ڏٺئي ڪين ڏير
ڪرم علي هوت هتان ويا، چڏي واهيري ويل
جاڳ ساجهر تون سويل، هل ته پهچين هوت ڪي

سسئي جاڳي نند مان، ٻانيٺ ٻاڪاري
پڇي پوڻيدار پئي، ڍارا ٿي ڍاري
قول ڪوهيارو پاڙي، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

سسئي سنبري ڪيچ ڏي، رڪي اڪير گهڻي
آهي ٻاروچل مونسان، سهڻو سات ڏٺي
ايندو خاصي خبرڪڻي، قلب اندر ڪرم علي چوي

مڙي آيون سڀ جيڏيون سسئي سندي گهر
باندري بلائون گهڻيون، پيا باري ٻجهن بر
ڌوبڻ ڌيان ڌر، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

سسئي جاڳي نند مان، پئي سجر ڪٿي پير
ڪو لکئي لوح قلم جي، پيريو اهڙو پير
هل ته پسين هوت ڪي، وڇئون ڪڍي وير
پيرائتو ڪڻ پير، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

خبر پئي مون ڪا نه ڪا، ڪندا اهڙو هاڃو ڏير
آئي نند نياڳي غفلت جي، جاڳيس ڪانه سوير
پنهون نيندا جت پاڻ سان، هو اهڙو اير نه پير
ڏاڍي ڪري ويا ڏير، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

هڪڙا ڏک ڏونگر جا، ٻيو ڇڏي ويم ڏير
جي مون پرکيو مامرو، هوند نه سمهان هير
جَفُ الْقَلَمِ پئي پاڙيان، پاھڻ چنا هت پير
هلندم شال سوير، کڻي قلب اندر ڪرم علي چوي

لڪ لانگها ڏسي جبل جا، عشق انايا پير
دم دم پئي دانهون ڪري، گهٽ نهاري گهير
ڪيچن قول نه پاڙيا، ڪئي هوتن هيرا ڦير
تيا ويري ڏاگها ڏير، کڻي قلب اندر ڪرم علي چوي

هوت ڇڏي ويا هيڪلي، نٿي ساه سري
پنهونءَ سندي سات جي، خبر ڪير ڪري
ڏوريندي منجه ڏونگرين، منهنجو ڏيل ڌري
وهلو شال وري، کڻي قلب اندر ڪرم علي چوي

لڳو ٻانيڻ کي پاڻ پروج جو، ڪئي چاهت چڪنا چور
وس نه ويچاريءَ سندو، ٿي وڃي پئي وهلور
ڪيئن پيادي پڄي پنهنوءَ کي، ماري تنهن مذڪور
پرٽ پچائي پور، کڻي قلب اندر ڪرم علي چوي

سسئي مڙي ڪين ڪي، ڇڏيا چوري چوه چپر
ننگ ٻاروچا آهي توتي، ڪجان نينهن نظر
جيڪو سک رکي سڀر، سو ٺهچاءِ پاڻ ڪرم علي چوي

ڪو ڏمر ڌرين من ۾، اها پروڙ نه پيئي.
رجم نه پيو تن روح ۾، ويا ڏولاوا ڏيئي.
ڏونگر ڏوريان جن لئي، ويا چپر چڙي سيئي
مام رکي ڪا من ۾، تن ساجهر سنجهيئي
پنهون نيائون پاڻ سان، ويا اوئي اڻ نيئي
ڪرم علي پرور پت رکيئي، هل ته پهچين هوت ڪي.

سنجهي ساريئي ڪينڪي، پوءِ پهتينءَ هاڻ
چڙي گهوت گهر ويو، جاتئي ڪين جاڻ
هاڻي هت هڻين گهڻا، ڪوهياري جي ڪاڻ
پائي گهگهيلوگجرو، اچي پنهنون ملندو پاڻ
سمجهين ڪين ڪرم علي چوي، ٻاروچاڻا پاڻ
پائي پاند گچيءَ پاڻ، هل ته پهچين هوت ڪي

سسئي سمجهو ڪين، ويا هوت چڙي
ستي غفلت رکي رات، ويا لانگهالڪ ڪٿي
پوءِ تي هت هڻي گهڻا، بيس باڪ ڪٿي
اصلي آريءَ ڄام سان، محبت ڪانه مٿي
وري بخت ڪرم علي چوي، جيڪو هت ڪٿي
سڪ سچي ڪيئن هڻي، هل ته پهچين هوت ڪي

غافل تون غفلت ڪري، ستئين ساري رات
 خبر پيئي ڪانه ڪا، ڪن تي ٻاروچاڻي بات
 ڏئي ويا نند نياڳ جي، چڙهي ويا پريات
 ٻڌي تو ڪين ڪنن سان، توڏن جي رڙاڻ
 جاڳينءَ ڪين جتن لئي، تو جنين جي تات
 وري بخت ڪرم علي چوي، ووڙي لهين ولات
 محبوباڻي محلات، پهچين هڪ پلڪ ۾

آييئي نند نياڳ جي، غافل تون ڪيئن ستئين
 لنگهي ساڻ سنجهي ويا، پوري تون ڪين اڻيئن
 ٻاروچاڻي ٻولي تون، اصل ڪين سڪين
 ور وڃائي پنهنجو، پئي منهن مٿو پٿين
 ڪرم علي چوي دل مان، محبت ڪين مٿين
 جي سچي ثابت ٿين، ته پارس اچي پاسو ڏيئي

اوڪا پنڌ پهاڙ جا، روھ ٻجهن ٿا راه
 سهي سور سختيون، ڪاه ڪيو پئي ڪاه
 لڪ لانگها جبل جا، ڏونگر وڏا ڏاه
 پڙائي بخت ڪرم علي چوي، ملئي وندر ۾ ڪا واه
 پاڻي ڀرت پساه، هل ته پهچين هوت ڪي

گهمي گهٽ گهير جبلن جا، جت روھ ٻجهن راوا
پٻ پٽيون پاهڻ پيچرا، ڏکيا ڏونگر ڏولاوا
لڪ لانگها سوڙهيون لڪيون، چگر جت جاوا
کيچي ڪوهيارا رات ويا، لڪ لانگهي لاها
هاڙهي ۾ هلي هوتن لئي، جت جانارن جاوا
مٺ مائٽ سڀ ڇڏي ويا، ڪونه اوڏا سي آيا
پڙائي بخت ڪرم علي چوي، پهچائي هڪ پلڪ ۾

سسئي سڪي ڪين ڪي، سرتين کان صلاح
پنهون وٺي ويا پاڻ سان، چاڙهي منجهان چاه
ڏک ڏولاوا ڏاکڙا، ڏونگر وڏا ڏاه
سوچي ڪر صلاح، ڪرم علي هل ته پهچين هوت ڪي

غفلت جي نند ۾ ستي، جاڳي ڪين پريات
لانگهي ساٿ سنجهي ويا، توڏن ڪيا رڻات
نند مان جاڳي ڪين ڪي، آيو ڏکي تو ڏهاڳ
وري بخت ڪرم علي چوي، جاڳي من ڪو پاڳ

ساجهر ٿي سجاڳ، هل ته پهچين هوت ڪي
ستي هئي جان سسئي، ويا سنجهي ساٿ چڙهي
آيا ڏک ڏونگر جا، تنهنجي موھ آيا جي ڪهي
لڪيو انگ اصل جو هو، آري ڄام سان اصلي
رڪي سڪ سچي ڪرم علي، هل ته پهچين هوت ڪي

ڏکي کي آهن ڏک گهٽا، ڇپر ۾ چوڏا
لڳن ڏک جيئن گهٽا، ترسن کين توڏا
ڪهڻي پايان ماري ڪيچن، ڪيچن کي اوڏا
وري بخت ڪرم علي چوي، تون بانور ڪرين ڪيڏا

اٿي سسئي ٿي سجاڳ تون ساجهر ڪر سعيو
سمهڻ منجهان کين ٿيو، تون ويهي وقت وڃايو
پوءِ هڻين ٿي هٿڙا، جڏهن سات موڪلايو
جيڪي ستا پيا هيا ننڊ ۾، تن کين ڪمايو
پوءِ هڻندين هٿڙا، جڏهن ڪال سر تي آيو
ڪرم علي ساجهر ڪر سعيو، هل ته پهچين هوت کي

ستين سور پرائيا، جي جاڳيا تنهين جس.
هوت به اٿئي اتهين، تون رڙهي تنهنڪي رس
باري باهه برهه جي بدن ۾، پروانو ٿي پس.
دلبر به اٿئي اتهين، وٺ رڙهي تنهن جو گس،
عشق سنڌي آڙاهه ۾ هلي، ڪجان وڏو وس،
انگ اڳي جو لکيو، ڪانهي ميٽڻ جي مس،
پنهنجو پاڻ ۾ پس قلب اندر ڪرم علي چوي

سسئي کي هيو سور جو، رات ڏينھان راڙو،
 سنجھي ساٿ ويو نڪري، هڻي ڏوٻڻ تي ڌاڙو،
 اڳيان ڏک ڏونگر جا، ڪوهه بجهي ڪاڙهو،
 ڪري ڪوهيارو ويو، مونسان هي مارو،
 روئان ٿي پئي رت ڦڙا، ڳوڙهن ڳل ڳاڙو،
 ملڻ جو ڪرم علي ڪندس، وس وڏو وارو
 جي قسمت پڙايو، وڃي ملندس ڪيچين سان.

سسئي روئي رت ۾، ٿي نيٽن وهائي نار،
 وس ناهي منهنجو، بيس آهيان لاچار.
 ڪاهي ڪرھو ڪيچ ويو، سنجھي ئي سردار
 سوڙها لڪ جبل جا، جت بدون بي شمار
 ملڻ جي ڪر ڪرم علي، آسڪ اندر ۾ سار،
 سئولي ڪر ستار، ملان پنهنجي هوت سان.

هوت آ تنهنجي هنج ۾، تون ڏورين پئي ڏونگر،
 پس پرين پنهنجو پاڻ ۾، دم دم دل اندر،
 لاڙا وارو هڻ ڪڙو، من جي لاهج مر،
 الانسان سڙي وٽاسڙه، سائي پاڙج پر،
 ڪر صحيح عشق ڪرم علي، نيھي رک نظر
 جن سڃاتو پنهنجو قدر، هوت مليو تن هنج ۾

اتيئي هوت هيام، ڪيئن ويهان وساري،
جيسين جيان تيسين روئان، ٻانهي پاڪاري
فاذڪروني اذڪرڪم، سبق پڙهان پئي ساري
عشق اندر ۾ آتش لائي، ماس هڏا پيو ٻاري،
اڪيون روئن رت ڦڙا، هنجو هت هاري،
سڪ ۾ ڪرم علي چوي، هل ته پهچين هوت ڪي.

سڪ رڪن جي ساه ۾، سي ووڙي لهن ور
ڪٽن قدم خوشيءَ سان، پاڙن پنهنجي پر
ڪرم علي ڇڏي چپر، وڃن سلهاڙيا ساڻ سان

سسئي سدا سڪ ۾، ٿي ٻانهي پاڪاري
هاڙي هوت هليا ويا، ڪرها قطاري
روئي ٿي رت ڦڙا، ڳوڙها ڳلن تان هاري،
پڇي پوڻيدار ٿي، پئي ٻر ٻر پاڪاري،
ساري ٿي سڪ منجهان، ويل نه وساري
رڪ تون سچائي دل ۾، ته هوت ملئي هاڙهي،
سندرو ٻڌي سڪ جو، ڪرم علي ڪاه ڪيو ڪاهي،
سور اندر جو ساري، هل ته پهچين هوت ڏي.

بيت سهڻي

چڏي سانگو سر ساهه جو، ڪاهي پئو تون ڪن ۾
پسي دهشت دئوردرياهه جو، متان ڏرين تون من ۾
ڪن ڪڙڪا ڪُن ڪارونپار جا، جيئن گرجي گهور گگن ۾
موج ڀريو مھراڻ وهي ٿو، مستي موج مگن ۾
ڪرم علي رک سڄي سڪ، پهچين تون هڪ پل ۾

سهڻي گهري پئي سير ۾، ستي سرجو سانگو
جت لهرون لس ليت وهن، هلي تارچڏي تانگهو
لهرن لوڙهي ات سهڻي جت قاصد نه ڪانگو
ڪن ڪڙڪا ڪُن ڪارونپار جا، جت لڪ ناهي لانگهو
نيئي نينهن نهوڙي سهڻي، بره ٿيس بانگو
ڪرم علي سالم وڃي شل سير مان، آهي عشق اٿانگو

سهڻي گهڙي سير ۾، ڪري الهه توهار
اٿتيهين اونداهي گهڻي، ٻيو ڪڪر ڪارونپار
پرور پار پڄائين تون، آهيان تو آڌار
عشق آندي اوڙاه ۾، ساڻي ٿي ستار
وري بخت ڪرم علي، سالم وڃي شل سير مان

ڪاهي پئو ڪُنن ۾، ڇڏي سر ساھ جو سانگو
ڏسي چوھ چولين جو، مٿان من ڪرين ماندو
سوچي سمجھ سھڻي، عشق چالئي ھت آندو
گھري پئو تڪ تار ۾، ڇڏي ساھ سنڌو
وري بخت ڪرم علي چوي، سالم وڃين سير مان

سھڻيءَ ٿي سڪ ۾، واھڙ ھڪڙي وڪ
روئي روئي رت ڦڙا، جنھن چولو ڪيو چڪ
ميھر محبت سان ڏني، پريم سنڌي ڪا پڪ
ڪا جا پيتم سرڪ سڪ جي، ڇاتيءَ لڳي چڪ
ڪرم علي دل ۾ پيئي پڪ، ملندي نيٺ ميھار سان

سھڻي گھڙي پئي سير ۾، ھئي توڙئون ڪا تقدير
ڏسي لھرون ليت مھراڻ جون، نيٺن وھائي نير
ٿيئم ساھ سڌير، ڪو پھچائي ڪرم علي چوي

سھڻي گھڙي سير ۾، ڪري توڪل ترھو تار
واھڙ ڪي ھا ور گھڻا، لھرون لڪ ھزار
عشق آرام وڃائيو، وڃي پئي منجھ پاتار
لھرون لس ليت وھن، ڪُنن ڪارونپار
نينھن ٺھوڙي نار، مڙي ڪين ڪرم علي چوي

ميهر جن کي من ۾، نه تار ڏسن تانگهو
کرم علي ڇڏي سر ساهه سانگو، کاهيو پون ڪنن ۾

پرينءَ ۾ سڪ مان ٿو ساهڙ ڪري سڌ
ورور ڪنڌ ورائي ڏسي، ميهڙ سندنو مڌ
ميهر سان شل گڏ، هوندس کرم علي چوي

سڪ ميهر جي مونکي ڪيو، چوڻيءَ تائين چور
رات ڏينهان مون من ۾، ميهر سندا پور
ڪاري رات ڪارونپار ۾، هلڻ ٿيم ضرور
ناهي ڪو کرم علي چوي، مون محبت ريءَ مذڪور
تي ميهڙ لئي مسرور، ملندس وچ مهراڻ ۾

سهڻي گهڙي سير ۾، جت ڪُن ڪڙڪا ڪارونپار
واهڙ ڪي ٿيا ور گهڻا، ريءَ ترهي تري ڪيئن تار
رهبر رسج تون راه ۾، ساهڙ ڄام ستار
پسڻ کان ڪيئن پري رهي، جا نينهن نهوڙي نار
سر گهوري گهڙي تڪ تار ۾، ڪري الله توهار
پل ۾ پهچائج پار، کرم سان کرم علي چوي

پيلي سندي پروسي، ڪيئن تون ترين تار
ست نه جهلي سو سائر جي، جنهن جي تون آڌار
اوکي سير سمونڊ جي، جت ڪڙڪا ڪارونپار
ڪر تون توبه کرم علي چوي، پهرئين پهچين پار

سرگهوري گهري پئو گهير ۾، ڪري الله توهار
توڪل ٻڌج ترهو، ته پهرئين پهچين پار
جي وچن ڪيا تو ساهڙ سان، پاڙج قول قرار
الله ٿي آڌار، پل ۾ پهچائي ڪرم علي چوي

چولين سنڌي چوه ۾، ڪچو پيو ڳري
موج مٽي مهراڻ ۾، لڳي دم ڌڙي
ورلهيءَ جا واهرو، تارن منجهه تري
سڻي سڏ سهڻيءَ جا، واهر ٿي وري
جنهن سان جيءَ جڙي، ڪڍ ڪنن مان ڪرم علي چوي

سهڻي گهڙي سير ۾، ڏسي ساهڙ سندو سڳ
پيلو پڄي پورا ٿيو، جوڙ نه جڙي جڳ
مڇيون ڪچون مڙيا مٿان، وريو واڳن وڳ
تن من گهڻو ماندو ٿيو، اڄ ميهراڻ لڳ
وري بخت ظفر علي چوي، پڳهه پهچي پڳ
پار پهچي هڪ پل ۾، ملي مرڻ کان اڳ

نڪا سيڻاه نه ترهو، نڪا تري ڄاڻي تار
ڪچو گهڙو ڪري ڪڇ ۾، پئي ڪاهي ڪارونپار
تڪي سير سمونڊ جي، پئي منڌ وڃي پاتار
ڪرم علي بخت ورائي وار، ته پهچي هڪ پل ۾

جيئن جيئن ساھ سڙير ۾، تيئن تيئن ميهڙ من
ڪاهي پون سي ڪن ۾، سر جو سانگ نه ڪن
هيءَ جا موج مهراڻ جي، ڏسيو ڏيل ڏڪن
ڪرم علي وڃئون ڪيئن ورن، جن کي ميهڙ من ۾

مينهون تنهن ميهڙ جون، ٻيلا ٻيٽ چرن
ويهن ڪين وڻاڻ تي، نه گهارن منجهه گهرن
ٿيو چرڻ چاه جن جو، سي مينهون خوش وسن
سڻي سڏ ساھڙ جا، ٿيون ٻيلي پاس ٻرن
ڪاريون ڪنڊيون لاکيون، پوريون پاڻ ورن
ڪرم علي سُر سُرُن، من ۾ ميهڙ يار جا

سهڻي گهري پئي گهير ۾، ساوڻ سنڊي سير
ليئن ڪنڊن جي هئي، توڙئون جي تقدير
ٻيلي پلائي سهڻي، پئي نيٺن وهائي نير
تار اچي هن تار مان، تون داتا دستگير
والي ورائي وير، ڪڍ ڪرم علي ڪارونپارمان

اٿي آڏيءَ رات جو، سهڻي ڪري سعيو
ڪاهي پئي وڃ سير ۾، ٻيلي ڪين پڙايو
چُرڻ پُرڻ سنڌن چڙيو، تار تڪي تايو
بيساهي بيوس بت ڪي، پائيندڙ ڪڍي پايو
لهرن جي تڙ پيڙ ۾، ڪو آڏو نه آيو
ڪرم علي ٿئي بخت سوايو، پهچائي هڪ پل ۾

پرینء پر پریت مان، پیو میهر پکاری
پیلو پچی پور ٿیو، پئی کامڻ کوکاري
مند ماندي ٿي مھراڻ ۾، سک ساھڙ سنپاري
پھچ پیغمبر پیر تون، وچ تار منجھان تاري
قادر شل کاري کرم علي، پھچي هڪ پل ۾

اوکيءَ ويل درياھ ۾، لڳي لھرن جي تڙ پيٽ
چڏ سھڻي سانگو ساھ جو، اوکي آھي سير
شال بچائي بلائن کان اچي، داتا دستگیر
والي وسيلا ولھيءَ جا، پھچ پیغمبر پیر
میت مدایون منھنجون، قادر کل تقصیر
کرم علي کري مھر محمد میر، پھچي هڪ پل ۾

توکل جو ترھو کري، پئو کنن ۾ کاھي
چوليون ڏسي چرکین متان، چڏ لاڳاپا لاھي
سانگو چڏي هل سير ۾، سینو تون ساھي
کرم علي قادر جي چاھي، پھچین هڪ پل ۾

پرینء پر پریت مان، پیو میهر سڏ کري
ھلان کي ويھي رھان، مون ساعت کین سري
وري بخت شل کرم علي چوي، میهر سان پت پڙي
سا وچئون کيئن وري، ٿيو میهر جنھن کي من ۾

سائر سڪائي سوڪ ڪري، داتا دستگير
ولهين سندن جو واهرو، مديني جو مير
ٻڌڻ کان تاري اچي، مڙهي هر تقصير
ڏيئي پانڌ پڄائي پار، لاهي لهرن جي تڙپيڙ
وري بخت ڪرم علي چوي، پهچي هڪ ڀل ۾

من مانڊو ميهريار لئي، پيو ساھ اندر ساري
ڀل هڪ پاسي ڪين رهي، منجهه گوندر گذاري
ماريو محبت مامري، پئي ٻهڳڻ پاڪاري
ڪيئن ملجي ڪرم علي چوي، هنجون پئي هاري
والي شل واري، پهچائي هڪ ڀل ۾

بيت راڻو

راڻو رنجايو آ گهڻو، مومل تنهنجي مت
ڪوڙن تنهنجن قسمن کان، راڻي جي پڳي پت
وَرُ وڃائي تون پنهنجو، ڪوڙي ڪرين مصلحت
دل پلي جنهن پڪي ڪئي، ڪين ايندو تو وٽ
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

مومل منجي ميڙ ٿي، ڏيو سوڍو پرچائي
آهن مون ۾ مڊايون گهڻيون، ڏوه ڏيو بخشائي
معاف ڪري من منڌ ڪي، ڪو سوڍو سرچائي
ڪام رکي جنهن ڪڇ ۾، ويو رنج رکي راڻي
ويندس ڍاڻي ڍول ڏي، پاند ڳچي پائي
ڏيو راڻو وراڻي، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

آءُ راڻا گهي ڪاڪ تي، پوي نه لوڪ لڪا
ڪاڪ ڪاڙهي ڪاري ڪئي تنهنجي چاه چتا
سيج پلنگ سولي ٿيا، جيئن پيرا تو پڳا
ور چڙي وير ولها، ڪر منهنجي معاف خطا
موٽي آ ميان مينڌرا، سڻ سوڍا درد ڪتا
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

راڻا تنهنجي رسڻ جا، تڪا لڳا مون تير
راڻا تنهنجي رسڻ جا، پيا چاڪ اندر ۾ چير
بخش اچي مون ميندرا، منهنجي تون تقصير
سوڊا رکي سچ سير، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

ميٽجن مدايون تڏهين، جڏهن پارس ڏئي پاسو
لوھ به مٽجي سون ٿئي، اگھجي ڪٽ ماسو،
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

بيت ليلان چنيسر

جو مڪر ڪونروءَ من ۾، سو ليلان ڪو نه لکيو
هاري هرڪي پئي هارتي، جنهن پنهنجو ور مٽيو
سچو هيرو هٿان ڏئي، ڪوڙ ڪچ ڪٽي ورتو
مٽئي وڌي منڌ مامري، پئي پٽي منهن مٿو
ڪرم علي ڪيئن ڪٽي ڪنڌ مٿو، جا ڪانياري ڪانڌ جي

مٽئي وڌي منڌ مامري، چوري تو چو آه مٽيو
مٿ نه ڪجن ڪانڌ جا، توڙي ڪوڙو هوءَ ڪچو
خبر پوندءِ حساب جي، جڏهن پرور پاڻ پڇيو
ڪنڊينءَ جواب ڪهڙو، جڏهن ملڪن ڪجهه ڪڇيو
ڪرم علي تنهن ڪٽيو، جنهن رکيو ست جهان ۾

ڪيڏو مڪر ڪونروءَ من ۾، منڌ مٺي مٽئي ڪاڻ
هاري پئي ٿي هٿ هڻي، موڙهي موهي پاڻ
ڪرم علي ڪونروءَ ڪن ۾، ڪئي چنيسر ڪي جاڻ

ليلان منجي ميڙ ٿي، ڄام چنيسر ڏي هاڻ
هلو مونسان ميڙ ٿي، ڪانڌ پرچائڻ ڪاڻ
آهيان داسي تنهنجي در جي، تون پنهنجو سڱ سڃاڻ
ڍڪج عيب اوڻايون داسڙا، هي مڊايون ۽ ماڻ
مڪر نه ڄاتو ڪونرو جو، مون اياڻي اڻ ڄاڻ
ڪرم علي آهي گهڻي پيشمان ڪانياري تو ڪانڌ جي

ڪنڊڙي رنگ

سرتين سندي صلاح تي، ليلان هئي لڳي
ڪوٽنروءَ ڪارا ويس ڪيا، ٺاهي ٺاه ٺڳي
بازي هاري جنهن هار پاتو، لائي گل ڳچي
ڪرم علي جيڪا ٺاه سڄي، ڪانئاري سا ڪانڌ جي

ليلان حيل ڪيا هزار، چنيسر مڃيو ڪين ڪي
ڪوڙيون وڻن نه ڪانڌ ڪي، توڙي سهس ڪن سينگار
ڀڳي پت پتار جي، ويڙهيو تنهن ويچار
ڪانڌ ڪيئن مڃي قسم ڪي، ڏسي ڳچيءَ ۾ هار
اٿئي ساڻي رب ستار، قلب اندر ڪرم علي چوي

ليلان ورتئي هار، وڪڻي ڪانڌ لکن جو
پوءِ ٿي پيشمان گهڻي، ڪرين حيل پئي هزار
ڪامڻ سمجهيو تو ڪانڌ ڪي، ڪو سودو هٿ بزار
ويهی سرتين وچ ۾، سڀ ڏيندءَ لوڪ ميار
توڙي ڪرين قول قرار، ڪين مڃيندءَ ڪرم علي چوي

ڪوٽنرو ڪري جاڙ، وئي ليلان کان ڪسي سهاڳ
چنيسر ويو پت ڪڍي، جنهن جو لکيو جهڙو پاڳ
من موٽي تنهنجي ماڳ، مڃي مڌيون ڪرم علي چوي

ليلان ڇڏ هوڏ تون، ٿي سياڻي سرت سجاڳ
ڪر عجز آزيون بندگان، من کلي تنهنجو پاڳ
ڪر سڏڙا داتا دستگير ڪي، من وري ورائي واڳ
مڃي مڌيون ڪرم علي چوي، اچي ساڻي ٿئي سهاڳ
ڪري پلايون پاڳ جو، پارس اچي پاسو ڏيئي

بيت ماروئي

اڪيون اداس اباڻن لئي، ٿيون جر وهائن جال
چڏن ڇيلا چيڪ سي، منهنجا مارو چارن مال
راتيان ڏينهان روح ۾، تن جي سڪ سنڀال
ڪڍي باندي موڪ ڪرم علي چوي

ماروئڙن ريءَ منهنجي، نٿي ساه سري
واجهائي ويڙهيچن ڪي، دل سورن ۾ سڙي
وجان شال ملير ڏي، منهنجي پت پڙي
ڪڍي باندي موڪ ڪرم علي چوي

واهر ٿي هن ولهيءَ جو، تون داتا دستگير
ميٺ مڊايون منهنجون، تون مڊيني جا مير
سڻ ستايل جا سڏڙا، هي دلڙي آ دلگير
هڪل ۾ اچي حاضر ٿي، هادي حيدر پير
ڪڍ بندياڻي بند مان، اڙيل هيءَ اسير
ڪڍي باندي موڪ ڪرم علي چوي

ماروئڙا منهنجا ملير ۾، اهڙيءَ ريت رهن
پت پٽيهر پهرن ڪين ڪي، لويون لڳين ڪن
سرها ساڳي لڙ ۽ لاڻا، ڏت آ ڏاج سندن

گاهن کاج خوشيءَ سان، ٿيا پٽن پاڻا تن
واري ولر ويڙهيڇا، ڇيلا چيڪ ڇڏن
وسڪار وسي وس ڪيا، ٿيون گلزاريون گاهن
ڪڙي باندي موڪ ڪرم علي چوي

وسرن ڪين ويڙهيڇا عمر اباڻا
پيرون پڇي لعل ٿيا پٽن تي پاڻا
خوش وسن ٿا ڏيه ۾ ڏوٽي ڏاڏاڻا
ڪلي پيئن ڪير سي ڏوٽي ڏاڏاڻا
مونڪي سانگي سيباڻا
ڪڙي باندي موڪ ڪرم علي چوي

ڪڙي اڏن ڪڙي ڇڏن، پٽ پوٺا پراڻا
ولر چارن چاه سان، منهنجا سانگي اباڻا
چارن ڦرڙا ڦوڳن ۾، پٽون جن پاڻا
وڃي ويڙهيڇا وري ڏسان، پڪر پاپاڻا
ڪڙي باندي موڪ ڪرم علي چوي

رڪي پٽ پنهورن جي، شل پرور پاڪ ڌڻي
ڪانه ٻڌي سي ڪڏهن ويا پنهور ڪا ڪڙي
لڪيو تري نه ڪڏهن، جيڪا رب ڪي وڻي
تنهنجو شال بخت وري، ڇڏي ڌڻي ڪڙي
ڪڙي بي ڏوهي موڪ ڪرم علي چوي

مارن ملڻ جي اٽم اندر منجهه اڪير
ساري سنگهارن کي گهڻو، سندن ساهه سرير
دانهون درد ونديءَ جون، سڻ داتا دستگير
رڪ ڀردو پنهنوارن جو، سڃا لنگهائج سير
واريين بخت ولهيءَ جو، معاف ڪرين تقصير
ڀرور تون پير، ڪٿي بي ڏوهي موڪ ڪرم علي چوي

ماروئڙن جي ملڪ تي ٿين، ڀيرون ڀسيون ڌڻ ڏونڙا
سگر ڪاڇ تن سنگهارن جو، ڌارن ڌنار چيلا
عمر منهنجي ملڪ ملير جا، ناهن ماروئڙا ميرا
شل بخت ڦيري ڦيرا، ڪٿي بي ڏوهي موڪ ڪرم علي چوي

ماروئڙن جي ملڻ جون، ٿيون جهنگن ۾ جهوڪان
ڀڪا اڏن پنهنوارين، ڪن پٽن تي اوتان
ڪائن پنهنوارين ڪير ڪٿا، خاص خوشيءَ مان
ڀيئن ٿيون پنهنوارين، ڀايو پلر جون ڀيڄان
ڪن ولوڙا سي ويڙهيڇا، پٽن تي ڀوڪان
ڪٿي بي ڏوهي موڪ ڪرم علي چوي

ماروئڙن سوا منهنجي، ڪا ساعت ڪانه سري
ٻڌي ڳالهيون ماروئڙن جون، ڀيو اندر ڏيل ڌري
ڪاوان ڪاڇ ڪين ڪي، ڪائيندس سگر ساڳ سري
اٽم اڪير اندر ۾، ويندس ويڙه وري
اُنا مينهن ملير تي، ايندا سانگي سانگ چري
ڪٿي بي ڏوهي موڪ ڪرم علي چوي

لوئي جي تون لڄ رکين، جن لوئي جوتون سير
مارو منهنجا ته ملير ۾، کليو پيئن ٿا کير
پردو پنهنوارن جو رک تون، داتا دستگير
مارن ملڻ جي من ۾، عمر آه اڪير
ڪڍي بي ڏوهي موڪ ڪرم علي چوي

پتن جي پر ۾، منهنجا مارو ڪن واڙيون
جهڳڻا جهڳن جهانگيئڙا، مال اچن چاريون
چيلا چڏن چيڪ سي، ڦرڙا ساريو سنگهاريون
ملڻ لئي ماروئڙن جا، سور وڃن ساڙيون
ڪڍي بي ڏوهي موڪ ڪرم علي چوي

شل پريت پکن جي پاڙيان، لوئي اباڻي لال
ڏيئي پاند پناه جو، تون ڍڪج ڍڪڻ هار
سور سرجيا سانگيئڙن جا، سيني سو هزار
وسڪاري وسي وس ڪيا، مٿان ملير چوڌار
ڪڍي بي ڏوهي موڪ ڪرم علي چوي

منهنجن جهانگيئڙن جون، ٿيون جهنگن ۾ جهوڪان
پيئن سدا پنهنواريون، کير کٽا ٿيون موڪان
چارن ٿيون پنهنواريون، ڦر چيلا چڏي چيڪان
ڏهرن پاسي ڏيرا تن جا، ٿر ٿوهر ڪن اوٿان
ڪڍي بي ڏوهي موڪ ڪرم علي چوي

پت پنهنوارن جي سال، رڪندو پاڻ خدا
بي ڏوهي آهيان بند ۾، ٿيا قابو ڪوٽ ڪڙا
مارن ميارون مارن جون، سرتين جا سور سدا
موڪل ڏي ميان سومرا، ڇڏ باور تون بندا
ڪڍي باندي موڪ ڪرم علي چوي

مارو منهنجا ملير ۾، سانگي خوش رهن
ڏٺ ڏونءِ را ڏوٿيئڙا، قوت پنهنجو ٿا ڪن
سينگيون سرتيون سومرا، ويڙهن منجهه وسن
سرتيون پتي سگريون، ٿيون چاه منجهان چاڙهن
ڪڍي باندي موڪ ڪرم علي چوي

مارو منهنجا ملير ۾ ٿا، اهڙيءَ ريت رهن
پت پٽيهر پهرن ڪين ڪي، اهڙي چال چلن
لعل لويون لاکيڙيون، آهي مرڪ ماروئڙن
سرتيون سنگهارون سومرا، جن زيور زهر لڳن
اوڍن ڪڍيون ڪٿيرا خاصيون، واري وچاڻا ڪن
ڪڍي باندي موڪ ڪرم علي چوي

سرتين سانگيئڙن جو، مونڪي مرم ٿو ماري
جي جهانگي رهن ٿا جهنگ ۾، ڦوڳن ۾ ڦر چاري
پت نه پهرن ڪڏهين، ڪڍي باندي موڪ ڪرم علي چوي

هڪڙا اڏن ٻيا ڇڏن، پڪا پنهنوار پراڻا
 ٿر ٿوهر ٿين جٿ گهڻا، تن يٽن ٿيا پاڻا
 سرتين ساهيڙن سرهائيون، ڦوڳ ڦلاڻا
 مارو چارن مال ٿا، ٿٽ ڏوڻي ڏاڏاڻا
 ڪڙي باندي موڪ ڪرم علي چوي

وسڪاري وسي وس ڪيا، ٿيا مينهن مانڊاڻا
 پلپل پون ياد مون، ڌٽ ڏوڻي ڏاڏاڻا،
 دم دم آهن تن جا، ٿرن ۾ ٿاڻا
 مڱ موٽ ۽ مڪڙيون، لڙ لڙ لڙ لاڻا
 گاهن گلزاريون ڪيون، ٿيا ڪرسڻ مانڊاڻا
 ڳاڱيون پڇي لال ٿيون، ڳم ڳنڍير سيٻاڻا
 موڪل ڏي ته ملير وڃان، جت آهن اباڻا
 سانگين سنڌي سڪ جا، ميان جهورن جهوراڻا
 ڪڙي باندي موڪ ڪرم علي چوي

ماروئڙن جي ملڻ جا مون، سرجيا سور سرير
 روئي روئي رت ۾، نيڻن وهائيم نير
 راتيان ڏينهان سڪ ۾، هنجون وهن وير
 ملي تن ماروئڙن سان، ڪليو پيئان ڪير
 ملڪ ملير وسي پيو، ٿڌي ٿرن هير
 قلب اندر ڪرم علي چوي، آهي اباڻن اڪير
 پردو رکج پير، مون ملان ماروئڙن سان

مارن ريء من ماندو گهڻو، نيڻين وهن نار
ساريان ساهيڙيون ساه ۾، ڏٺن ساڻ ڌنار
رهن سدائين روح ۾، پڪاء پنهنوار
وس نه آهيان مون پنهنجي، مارو وسن ماڙ
ملڻ جي ڪرم علي چوي، سولي ڪندو ستار
لاهي لوڪ ميار، ڪڍي مل تون ماروئڙن سان

مل تون ماروئڙن سان، سانگي خوش وسن
سڪ سرتين ساهيڙين جا، من ۾ مچ مچن
پري باه فراق جي، دونهان درد ڏکن
ملان تن ماروئڙن سان، پل پري ڪين رهن
هڪڙيون ڇڏن ٻيون اڏن، اهڙي چال چلن
ساه ساري ڪرم علي چوي، پلپل پاڙيچن
سانگي سڪيا وسن ملندم شال ملير ۾

مارن سندي ملڪ تي ٿيا، پيرون پسيون ڦوڳن ڦلارا
خوش رهن خيال پنهنجي ۾، سڀ سانگي سوڀارا
ڳڻتيون ڳارائڻا تن جا، ٿيا مارو متارا
ملڪ مارن جو ملهار ٿيو، ڪيا سارنگ وسڪارا
جهڳڻا جهڳي جهانگيئڙا، جام پيئن جهارا
ڪرم علي منهنجا مارو موچارا، ملندا شال ملير ۾

مارن جي ملڻ جي من ۾، اٿم اڪير گهڻي
ماندي منهنجي ملير لئي، دلڙي آ دلگير گهڻي
سنگهارن لئي سڪي هيٺون، آءُ باندي هت بڻي
آهيان بانداڻي بند ۾، هئي هئي هڪ چڻي
وڃي ڏسان ويڙهيڇا ڪرم علي، ڪندو مولا ماڙ ڪڍي
جيڪا رب کي وڻي، وڃي ملان ماروئڙن سان

ماروئڙن جي مونکي آهي، سدا سڪ سرير
خوش وسن شل سانگيئڙا، مون ويڙهيڇا ولهار
پلپل ساريان پئي سڪ ۾، سي پڪا ۽ پنهنوار
قسمت قيد ڪيو ڪوئن ۾، بيوس آهيان لاچار
نٿا گذرن ڏينهن ڏڪن جا، ٿيو روئڻ زارو زار
الله ۾ اٿم آسرو، هي ڪرندا ڪوٽ قهار
صاحب لڳ ستار، ملندس تن سان ڪرم علي چوي

بيوس رهان پئي بند ۾، ڪري دم دم دل دانهون
ڪن پون من ماروئڙن جي، اهي اندر جون آهون
وري وڃان ملڪ ملير ڏي، ڳوڙها ڳل ڳاڙيون
نيٺئون نير وهائيان، هنجون هت هاريون
ويندس ويڙهيڇن ڏي، پڇي طاق تنهنجون تاڙيون
ڪرم علي چوي سي ساريون، ملان ماروئڙن سان

وسڪاري وسي وس ڪيا، ملڪ منهنجي چوڌار
گاهن گلزاريون ڪيون، ڦوڳن جهليا ڦلار
ڏوٽي ڏٺي مون ڏينهن ٿيا، ڏٺ ڏٺي ۽ ڌنار
شل ميلي ماروئڙن سان، مون صاحب رب ستار
ڏسان ويڙهيڇا ولهار، ڪٿي باندي موڪ ڪرم علي چوي

عمر ماروئڙن جا اٿم اندر ۾ اوقات
سور سهان پئي سختيون، ڏينهان توڙي رات
لائي سڪ سڪرات، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

عمر اباڻي پار جي، اڄ آئي خبر ڪري
توه پنڇي سڀ لال ٿيا، ڦوڳن ڪئي ڦري
ويان شال وري، عمر اباڻي ڏيه ڏي،
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

سڪ سنگهارن جي آهي، اندر منجهه اڪير
ڏوٽي ڏاڏاڻا ڏور ٿيا، جي ڪليو پيئن ڪير
عمر ناحق ڪيو نذر سان، مارو منهنجا مير
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

پڪا تن پنهنوارن جا، منهنجي هنيئن منجهه هُرن
مارو هُت ملير ۾، جهوريءَ منجهه جهرن
سورن سينو ساڙيو، هر هر ڦٽ ڪُرن
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

عمر بانور چڏ تون، ڳڻتين ۾ نه ڳار
بيٺو هي آهيان بند ۾، ڏنارن کان ڌار
پلپل آهي اندر ۾، تن پنهنوارن پچار
سانگين سندي سڪ ۾، نيٽين وهن نار
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

پٽ پٽونهان ڪين وٺن ٿا، اسانجا واريءَ وڇاڻا
مرڪ منهنجن مارن جو، ٿيو پٽون ۽ پاڻا
لال لويون لاکيڙيون، ٻيا پڪا پراڻا
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

بي ڏوهيون عمر چو بند ڪجن، جن جا سانگي ڏور رهن
ڪنهن سان سور سٺن، اهي جهوراڻي منجهه جُهرن
سانگي سور سهن، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

قسمت آڻي ڪوٽ ۾، ڪنهن امر اڙايو
ٻيو عمر تنهنجن طعنن، من ماري منجهايو
اباڻن ڪيئن وساريو، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

عمر ڏسي ڪوٽ ڪچهريون، متان ڪرين بانور
ڪيئن هلندءِ پاڻ سان، هيءَ دنيا دولت زر
اتي وايون وينديءَ وسري، تون وڃي ڏس هيڪر
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

باغ باغيچا آهن سڀ ڪوڙا ۽ ڪچا
دنيا دولت زر جي، ڪانهي ات پچا،
وايون ويندي وسري، جت ٿيندي هر پچا
بانور ڇڏ بند، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڪٿي آئين تون ڪوه تان، عمر زور ڪري
بي ڏوهي رکي ٿي بند، قابو قيد ڪڙي
انا مينهن ملير تي، پلر پٽ پري
ڏسي پورب پار ڏي، ٿي منهنجي دل ڳري
پت پنهنوارن سان پڙي، ڪٿي باندي موڪ ڪرم علي چوي

انا مينهن ملير تي، پلر پرڃي ٿيا تار
گاهن گلزاريون ڪيون، ڦوڳن جهلي ڦلار
ساهيڙيون سارن سدا، پرتئون ڪن پچار
الله اوڏانهن وار، ڪٿي باندي موڪ ڪرم علي چوي

وسڪاري وسي وس ڪيا، ٿيا سرها اباڻا
ٿر ٿوهر ڦوڳ ڦلاريا، پتن پاسي پاڻا
اڏيا سانگين سومرا، پت پنهنجا پراڻا
گه تنهنجا چانور چور مان، گه ڪٽون وهڻا
جن جا واري وڃاڻا، ڪٿي باندي موڪ ڪرم علي چوي

الله ڪاٿيندو ڏکيا ڏينھڙا، ملڪ وري ويندياس
روئي روئي رت ۾، هي حال سارو ڪندياس
سور سيئي چوندياس، ڪٿي باندي موڪ ڪرم علي چوي

هئي هئي پنهنوارن جي پار جي، ڪو آڻي خبر چار
بي ڏوهي آهيان بند ۾، بس الله جي آڌار
آهيان اڪيلي لاچار، ڪٿي باندي موڪ ڪرم علي چوي

رات ڏٺو مون خواب عمر وئي آهيان ويڙھ وري
سڪين سانگيئڙن سان، منهنجي پت پڙي
لٿا ڏولاوا ڏکن جا، قادر پڳي ڪڙي
ويندس مارن ريءَ مري، ڪٿي باندي موڪ ڪرم علي چوي

ڪٿيا ڏکيا ڏينھڙا، ڪئي مولا مونتي ماڙ
رات ڏينھان هو جنهن کي، منهنجو هي سوال
ڪڍائين ڪڙي قيد جي، ڪري پالا يون پال
هادي سڻيا حال، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڪڍي بندياڻي بند مان، عمر ڏي چڙي
پڪا پنهنوار پٽن تي، ويٺا ڏور اڏي
ڏسي ڏورئون ماروئي، ڪيائون سڏ سڏي
تنهن دم مئي ماروئي، ويئي لوءِ لڏي
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

مرڻ ماروئي جو ڏسي، ڪيائون واري وڇاڻا
منجهه ڳڻتي ڳارائي پيا، ڪنهن جهوريءَ جهوراڻا
سور سيباڻا، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڪڍي بندياڻي بند مان، عمر ڏني ڇڏي
پري کان پئي ماروئي، منجهان سڪ سڏي
ڳچي لڳي ڪري تنهن دم، وئي ماروئي مري
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

خبر ڏنائون ماروئي جي مائٽن کي، ماروئي وئي مري
جنهنجي ڪانه ڪوٽن ۾، سانگين ريءَ سري
قسمت ڪانه تري، ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

سڄي سڪ جن سيني ۾، خيال نه رکن خام
الست بربڪم قالو بلي، پاڙن قول انجام
سخن سچارا سانگيءَ ڏا، مائٽن موج مدام
دنيا سندي زندگي، دل ۾ پائڻن دام
ڪڍي قلب اندر ڪرم علي چوي

بيت عمر ماروئي سوال جواب

عمر ڪر نه ظلم زور اوري، پسي دور مڪان
جواني جوين پيڙا ڪين هلندءَ، ڪر ٿورو ٿر ساڻ
موتائج ماروئي، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

جا آندم منجهه ڪوٽن، سا ناه موتائج ڪار
ڏوئين ڏاڏاڻن ڏيهه جا، وهم سڀ وسار
مارو ملڪ ملير جا، ڪين لهندءَ سار
ويهي هت گذار، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

هت گذاريان ڪين ڪي، توڙي حيل ڪرين هزار
سڪيا سانگي مون مٿي، مارون ڪن ميار
هت ويهندس ڪين ڪي، آءٌ ويڙهيچن کان ڌار
بن پانهوتا تنهنجا هار، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

پڪو ڪر تون پاڻڪي، پل سانگين ڪنان ساه
پهرج پت پٿير ماروئي، اها لوئي ڪٿي لاه
مڃ هي نڪ صلاح، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڪوٽين ويهندس ڪين ڪي، نڪا لوئي لاهيان
پت پٿير ڪي باه ڏيان، لوئي ڪين لڄايان
مارن مون ملان، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڏيائين موڪل ڪين ڪي، توڙي حيل ڪرين هزار
رهي پوج تون اتهين، ٻي وائي سڀ وسار
پنهنجو پاڻ ڪٿي مار، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

جن کي سک سڄي، سي ويهي کين رهن
پُرن پريان جي پار ڏي، توڙي ڏک ڏسن
سانگي شال ملن، کڻي قلب اندر کرم علي چوي

چوڻو ڪرين نذر سان، عمر ايڏيون ارڏايون
ايندءِ موت اوچتو، ڪال مٿان ڪاهيون
بي ڏوهيون چو بند ڪرين، پرايون ڄايون
سڻ ويڙهيچن وايون، کڻي قلب اندر کرم علي چوي

ماروئڙن جي مونڪي، اندر منجهه اڪير
ساري سنگهارن کي، نيڻين وهايان نير
ڏوٿيئڙا مون ڏور ٿيا، جي ڪليو پيئن ڪير
قرب جا کرم علي چوي، ڪات هئين ۾ ڪير
پردو رکندو پير، کڻي ملان ماروئڙن سان

رکي سر سوليءَ تي انالـحق چون
عشق سندي آڙاهه ۾، پتنگ جيئن پڄن
پاڻ پيل پاوا ٿيا، اڏيءَ سر اڄن
سڻي سر پنهنجو، وجود ۾ ڏسن
چشمو هڪ حق جو، موتي مرد لهن
کڻي قلب اندر کرم علي چوي

مرڻا اڳي جي مرن پرت پڪي پاڙين
جو هيا سو ٿيا، پيا وهم وسارين
سر هڪ صحيح ڪري، انالله اڄارين
کڻي قلب اندر کرم علي چوي

متفرق بيت

دنيا دنيا سڀڪو ڪهي، ٻڌ دنيا جا پار
پٽ ماري ٿو پيءُ کي، پاءُ پاءُ کان ڌار
اهڙا بچڙائي جا پار، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي
دنيا دنيا سڀڪو ڪري، پڇ دنيا کان پري
ڪنهن جي ساڙي باهه، ڪنهنجي ويا چور ڦري
هڪڙن جي درياھ ٻوڙي، ڪنهنجي رهي زمين تري
ڪنهن سان ڪين هلي، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي
پير پيغمبر سڪندر جهڙا، ويا هتان لڪ هلي
خبر تن جي پئي ڪا نه ڪا، نڪا رهي نشان ذري
ڪنهن سان ڪين پڙي، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي
جو هت ڏيندو سو ايندو اڳيان ڪم
دمڙي نه هلندي پاڻ سان، ليڪو پچندءِ جم
پوءِ غافل ڪائيندين غم، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي
ڏي صاحب جي نام تي، وڻجي ڪر واپار
اڳيان پچندءِ ڇا ڪيئي، ڪهڙو ڏوهه ثواب
ڪهڙو ڏيندين جواب، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي
هئي هئي ڪري غافل تون، عمر وڃائين
راتيان سمهين نندڻ، ڏينهان غفلت گذارين
پوءِ ڪيئن ملندءِ سائين، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي
پلي ڪندءِ پڳوان هر ويلي هر دم
ڪر مسڪينن تي ڪرم، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

ديا ٿيندڙ گر جي راضي ٿيندڙ رام اوهان ڏيو انعام
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي
هت ڏيندين هت ڪم ايندڙ
داتا جو در دان صاحب آهي سبحان
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

چڱائي ڪر ته چڱائي ٿئي، جڳ ۾ اٿي جس
نائي ڪنڌ ڦلڻ ۾، پير پرينءَ جو پس
ون گروءَ وارو گس، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

هتان ولر جي ويا سي موٽن ڪين ڪي، ويڙهيڇا ولهار
وس چلي ڪنهن جو ڪين ڪي، توڙي هٽ ڪجن هزار
ساه اندر آسار، راتيان ڏينهان ڪرم علي چوي

ويا پري پرديس تي، منهنجا مارو ماڳ مٽي
سور سرجيا سيني ۾، محبت مڇ مڇي
شل روهي راند رچي، موٽي ملن ڪرم علي چوي

هٽون ويا جي موٽن ڪين وري، توڙي هٽ ڪجن لڪ
ميٿائون ماروئڙن جي هٽي مونسان پڪي پڪ
هتي رهندس ڪين ڪي، سانگي ڪندا شڪ
پاڙي وڃن شل قول، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڪوڙا مڪر جا ڪنڀا پائڻ، ڪشتا ڏنڊا چيريون چمڪائڻ
در در نچي حال وڃائڻ، پاڻي لڳي ٿي گر به لڳائڻ
ڪرم علي عشق کان ڪيائون موڙ
ڏس زمانو آهي زور، تنهن ۾ ماڻهو چغل خور

ڪوڙمڪر جي تسبيح ڦيري، هٿ منهن ٿو گهڙي گهڙي ڏوئي
اندر چشمن عشق جو آهي، تنهن ۾ دل جو وضو سنوار
ڪرم علي چوي تنهن ۾ رک، پنهنجي ڪوڙ
ڏس زمانو آهي زور، تنهن ۾ ماڻهو چغل خور

هڪ دم جو رک تون ڏيان، ساڳي سر آهين پاڻ سڃاڻ
ونحن اقرب آهي ڪرم علي چوي، حاضر هر جاءِ ڄاڻ
ڏس زمانو آهي زور، تنهن ۾ ماڻهو چغل خور

ڪٽ بادشاهه سڏائي ڪٿي حاڪم ٿي حڪم هلائي
ڪٿي گداگر ٿو سڏائي، ڪٽ عشق حسن جون مڙهي
سير ڪرڻ پنهنجو آ ڪرم علي تو کانسواءِ ناهي اور
ڏس زمانو آهي زور، تنهن ۾ ماڻهو چغل خور

اندر باغ اندر بهار، اندر ۾ ميرا اڪيچار
سر ڪيائو صدقو، تن من ڪيائون گهور
رات ڏينهان آهي ڪرم علي چوي، تن کي اور
ڏس زمانو آهي زور، تنهن ۾ ماڻهو چغل خور

ڪٽ عشق حسن جون مڙهي
سير ڪرڻ پنهنجو، ڪرم علي توکان سواءِ نه آهي اور
ڏس زمانو آهي زور، تنهن ۾ ماڻهو چغل خور

ڪافي روپ جوڳ، آسا

بره وارن جو باب، عشق اسان کي اچي ٿو پڙهائي

عشق اسان جو استاد جو آهي، سٿون سورن سوئي سڪائي
باه بره جي ٿو پڙڪائي، علم عقل سڀ ڇڏي پڄائي

لوڪ لاڳاپا سارا لاهي، غير اندر جا ڊوه ٿو ڊاهي
سير منصوري ڏي ٿو ساهي، سوليءَ تي سر عشق چڙهائي

مرشد موجون عشق جون آهي، راه تنهن سان طالب لائي
انالله ٿو پاڻ چوائي، هو هو هر جا هل هلائي

ڪرم علي عشق امام جو آهي، عشق نماز حقيقي پڙهائي
ڪعبو قبلو پاڻ ئي آهي، الانسان ٿو سر سڏائي

ڪافي روپ سارنگ

تن ۾ تار لڳي مرشد جي
ننڍڙي وئي آهي ڦٽي

مئي پي مستو مست ٿيا سي
پيتي سي جو ورهيه وٽي

سورهيه اچن ٿا قربئون ڪاهي
مرد پون ٿا مچي مچي

سڪ سڄڻ جي آهي اندر ۾
دونهان پيا سي ڏرس ڏکي

سنيا سي آهي سر جو سودو
پير نه ڏي تون پوئين پني

فيض علي سائين فيض رسايو
ڪرم علي سر ڏنو آهي سٽي

ڪافي روپ

پاڻ وڃائي پاڻ سڃاتم، ڳالهه الڪ جي لڪندو ڪير
پنهنجو پاڻ ۾ پاتم جهاتي، ڪونه ايئن ڪو نهاريندو ڪير
دين ڪفر کان آهيون نيارا، رمز رندن جي سمجهي ڪير
التو راه اسانجو آهي، عشق بنان ٻيو لهندو ڪير
ڪرم علي آهي سر جي بازي، سوليءَ تي ڪو چڙهندو شير

ڪافي روپ جوڳ

راه الله جو مشڪل آهي، اتي اچن ٿا عاشق ڪاهي
خوف ۽ خطرا آهن تنهن ۾، سورهيءَ اچن ٿا قدم وڌائي
انالحق ٿو نعرو هڻي جو، تنهنڪي چاڙهن سوليءَ ڦاهي
ونحن اقرب ويجهو آهي، عاشق وينا دويءَ کي ڊاهي
ڪرم علي آهي سر جي بازي، جيڪو اندر ۾ جهاتي پائي

ڪافي روپ جوڳ

جوش جدائي ٿو ماري، ڪير نٿو ڪو سرچائي

محب جڏهن جو موڪلايو، دردن دل ۾ دود دکايو
وره وڇوڙي واءُ ورايو، سورن وڌو هي ساه ساڙائي

لڪ تنهنجا پال پلايون پانيان، ڳالهون ڳڻ پيو تنهنجون ڳايان
پلپل تنهنجا پنڌ پڇايان، دلڙي ور ور پئي واجهائي

نينهن نوان نت ناز ڏيڪاري، جوشن ۾ پئي جندڙي گهاري
ساه سڄڻ پيو توکي ساري، پل ۾ پيارا وڃ پرچائي

ڪرم علي ٿئي باغ بهاري، ڏي ڪا دلبر تون دلداري
جان جڏي آ سورن ساڙي، واڳ وصل آ يار ورائي

ڪافي روپ جوڳ

خبر ناهي پئي ننڍڙي سن ۾، عمر وئي گذري ڳالهين ۾

ننڍپڻ ۾ ڪين ڪيم، رانديون ڪندي وقت ويم
تنهن ۾ سمجھ ڪانه پيم، عمر وئي هي صغيريءَ ۾

هئي هئي ڪندي عمر وئي، ڪل مونڪي ڪانه پئي
عمر اجائي سڀ وڃائي، آيس هاڻي اخيريءَ ۾

اچن جي لڄ اچي رک تون، پرين پاڻ سان گڏ تون
سگهو سڻ سڏ تون منهنجا، عمر آئي اسيري ۾

ڪرم علي جي پت رک تون، پنهنجو پاڻ اچي پس تون
ڪارن مان اڇا ٿيئڙا، آهيان پرتل توکي پيريءَ ۾

ڪافي روپ جوڳ

دڪي دلڙي ڪريڻي دانھون
سڻي من ڪو منھنجون آھون

ڏجان پيغام ادا ڙي پاندي
آھي دلڙي تو لئي ماندي
ڪوئن ۾ آءُ آھيان باندي
اچي من ڪو اوڏاھون

ٻيو پيغام ڏجان ھي ساري
ڳوڙھا ڳلن تان ھيڪر ڳاڙي
نير اکين مان ھر ھر ھاري
روز ڏسان ٿي پئي راھون

تيون پيغام ڏي قربئون ڪاھي
توريءَ منھنجو ھت ڪجھ ناهي
ويھان ڪيئن توکي وساري
سور وڃن ٿا دلڙي ساڙيون

ڪرم علي ھي دلڙي ساري
ڏکيا ڏينھڙا ويئي گھاري
دردن وڌي آ دلڙي ساڙي
پيا ڳوڙھا ڳلن تان ڳاڙيون

ڪافي روپ جوڳ

ڏسي هن خواب کي، نيٺن نند وساري

ڏسي صورت تون ساري، دردن هي دل آهي ماري
برهه اچي ٻارڻ ٻاري، سک آرام نند وڃائي

هيءَ عمر آ ڪوڙي بازي، متان تون ٿئي تو ۾ راضي
گوءَ کڻي مرد ڪو غازي، من پنهنجي ۾ ويچاري

جاڳي ڏس تون پنهنجو جاني، متان تون ٿئين حيراني
سمجھ صورت ساڳي سلطاني، محبت مڇ مڇائي

ڪرم علي کي سمجهايو، آهي عشق آرام وڃايو
ڳوڙها ڳلن تان ڳاڙيو، نيٺين نير وهائي

ڪافي روپ جوڳ

ساميئڙن سان منهنجي آهي دل گهڻي
آهي دل گهڻي، محبت تن وڻي

ڏک ڏولاوا ڏيئي دل کي، عاشق بر ۾ ٿا اورن
پاين برهي ڪڍي

سور سختيون ڏسي سوين پل پل پور پون
ڪين پاين ٿا جڻي

ڪرم علي ڪاه ڪيو ٿا ڪاهن سڀ سوليءَ تي عاشق ساهن
گيت انا الحق رب کي بڻي

ڪافي روپ جوڳ

سورن ساڻ آ منهنجي اور، سنگت مٺي ساميئڙن جي

حال اندر جو ڪنهن سان اوريان، ڪير سڻي ڪو وره وائي
عشق جي آڳ لڳائڻ جي

ڏک ڏولاوا اندر ۾ آهن، سلجي ڪنهن سان حال
خون جگر جي ڪاڻڻ جي

ڪرم علي آهي سر جي بازي، گوءِ ڪڻن ٿا مرد کي غازي
سوليءَ تي قدم اُٿائڻ جي

ڪافي روپ جوڳ

عشق آهي اسرار، دم جو ڏيان لڳايان ٿو
دم جو ڏيان لڳايان ٿو، گيت انا الحق ڳايان ٿو

پنهنجو پاڻ ۾ پاٽم جهاتي، لا جي هٿ ڪري ڪاتي
ڪري مجوسيءَ تي مارو يار، ماري من مڃايان ٿو

بيڪ بيراڳي بسمي لاتم، وهم دوئي جا سڀ اڏايرم
نينهن ڪري نروار، تن ۾ تيرت نايان ٿو

خيال خدائي خاصو جاتم، صحيح ڪري سو پاڻ سڃاتم
اچي ٿيم اظهار يار، چرخو چست چلايان ٿو

ڪرم علي سر جو سانگو لاهي، ڪاف ڪشالا تن کي چاهي
چوڪنڊ ۽ چوڌار، هوڪو حق هلايان ٿو

ڪافي روپ جوڳ

عشق آهي اسرار، دم جو ڏيان لڳايان ٿو
دم جو ڏيان لڳايان ٿو، گيت انالحق ڳايان ٿو

دين ڪفر جا ٽڳڙا توڙيم، وهم دوئي جو سڀ ٻاريم
ڪعبو قبلو پاڻ ۾ جاتم، تن ۾ تيرت نايان ٿو

مسجد منبر پاڻ ئي آهيان، مندر مورئون پير نه پايان
عشق آهي امام اسان جو، تنهن کي سيس نويان ٿو

رهبر عشق اسان کي آڻي، برهه جو باب پڙهائي ٿو
انالحق جو هوڪو ڦيري، شاهي طبل وڄايان ٿو

الانسان سري وآناسرّه، مرشد راهه بتائي ٿو
ڪرم علي سر صحيح سجاتم، ذاتي ذات ملايان ٿو

ڪافي روپ

عشق سچي دل سان لڳائڻ چڱو آ
لڳائڻ چڱو آ نيهن نڀائڻ چڱو آ

سور سختيون سهي سر تي
سر جو سانگ نه ڪرڻو آ

ڏي ڏاڪڙا ڏسي ارڏايون
پير نه پوئتي ورڻو آ

پير پریت جو پائي پڙ ۾
عشق جي چاڙهي چڙهڻو آ

ڪرم علي ڌيان الله جو هر دم
دم دم دل ۾ ڌرڻو آ

ڪافي روپ جوڳ

عشق ڪري اظهار، پنهنجو پاڻ پڇاين ٿو
پنهنجو پاڻ پڇاين ٿو، مر جي رام ريجهان ٿو

گنگا جمن هليا مٽائي، تن ۾ تيرت جو ڪو نائي
عشق ڪري اظهار، گيت اناالحق ڳاين ٿو

عشق چارو چست ڏيڪاري، غير اندر جو سڀ اڌاري
نينهن ڪيو نروار، هوڪو هر جاءِ هلايان ٿو

جاڳي جaron يار سڃاتم، پير پڙم عشق جي پاٽم
لاڳاپا سڀ لاهي يار، سوليءَ سر چڙهايان ٿو

ڪرم علي آهي پنڌ اٿانگو، ڇڏتون لاهي سر جو سانگو
درس ڏنم ديدار، الانسان الايان ٿو

ڪافي روپ جوڳ

عشق وارن جي آهي الڳ ٿي بازي
راند کٽن ٿا مرد ڪي غازي

چئوپڙ شطرنج راند ڪيائون
ڳوٺ جا حق جي سا ٺڪريائون
عشق اندر ٿيا عاشق راضي

عارف بازي راند ڪيائون
انالـحق جو نعرو هنيائون
شور مچائي مفتي قاضي

غير اندر جو دور ڪيائون
خيال خدا جو راهـ ورتائون
عشق ڪيڏي ٿو برهـ جي بازي

ڪرم علي ناهي حق ٻن چارو
نوري ڏس تون پنهنجو نظارو
سڪ برهـ جي اندر بي نيازي

ڪافي روپ جوڳ

عشق جو آهي پنڌ اڻانگو، ماريو نيڻهن جو نعرو يار
سوليءَ تي منصور چڙهايو، گيت اناالحق ڳايو يار
ملان مام ڪين پروڙي، شريعت ڏي تنهن ڪاهيو يار
الانسان سري وَاَنَا سِرّه، پاڻ الله فرمايو يار
وَتَحْنُ اقْرَب ويجهو آهي، منجهه قرآن ڪهايو يار
ڪرم علي آهي سر جي بازي، الانسان الايو يار

ڪافي روپ جوڳ

ڪعبو قبلو پاڻ ۾ آهي، ڪنهن کي سيس نوايان ٿو
چار ملائڪ چوڏنهن پيرا، چوڙ چاڙهي ڪيڏايان ٿو
آدم هوا جو ڄم سنڀران، هٿ سان مان پرڻايان ٿو
رنا هئا سي مون ئي ملايا، بازي برهه بنايان ٿو
بيد قرآن کان اڳي هئا سي، الانسان الايان ٿو
هڪ حق پاڪ اڪيلو هو، ڪرم علي راند ڪرايان ٿو

ڪافي روپ ڀيرو

لڪيو اهڙو ئي آهي، ٿرڻ جو ئي ناهي
هزارين شاهه بادشاهه، ڇڏي ٿو ڀلائي

جيڪو جنهن جو مقدر بڻيو آهي
ڪاٽي وڃي ٿو سڀ ڪو، پنهنجي توڙ نياڻي

آدم حوا کي اصل وڌو هو ڀول ڀلائي
اڄڪلهه جو ناهي، روز اول کان آهي

ليڪو ڪيان ڪهڙو، ڳڻڻ جو ئي ناهي
سيڪو ويو هتڙي، پنهنجو وارو وڃائي

ڪرم علي جي دل وڌي آ دردن دکائي
ٻيو چوي ڪنهن کي، دل جي دل ۾ آهي

ڪافي روپ آسا

مون ۾ عيب هزار، ڏکين تون ڏکڻ هار
تو ڌاران منهنجو ڪونهي وسيلو وصل جا آڌار
صبح شام پرتل آهيان توکي، صوفين جا سردار
ننگ نمائيءَ جو تو تي آهي، تنهنجو نام ڌاتار
ڪرم علي جهڙا لکين سوالِي، دلئون ڪين وسار

ڪافي روپ آسا

سڻج تون سردار، ننگ نمائيءَ جو تو تي آهي
تنهنجي ڪارڻ ڦالان پايان، واتون ويٺي روز نهاريان
تن من لڳڙي تار، دل اداسي تو لئي آهي
راتيان ڏينهان آرام جو ناهي، سڪ ڪيو ماندو آهي
جر وهائيم جال، سوز سيني ۾ سمايو آهي
ڪرم علي اصلي تنهنجو آهي، درشن پنهنجو ڏيکار
صبح توڙي شام، تون اسان جي واهر آهين

ڪافي روپ بروو

ناهي سلڻ جو سور، آءُ ته پرين توکي سارو سڻايان

دردن دلڙي ڪئي آ ماندي، ناهي هڪڙو پل به واندي
بزه ڪئي آهيان پرپور

سڪ سڄڻ جي آهي اندر ۾ جهڄڻ جهوري آهي جيءُ ۾
پل پل پون ٿا پور

ناز اوهان جي وڌو نهوڙي، جيءُ منهنجي کي وڌو آ جهوري
چشمين ڪيو چڪچور

ڪرم علي فقير جي دلڙي اداسي، آهي پرت پريم جي پياسي
گهائي تنهنجي گهور

ڪافي روپ پيروي

نصيحت ٿو ڪيان توکي، سمجھ تون دل لائي
چار ڏينهن جو پين جا، ڪلا چو ٿو ڪائي

جيڪو مڃي ٿو، ڪين ڪي خطا ٿو ڪائي
عقل انهيءَ جو پنهنجو سر ٿو وڌائي

نادان ڪي چوڻ اجايو آهي جنهن مڃيو ئي ناهي
جو مڃي نه ٿو ڪڏهن، سو تر جو گڻل آهي

تڏهن ٿو سمجھي جڏهن اجل سرتي آهي
هڪر اهو پنهنجو سر ٿو وڃائي

ڪرم علي چوئي سچ ٿو، هي رندي سخن آهي
خبر پوندي تڏهن، جڏهن موت آيو سر ڪاهي

ڪافي روپ

وڌو خيال زلف جي دام مونڪي
وسريو سڪ سمهڻ آرام مونڪي

چشمن واري چال ڏسي، پئي دلڙي دلبر يار ڦسي
ماريو محبت واري مام مونڪي

بره جو بادل برسڻ آيو، انا الحق جو نعرو ماريو
پرت پياريو آ ڄام مونڪي

باهه برهه جي آتش لائي، وسري وئي بي سڀ وائي
آهي سورن جو ماتام مونڪي

ڪرم علي پنهنجو پاڻ سڃاڻي، غير اندر جو سڀ اڏائي
هو هو جي آ هام مونڪي

ڪافي روپ جوڳ

اندر ۾ ٿم سار، مونڪي تن ماروئڙن جي

مارو منهنجا ڏور وسن ٿا، خوش وسن پنهور
آءُ اداس ٿ آهيان انهن جي، جت وسن ولهار

سانگيئڙن جي آ سار ميان، جيئڻ پائيان جنجار
ماروئڙن جي سڪ سدائين، روئي وهائيم نار

مارو مونڪا مور نه وسرن، لهندا نيٺ سنڀار
ڪرم علي شل ملان مارن سان، موليٰ ورائي وار

کافي روپ جوڳ

دردن وڌي آ دل ساڙي، دم دم دلڙي پئي ٿي پڪاري

ياد ڪيون پئي ڦاران پايان، ڏينهن ڏکيا پئي گهايل گهاري
گوندر ۾ ٿي گذاريان، پرت پرين شل پنهنجي پاڙي

دلڙي لٽي ويو دلبر جاني، قرب واري ڪا هڻي ويو ڪاني
حيرت منجهه آهيان حيراني، سورن وڌو آ ساڙي

اڪيون روئن راتيان ڏينهان، سور اچي ڏين لوهان لوهان
درد دکيا دل ۾ دونهان، پرت وچان شل پاڙي پاڙي

ڪرم علي سان ڪري ويو ڌاڙو، ڏئي چشمن جون چقمق چالون
ڏسان نرمِل نور نرالو، ڦٽيل دلڙي ٿي پاڪاري

ڪافي روپ جوڳ

ڏسان مارو شال سندا، سڪ سانگين جي آهي سدا
ڏيڄ سنيهو ساري الا، نام الله جي پاندي ادا
هيڙا منهنجا حال ٿيا، جهانگين کان ٿي آهيان جدا
ڏوٽي ڏني مون ڏينهن ٿيا، مارو ميلي شال خدا
ڪرم علي آهي اڪير گهڙي، باور ڇڏ تون عمر ادا

ڪافي روپ جوڳ

مارن ساڻ ميلو ڪندو، منهنجو پاڻ خدا
ڪندو منهنجو پاڻ خدا، موتي شال ملندا
لال ليرون ڀوڳ ڦلاريا پتن ٿوهه پڪا
هت سانگي سارن ٿا، هت مونڪي پور پيا پوندا
قيد ڪري تو هت آندي، بيس آهيان مان باندي
ڪڍ ڪوئن مان باندي، بانور ڇڏ تون بندا
اڄ نه عمر پت پٽيهر، پهريندس مون ڪين مڏا
لوڻي ڪين لڄايان، مونڪي مهڻا ڏيندا مارو سدا
چوي ڪرم علي فقير، جهانگيئرن جي جهوري آ
ويڙه وري شال وڃان، مڪڻ مهيون پيان ٿڌا

ڪافي

ڏوٽي ڏٺي ڪي ڏينهن ٿيا
هيٺا منهنجا هت حال ٿيا

سڪ سانگين جي سمهڻ نه ڏٺي ٿي
دم دم دل ۾ وڌ وڃي ٿي ٿي
ڪوٽ ڪوٽا مون ڪال ٿيا

مڪڻيون مانڏائون، ليئون ۽ لاڻا
سانگي منهنجي ساهه سڀاڻا
سڪندي ڪيئي سال ٿيا

ويڙهيچن جا ڳڻ پئي ڳايان
سور سانگين جا سينني لايان
پلپل ياد پڪا ۽ پال ٿيا

ڪرم علي اڪير ابائن جي آ
ڌٽ ڏوٽين ڏاڏائن جي آ
چيلا چانگو چال ٿيا

ڪافي روپ جوڳ

راتيان ڏينهان اٿم سار، مونڪي تن ماروئڙن جي
مارو مونڪان مور نه وسرن، دل ۾ تن جي تار
انڙا مينهن مليرتي، گاهن ڪئي گلزار
زر زيور هي مول نه پايان، لوئي اباڻي لال
کوئن ۾ ڪيئن گهاريان اڪيلي، نيٽن وهايان نار
ڪرم علي ڪاڇ مور نه ڪائيندس، مارو ڏيندم ميار

ڪافي روپ جوڳ

تن ۾ لڳي آ تار، مونڪي تن ماروئڙن جي
مارن وساري مون نه وساريا، جيئري ملندم شال
ماروئڙن ريءَ هت نه رهنديس، سڪندي ٿيئڙم سال
آڇ نه عمر اهي پت پٽيهر، پَن ماڙيون هي مال
سرتيون سارن ڪين وسارن، جر وهايان جال
ڪرم علي ملڪ موٽي ويندس، پلو ڪندو پلا پال

ڪافي روپ جوڳ

رات ڏٺو مون خواب ادا، ملڪ مارن جو آهي اٺو
ملڪ مارن جو آهي اٺو، ساري سڻيان سچ سچو

خبر اباڻي پار جي، خواب اندر پئي خاصي ڪري
روز نهاريان راهه وري، جن جي آهي ڳالهه ڳري
پنهنوران سان آءٌ ملان، آڻي ڏي ڪو ڏس پتو

سور سختيون سهندي مون ڪي سال ٿيا
گهنگهر ٿيو گهارڻ هتي، ماروئڙا جو ياد پيا
لوئي ڪين لاهيان مت، مارو ڪن مونڪي ڪچو

پڪا پنهنوار ۽ پتون پاڻا، ڏيهي ڏاڏا ڏور ٿيا
سرتيون ساهيڙيون ساريان، ڪوئن منجهه ڪلور ٿيا
روز روئان ٿي رت ڦڙا، سانگين جي سورن سٿيو

ڪرم علي جي ليک لکيا، قادر ڪريم هي قسمت جا
ڪاڻي عمر هي قيد ڪڙا، ويڙهه پيان وڃي ڪير ڪٿا
مولا ميلي من ماروئڙا، محبت جو آ مچ متو

ڪافي روپ

عمر ماروئڙن جي ماري ٿي جدائي
پڪا تن پنهنوارن جا، ڏسان ٿئي سرهائي

روئان ٿي ڏکن ۾ سانگيءَ ساڙيون
پٽن پاس آهن ويڙهڻن جون واڙيون

ويهان ڪيئن ڪوٽن ۾، وڃن سور ساڙيون
ولر ۽ ويڙهيچا، ڏسان شال ڌاريون

ڪرم علي حال دل جو، ڪنهن کي سڻايان
لوئي ڪين لڄايان، اٿم ابائون پارائي

ڪافي روپ ڪوهياري

عمر ادا مارن جي خبر ڪانه آئي
روئان روز دم، قيدن مت منجهائي

سنگهارن جي سک ۾، ڳوڙها روز ڳاڙيان
ساهيڙيون ۽ سرتيون، ڀلا ڪيئن وساريان
روئان راتيان ڏينهان، ڪونهي حال پائي

ڀرم تن مارن جو، رهي شل سدائين
لڌم خواب ويندس، وري مان اوڏاهين
ڪڍي آئين ڪوهه تان، رکي دل ۾ دغائي

ڪرم علي حال دل جو، ڪنهن کي سڻايان
ڏک سک ۾ تنهن سان، گڏجي گذاريان
لوئي ڪيئن لڄايان، اباڻن پارائي

ڪافي روپ جوڳ

عمر کان آهي ايل ميان، ڏسان مارو شال ملير ميان

روز رويو پئي راهه نهاريان، ڳوڙها گلن تان ويٺي ڳاڙيان
ٿيئي ٿڙا حال زهير ميان

هڪ آهيان پرڏيهه ۾ باندي، ٻي مدت گذري آهيڪاندي
پيا چاڪ اندر ۾ چير ميان

سڌ سانگين جي ڏي ڪو آڻي، دلڙي دردن ۾ پئي ڪاڻي
آهيان بيوس بند اسير ميان

ڪرم علي ان پار کان ناهي آر ميان، سڪ سانگين جي آسار ميان
وڃي ڪليو پيان شل ڪير ميان

ڪافي روپ

گجهن جون ڳالهائون ڪيان ڪنهن سان
مارن ريءَ هيٺا حال ٿيا

سرتيون ساريا ڪيئن وساريان
گهڙيون برابر سال ٿيا

ملڪ مارن جي مينهن وسي پيا
پلر پاڻي ڀرجي جال ٿيا

ڪوٽن ۾ آڻي عمر اڙايو
قيد ڪڙا مون ڪال ٿيا

ڌٽ ڏونءِ ۽ پيرون پڇي پيا
ڪرم علي سرها مارو مال ٿيا

ڪافي روپ جوڳ

ماروئڙن جا مونڪي، اندر اولانبا الو ميان
پڪا پڪن سامههان، اڏن اباڻا، الو ميان
پٽ پهريندس ڪين ڪي، لوئي اٿم ليڙان الو ميان
ڏٺ ڏونئڙا آهن قوت تن جو، ڪير ڪٿا اباڻا الو ميان
ڪرم علي ملندس تن سان، جن ٿرن ٿيا ٿاڻا الو ميان

ڪافي روپ جوڳ

ياد پون مونڪي ڏوٿيئڙا ڏيهي، الو ميان
جيڏين سان وڃي حال وندينديس، ويڙهيچن ۾ ويهي، الو ميان
ڪاڇ تن جو آهي ڪنڀيون، سگر اچن سوئي الو ميان
ڦرڙا چارينديس ڦوڳن ۾، پڪي اچن پيهي الو ميان
ڪرم علي تن کي حال جو چونديس، ويڙهه اندر ويهي الو ميان

ڪافي روپ جوڳ

ويندس ملڪ ضرور عمر، دل ٿي سدائين سانگي ساري

مارن بنان هت دم نه رهندس، ويندس ملڪ ملير
پهچان پنهنوارن جي پاڙي

رات ڏينهان سڪ مارن جي، روز ڪيان ٿي راڙون
ڳوڙها ڳلن تان ڳاڙي

سڪ مارن جي اندر ۾ آهي، ويهان ڪيئن وساري
ساه سانگيءَ ٿا هر هر ساري

ڪرم علي ملندس سرتين سان، جن جو ذوق ضرور
ماڳ تي موٽان شل هڪواري

ڪافي روپ جوڳ

ياد ڪيون ٿي سڄڻ ساري، دلڙي ڪو دم ڪين وساري

مارو ويا ملڪ ولايت، هت منهنجي پل نه سري
ڳاڙهي ۾ وڃان ٿي ڳرندي، قول پنهنجا ويا پاڙي

ڏور ويا منهنجا سانگي، دلڙي مٺي آهي ماندي
بيوس آهيان هت باندي، سورن وڌي آ دل ساڙي

رات ڏينهان سدا ساري، روز هنجون پئي هاري
ڳوڙها ڳلن تان ڳاڙي، هر هر پئي پڪاري

لڳي روز ازل ڪئون لوري، جيءَ اندر پئي جهوري
ڪرم علي تاريلا ٿوري، سڪندي سدا ٿي ساري

سرائڪي حصو

بيت هير رانجهن
جا سرائڪي

سڪ ماهي دي چڪچور ڪيتا، برهه پاليندا باهين
نيٺين نند و سرگيوسي، عشق لايان آڙاهين
ڪرم علي اسان رانجهن هڪ ٿيوسي، ڪيڙيان دي منهن چائي

عشق جڏهن آ آتش لائي، هيٺا ٿيا هي حال ميان
اٿڻ ٻهڻ ڪنون لاچار ٿئي هان، سڪدي ٿئي هن سال ميان
سڪ رانجهن دي ڏٽي، ماس هڏي سڀ ڳال ميان
ڪرم علي رتي رت نهين رهيا، ڏتا برهه بالڻ بال ميان

سڪ شاهه رانجهن دي وچ اسان چوڙيا سڀ سنسار ميان
ڪيڙا خبيث هي لڙدا هر دم، نال ميڏي هر وار ميان
سڀ سهيليان وچ نعرا ماريم، نينهن ڪيتر نروار ميان
ڪرم علي اسان رانجهن هڪ ٿيا سي، اصل هويا اقرار ميان

ويسان جهوڪ رانجهن دي چل ڪي، هر دم صبح شام ميان
ڏيسان باه ڪيڙيان دي ويڙهيان ڪون، هي رانجهن نال انجام ميان
ڪرم علي سڄي سڪ پريت ٿئي، هڻ ٽوڙڻ هي حرام ميان

ونجهلي ديان ڪوڪان سڻ ڪي، دل ٿيندا باغ بهار ميان
جهنگل ٻيلي وتان ڳوليندي، رانجهن تخت هزار ميان
ڪرم علي سڪ والي هڪ ٿئي، ڪيڙي دي منهن چار ميان

رانجهن جوڳي چيٽڪ لايا، وچ ونجهلي دي للڪار ميان
ما سوي الله سڀ و سر ڳيا، هوئي نينان تون نند ڌار ميان
ڪرم علي محبت روز اصل دي، نيهن ڪيتي نروار ميان

هیر مُني حیران تُئي، دُئي صورت صاف هزاري
باه بره دي جوش جگایا، وسر گیا گهر باري
هک رانجهن یار نال میان، نینهن کیتەر نرواري
کرم علي روز ازل دا هويا، عشق کيتي اظهاري

باه بره دي آتش لائي، سک آرام وچايا
چاه وچون چکچور ٿيوسي، پيچ پريت جو پايا
روزون روز هي وڌ پريت، سيني سوز سمايا
کرم علي اسان هک ٿيا سي، عشق عجب رنگ لايا

عشق آرام وچايا، گئي علم عقل دي جاڻ میان
گولیندي هان جهنگل بيلي، شاه رانجهن دي کاڻ میان
لڳڙي پريت اصل دي آهي، بهڳڻ لڳڙا پاڻ میان
کرم علي سک والي هک تُئي، بي دي کهڙي کاڻ میان

تئين دلبر دي کيتي ٿيسان جوگياڻي، کرسان شهر گدائي
گل وچ گيڙو الفي پاڪي، وٽستان در در الڪ جڳائي
دل مئڙي کون نهين وسردي، جو دردان دل دکائي
کرم علي سک آرام وچايا، دل رانجهن نال رلائي

سک ماهي دي دل دي اندر، رات ڏينهان کُرلاندي
عشق آرام وچايا سارا، جهوک ڏهون لنگه جاندي
تن من تانگهان تار لڳيان، نینهن کيتي هان نانگي
کرم علي سک بهڻ نه ڏيندي، درد کيتي دل ماندي

ويسان ماهي دي بيلي، پلك نهين هڻ سږدي
عشق لڳا ٿئي دلڙي ماندي، وچ مونجهه ڳاراڻي مردي
رو رو حال وڃايم سارا، گل ڪار وسري گهر دي
باهه برهه دي پڙڪي لائي، وچ سوز فراق پئي سڙدي
ڪرم علي هووي رب راضي، ڪري اپني مهر نظر دي

درد لڳا جنهن نون دلبر دا، سا ڪيون گهر وچ گهاري
سڪ شاهه رانجهن دي شور مچايا، رو رو هنجوان هاري
در در ڦردي ٿي ديواني، پو ٿيڏار پڇاوي
ڪرم علي سڪ بهڻ نه ڏيندي، پئي خون جگر دا ڪاوي

جنهن ڪون درد لڳا دل دي اندر، ڪيون گهر وچ گهاري
سڪ شاهه رانجهن دي سدا، ماس هڏيان پئي ڳاري
عشق هويا جنهن دل دي اندر، نيڻين نند وساري
ڪاوڻ پيوڻ ناهين پاوندا، جيسين يار نه مک وڪلاوي
ڪرم علي رب ٿيوي راضي، تان پاڳ پراپت پاوي

هير ڪنون سڀ تدبير چڪي، آ ڪي رانجهن چيٽڪ لايا
آڏي رات دريا هان وچ تردي، عشق آرام وڃايا
ڪرم علي جنهن دي آهي تنهن دي ٿئي هي، عرشين عشق اڏايا

هير ڪنون سڀ ڳالهين پليان، جڏان رانجهن پاڻ وسايا
ڪاوڻ پيوڻ سڀ وسر ڳيا، نينهن نيڻين آرام وڃايا
ڪرم علي جنهن دي آهي تنهن دي ٿئي هي، پاڳ پراپت پايا

سک چین آرام حرام ٿيا، اڙي دلڙي رانجهن نال میان
راج سیالین دا مول نه پاوي، چوڙیا خام خیال میان
کرم علي دل رانجهن یار نیتی، هڻ نهین کوئي حال میان

مڙي جهیڙي کيتي تسان، سڀ سیالین کیون کڙیان هو
وس کنون بیوس ٿئي هان، مل جهیڙي کيتي جڙیان هو
کرم علي روز میثاق کنون اڳ هويا، مڙي نال کیون اڙیان هو

لک حيلي هنر هزار کرو، رانجهو یار مٽکون منا نور کنون
تسان کون لڳي هووي تان کل پوي، پڇو خبر کھطور کنون
کرم علي سڀ پٿیندیان هو، سڀ ساڙ سینی دي سور کنون

کیڙي حيلي هزار کيتي، هیر نه آئي کنهن دام میان
هک سر آهي انگ کڙي، شاه رانجهن دي کاڙ میان
کرم علي جنهن دي آهي تنهن دي ٿئي هان، هک اسان نون جاڻ میان

حيلي هروار هزار کيتي، هیر رانجهن دي کاڙ میان
وچ درياهان رات انداري، تر تر ویندي تاڻ میان
لنگه گهمدي جهنگل بیلي، هکو رانجهن دي کاڙ میان
کرم علي اسان هک ٿيو سي، بي دي کيهي کاڙ میان

روز اول کنون عشق لڳ رهيا، هکو رانجهن نال میان
وس کنون بیوس ٿئي هان، کیڙیان دي خام خیال میان
کرم علي پیچ محبت دا لڳ رهيا، هي چنڻ هي محال میان

مِل سِيالين تدبير كرينديان، جيوين هير وڃي دل هار ميان
رات انداري تر تر ويندي، وچ درياهون پار ميان
رانجهو ڪنون اڳي مر وڃي، ٿيوِي خراب خوار ميان
ڪرم علي پيڇي سڀ سِيالين، هو ون باغ بهار ميان

سڄي سڪ والي ڪڏهن نه مڙدي، موٽڻ تنهان محال ميان
روزون روز وڌون وڌ هوندي، پريت ويندي هن پال ميان
ڪرم علي دل رانجهن نيتي، هور نهين ڪو خيال ميان

سور سختيان سڀ سرتي سهسان، عشق ڪيتا اعلان ميان
ياري نهين هڻ ڇوڙڻ دي، هي نينهن ڪيتا نادان ميان
ڪرم علي پريت لڳي نهين چڻڻ دي، ڄاڻي رب رحمان ميان

يار سهڻي دي ڪيتي، سڀ هير خواري چاڻي
قالو بلي دي قول ڪنون اڳ، لئون رانجهن لائي
ڪرم علي سر هڪ هويا سو ڏي ڪڙي، ڪاڻ رهي نه ڪائي

ماءُ ماسي مئڙي ڪيتي تسان، ڪيون جهيڙي ڪيتي جڙيان هو
دل آهي هڪ يار نيتي، هڻ نهين ڪو ڏوجها خيال ميان
ڇاڪ دي نال مئين چاڪ ٿئي هان، متان مئڙي ڪرو پچار ميان
ڪرم علي دل هڪ رانجهن يار نيتي، هڻ هور نهين ڪو يار ميان

لڇ ڪيڙي دي خاطر، سڀ سِيالين جنگ جوڙ ڪڙيان
تساڏا ملان دي هٿون ها ٿيا، مئڙا خدا خود نڪاح پڙهيا
ڪرم علي سڀ سِيالين گهول گهٽان، هڪو رانجهن ڪاڻ ميان

چاڪي چاڪ ڪيتي دل مئڙي، رانجهن چيٽڪ لايا
روز اول ڪنون اڳ هويا، عشق جو آڻ جگايا
ملان قاضي نه آها جبرئيل نڪاح پڙهايا
ڪرم علي، روز اول ڪنون اڳ ها لڪيا
رانجهن الله ملايا

هیر دي دل حيران ٿئي هي، جنهن ڏني صورت ساري
عشق لڳس شاه هزاري دا، جنهن ساري سڌ وساري
لون لون دي وچ رانجهن وسدا، برهه ڪيتي بي اختياري
باهه برهه دي پڙڪي ڏيندي، دونهان ڪري ڏنڌڪاري
ڪرم علي سک پهڻ نه ڏيندي، پل نه گهٽيندي گهاري

مئين رانجهن دي رانجهن مئڙا، ڪيڙي گهول گهميندي
رنگپور شهر شيطاني ويڙها، مئين چوچي لا سڙيندي
راج سيالين دي ويڙهي ڪون، جيڪر ٻالڻ ڪر ٻاليندي
سهڻا يار وڃيندا ونجهلي، ڪوڪ پئي ڪن پوندي
باري بار برهه دا هويا، اهو سور ڪنهن نه سڻيندي
ڪرم علي چار درياھون پار ڪر، پور پهلي لنگهه ويندي

پار درياھون رانجهن وسدا، ويسان نديان ترڪي
جهوڪ ڏھون ول هير ويندي، سڻ منجهيان دي کڙڪي
سڄي سک والي ڪڏهن نه مڙدي، توڙي پوهه دا پالا کڙڪي
آڏي رات درياھان وچ تردي، نهين رکدي قدم ڏرڪي
ڪرم علي سک والي هڪ ٿئي، لٽي ڪيڙيان دي ڏرڪي

سڪ ماهي دي چڪچور ڪيتا، لايان وانگ ساوڻ دي موڪان
سڪ سهڻي دي بهڻ نه ڏيندي، خبر نه ڪائي لوڪان
ڪرم علي عشق تئڙي ڪيتيان، دل وچ دلبر جهوڪان

سڪ رانجهن دي مار نيتا، سر ساهه صدق جند واري
سانگ ڪيتي جو سانگ بنايا، مالڪ تخت هزاري
رنگپور والي راهه نه ويسان، گهولي ڪيڙيان دي ياري
ڪرم علي نينهن اسا ڏا اڳ دا هويا، عشق ڪيتي اظهاري

سيه حرفي هير رانجه سرائڪي

(الف) اداسي حسن ڪيتي هان، ٿيا شاه رانجهن هڪ منا
روز اول ڪنون اڳ دا هويا، نال ماهي مئڏا لڪيا
شاهي چوڙ گدائي ڪريندا، انهان اڪيان نال مئين ڏنا
سانگ ڪيتي جو سانگ بنيا، ڪيتس تخت هزارا قتا
در در ونجهلي وڃاندا جوڳي، چا تلڪ لڳايا چٽا
ميان ڪرم علي شاه رانجهن هويا جوڳي، دل وچ رهيا ڪنا

(ب) بار برهه دا باري هويا، ڪهڙا مند چلايا
ماهي مئينون هڪ منتر ماري، دل وچ دود دکايا
برهه بيراڳ تنهين وچ مئڏا، عيش آرام وڃايا
رت رڳان وچ نهين جو رهيا، ساهه لبان تي آيا
ميان ڪرم علي جنهن نال شاه رانجهن هووي راضي
تنهن چنڊ جهولي وچ پايا

(ت) تانگه طلب هي دلڙي تائي، هڻ ماهي ويڙهي وس ميان
پن سیر وڃان جهنگ چير سدا، گهن منجهيان دي گس ميان
رڪ رمز رانجهن هي وڃاندا ونجهلي، ويندا هي دل ڪس ميان
پار درياهون تر تر ويسان، توڙي وهن لهران لس ميان
ڪالي رات ڪرن ڪن ڪڙڪي، مٿون گجڙ گس ميان
ميان ڪرم علي عشق هويا سڄا، ڪهڙي مئڪون ڪس ميان

(ث) ثابت رکان کیون سر دا سانگا، لک دل تي هليندي حيلي
هڪ شاهه رانجهن دي ڪاڻ چوڙيم، ساري ڪڙم قبيلي
خود خدا هي نينهن نڪاح پڙهايا، هويا عشق اسا ڏا وڪيلي
رب روح جڏان پيدا ڪيتي، اسان پيتا سلسبيلي
ميان ڪرم علي دڪ دور ٿئي، هوئي نال ماهي دي ميلي

(ج) جوڳي جادوگر جاڙ ڪريندا، مٺي نال هميشان
برهه بيراک هي ڏيندا پڙڪي، نال ماهي گڏ رهسان
درد جو دل دا دل وچ هويا، نه ڪنهن ڪون ڪوڪ سڻيسان
شاهه رانجهن جو ملسي مٺون، سڀ دل دا حال ونديسان
آڏي رات آڏيري ڪاوندي، تر پار درياھون ويسان
جهوڪ رانجهن دي ويسان، اڳون سونهن عشق ڪريسان
ميان ڪرم علي ملي شاهه رانجهن، تان پاڳ پراپت پئيسان

(ح) حامي حضرت عشق اساڏا، روز اول ڪنون اڳ آيا
قادر اپني قدرت اندر، هڪ هڪو حق الايا
زمين آسمان پيدا ڪيتي، ڪن فيڪون دا حڪم هلايا
آدم حوا پيدا نه هوئي، روح ڪو منصب لڳايا
ميان ڪرم علي لوح محفوظ دا لکيا، ڦير ڪنهن نه ڦريا

(خ) خالق خلق جو خلقي، هادي حڪم هلايا
هڪ هڪو حق پاڪ جو هويا، جنهن سارا رنگ رچايا
ڏاند ڏڀي دي سڱ اتي، سڀ ڌرتي ڌرا ٺهرايا
اربعه عناصر دي مٽي مل ڪي، بوتا خوب بنايا
خاڪي بوتلي دي وڏي وڏائي، جت صاحب آپ سمايا
الانسان سري وانا سره، الله آپ فرمايا
ميان ڪرم علي اکين ڏيڪن ڪن سڻدي الانسان الايا

(د) دلي درجا پايا روحان، روز اول ڪنون اڳي
هر عاشق حق پاڪ ڪنون، پيا موڙي محبت منگي
طالب مولیٰ مول نه مڙدي، جنهان ڀول ڀرم سڀ ڀڳي
دين ڪفر ڪنون هڻ مئين ميان، توڙيندي سڀ تڳي
شريعت والي شور ڪريندي، دوئي جنهان دا دڳي
وحدت وات جو ويندي عاشق، لنگهه لا مڪانون اڳي
اولي وقت تڪر مردي عاشق، دل وچ رکدي سڳي
ميان ڪرم علي رب اهين ڪون ملسي، لئون سڄي جا لڳي

(ذ) ذاتي ذڪر ڪر رب دا، جنهن ڪل جهان اڀايا
ڏاند ڏڀي دي سڱ اتي، رب ڌرتي ڪو ٺهرايا
جنهن ڏينهن روح رب پيدا ڪيتي، نينهن نوان مئين لايا
سج چند تاري زمين اڀائي، قدرت عجب ڪيل بنايا
ميان ڪرم علي نوشه هووي راضي، مئين پاڳ پراپت پايا

(ر) رانجهن مٿڏي دلڙي ريهي، روهي رمز رلائي
عشق اساڏا هويا رهبر، مرشد راهه بتائي
لا يَحْتَاجُ إِلَّا اللَّهَ والي، ڏيندا عشق گواهي
حق پاڪ ڪنهن ياد پيا، ڪنهن اپني عمر وڃائي
ڪئي ڪئي محڪم مست مدامي، پير فقير الاهي
ميان ڪرم علي رب تنهن ڪون ملدا، جنهن سڄي دل لڳائي

(ز) زيارت جي چاهين رب دي، رک رب اُرني دا رايا
هي دل تئڏي وچ الله وسدا، مرشد سبق سڻايا
رڪين يقين ارادا پختا، ٿون شائق شوق سوايا
چوڏنهن طبق ٿيسن روشن، جو اڀريا سورج سوايا

ڇٽ پوءِ سي جند سوال جوابون، جو نوشه مئين گهر آيا
پيسان پريم پيالا مستي والا، پر جام کوثر هي چايا
ميان کرم علي لکيا اسادا اڳ هويا، هي پاڳ پراپت پايا

(س) سر ساهه اسادا سيتا سئينان، رانجهن نال هميشان
جو لکيا روز اول دا هويا، جوڳي نال جاليسان
هي چاڪ ڪيتي دل چاڪ مئڏي، چمر اڪيان تي چئيسان
راج سيالين دي ويڙهي وچ ول، پير نه هر گز پئيسان
پار درياھون رانجهن وسدا، واهڙ تر تر ويسان
ميان کرم علي سڪ بهڙ نه ڏيندي، ڪنهن ڪون ڪوڪ سڻيسان

(ش) شڪراني لڪ شڪراني رب دي، آ رانجهن روح جو رلي
ڪيڙي پيڙي جو لاندي جهيڙي، تنهان خوب مريسان ڪلي
راج سيالين دا دشمن مئڏا، ڏيسان زمين دي تلي
پار درياھون وجدي ونجهلي، بل بل پئي دل بلي
هڪ پل مور نه بهسان، ويسان، جت منهجيان دي تلي
ميان کرم علي عاشق نهين مڙدي، توڙي راهه اڳون ڪو ملي

(ص) صاحب جو سپ دا هويا، ويسان جهوڪ ضروري
جو ملي شاهه رانجهن تان هووي، من دي آسا پوري،
روز اول رب رلائي، مئين، رانجهن گڏا صفوري
جهنگل پيلي گهمندي وتان، نينهن لڳا هي نوري
لڳي پريت نهين ٿندي ميان کرم علي، عشق ڪريندا اڳوري

(ض) ضرور ويسان جهوڪ رانجهن دي، توڙ ويسان سپ ٽڳي
روز ميشاقون ساڏا نينهن هويا، پول پرم سپ پڳي
آڏي رات درياھ وچ تردي، نهين ڪيڙي پيڙي سڳي
ميان کرم علي عاشق مول نه مڙدي، ڪاهه ڪريندي اڳي

(ط) طلب تات رانجهن دي، پئي رات ڏينهان تڙپاوندي،
اڌرات انڌاري ڪاندي مئين، ڪنهن ڪون ڪوڪ سڻاوندي
شاهه رانجهن دي هرڪر هر دم، ماس هڏيان دا ڪاوندي
باهه برهه دي ڏيندي پڙڪي، پئي دل وچ دود ڊڪاوندي
عشق سارا آرام وڃايا، پئي پار چناهه دا پڇاوندي
سانگ ڪيتي مئين سانگ بنيا، ڇاڪ اڪين چم چاوندي
ميان ڪرم علي ٿيو رب راضي، مئين پاڳ پراپت پاوندي

(ظ) ظاهر ظهور مئين زوري ويسان، لنگهه واهڙ وڌڙي ويلي
جهوڪ رانجهن دي ول ول ويسان، ماهي نال ڪريسان ميلي
چاهئون چير چناهه ديان لهران، وچ گهمسان جهنگل پيلي
نينهن رانجهن دا شينهن مريندا، شوق شڪار پيا ڪيلي
ميان ڪرم علي سڄي عاشق نهين مڙدي، وچ ڪير پيندي البيلي

(ع) عشق عقاب جو عاشق چايا، ڪر ترڪ آيا سڀ ترڪي
پار درياهون ونجهلي وڃاندا، سارا درد اندر دا پرڪي
جنهن رانجهن ڏنا حق پاڪ ڏنا، نهين تل تنهين ڪو فرقي
پن سير وڃان جهنگ چير سارا، سڻ منجهيان دي چرڪي
عشق ماهي دا سونهان هويا، ويسان نديان نالي ترڪي
ميان ڪرم علي سڪ بهڻ نه ڏيندي، لائي باهه برهه دي پڙڪي

(غ) غير ٿئي سڀ ڪيڙي پيڙي، هڪ رانجهن لڳدا منا
راج سيالين ڪنون ڌار ٿيوسي، جڏان ڇاڪ اڪيان هي ڏنا
سڄي سڪ والي وچ هڪ ٿئي، چاهه ڪيتا سڀ چٽا
سانگ سانگي جو بنيا، سو در چوچڪ مئين ڏنا
ويس فقيري پا ڪر آيا، ڪر تخت هزارا ڦٽا
ميان ڪرم علي سڪ ٿاب پيوسي، آڻ عشق اسان ڪون ڪنا

(ف) فراق فنا ڪيتي دلڙي مئڙي، ڇاڪ جو چيٽڪ لاکي
دردان دل وچ دود دکاڻيا، باهه برهه پئي پڙڪي
ڇاڪ دي چاهت چور ڪيتا هي، ويسان نديان ترڪي
مئين هڪ هڪو حق پاڪ ڏٺا، فرق نهين ڪو فرقي
ويسان پار چناهه دي پاسي، جت منجهيان دي چرڪي
ميان ڪرم علي عشق عنايت ڪيتي، جام پلايا پرڪي

(ق) قلب وچ رانجهن وسدا، مئڙي نال هميشان
سهڻي سيڄ نهين من پاندي، ڪيتي پريم پریشان
ويسان جهوڪ رانجهن دي، ڪيڙيان مول نه بهسان
ڪيڙيان والي ذات وچون مئين، هڪو ڪانه چڙسان
رنگپور شهر شيطاني ويڙها، سڀ چوچي لا سڙسان
سارا راڄ اي سيالين والا، بالڻ ڪر بليسان
ميان ڪرم علي رب راضي هوسي، چند جهولي وچ پئسان

(ڪ) ڪوئي نه قصور ڪريسان، ويسان جهوڪ ضروري
من مئڙي وچ ماهي وسدا، شر آسا ٿيسي پوري
رب سبب ڪريسي رانجهن ملسي، دور ٿيسي سڀ دوري
دل ديان مرادان دل وچ رهيان، عشق ڪريندا اڳوري
ميان ڪرم علي هي نينهن اسادا، لڪيا ليڪ حضوري

(گ) ڪيڙي پيڙي لاتي جهيڙي، روز ڏيندا هي دڙڪي
شان شاهاني رانجهن آيا، ويس جوڳيان دا ڪرڪي
تخت هزاري دا مالڪ هويا، ترڪ ڪڙا سڀ ترڪي
پار درياھون بين وچاندا، دل پئي ڌڪ ڌڪ ڌڪي
ميان ڪرم علي دل مور نه مڙدي، باهه برهه پئي پڙڪي

(گ) گولي ٻانهي رانجهن يار دي ٿيسان، ڳول تنهن ڪون لهسان
ڪيڙي پيڙي لاوندي جهيڙي، مئين تنهان ڌوڙ مليسان
نينهن نواب اساذا هويا، تنهن نال مئين توڙ نپيسان
رمز ماهي دي ڪيتا ماندا، ڪنهن ڪون ڪوڪ سڻيسان
سڪ ماهي دي لڳڙي دل وچ، عشق دا مچ مچيسان
ميان ڪرم علي، الانسان سري صحيح ڪر سڃڻيسان

(ل) لڳن لڳي هي لون لون اندر، پئي خون جگر دا ڪاوان
باهه برهه دي پڙڪي ڏيندي، پئي دم دم دود دڪاوان
رات ڏينهان آرام نهين ڪو، جينديان ساهه سڪاوان
رنگ زرد هويا، سڪ چين ڪويا، چم بار برهه سر چاوان
زور زئيترو هي زهر چڙهايا، ڪنهن ڪون آڪ سڻاوان
ميان ڪرم علي پئي اپني اندر، آبي آپ سماوان

(م) محمد ﷺ مرسل مختيار ٿي آيا، رانجهن تخت هزاري
جنهن نگري رانجهن نهين وسدا، سا نگري سچ هي ساري
رنگپور دي وچ مئين پير نه پاندي، ڪر سان توبه زاري
راج سيالين دي مول نه ويسان، نينهن ڪيتي نرواري
ويسان جهوڪ رانجهن دي مئين، ول ول لڪ لڪ واري
ميان ڪرم علي مولا ماهي ميلي، ڪرسان شڪر گذاري

(ن) نينهن نياوڙ ڪيتي رانجهه، سانگي سانگ ڪريندا
شاهي چوڙ گدائي ڪريندا، در چوچڪ چاڪ سڏيندا
چاڪر ٿي ڪي منجهيان چاري، در در بين وچيندا
ڳل وچ ڪفني دست پاهوڙي، دونهين درد دکاندا
رڪ راز روهي رهوار حقيقي، رانجهه رمز رليندا
ميان ڪرم علي هووي نوشهه راضي، پاڳ پراپت پاندا

(و) واجب وارث هي برحق رانجهن، ڪير اهين ڪنون الي
ويسان چير چناهه دي چاري، چم چاڪ چا لائيسان ڳلي
هي ماهي مئڏا مئڏي من پاڻا، چال عجب جو چلي
رنگپور شهر شيطاني ويڙها، تنهن ڪون مريسان ڪلي
يار رانجهن دي بيلي ويسان، جڏ ماهي منجهيان جهلي
ويسان نه رهسان، توڙي سو سو ڪيڙا راهه ملي
ميان ڪرم علي عاشق نهين مڙدي، پيا عشق جنهان دي پلي

(هه) هر دم رهسان نال رانجهن دي، پير نه پوئتي پئيسان
سيالين دي سڀ چوڙ قبيلي، سڀ سهمي سر تي سهسان
لس لهران لنگه جهنگل بيلي، جهوڪ رانجهن دي ويسان
ميان ڪرم علي ٿيسي رب راضي، جهولي چند جهليسان

(لا) لائق لڪ يار رانجهن دي، جنهن پيچ پريت دا پاتا
سڀ لڏل لڇڻ هن مئين وچ، هير جڻي هي جاتا
مئين چوچڪ دي بيلي والا، چاڪ اڪين تي چاتا
روز اول ڪنون اڳ دا هويا، صاف صحيح هي سجاتا
روح جڏان رب پيدا ڪيتي، لڳا نال ماهي دي ناتا
ميان ڪرم علي عشق اول دا هويا، رانجهو رنگ هي لاتا

(ع) اڻي آڏي رات وٺوڙيندا، بهڳڻ بهه بهه پيلا يار
روح رانجهن بن نهين رهندا، تر تر ويسان تار
پن سیر ويسان جهنگ چير سدا، لڙ لانگهي لنگه پار
الست بربڪم قول ڪيتوسي، چاهئون چايا برهه دا بار
سڪ سولي تي منصور چڙهايا، آ عشق ٿيا اظهار
ميان ڪرم علي لڳن لڳي هي، نينهن ڪيتا نروار

(ي) ياد تساڏي يار سڄڻ پئي دل وچ دود دڪاندي هي
عشق جڏاهن آتش لاتي، نيڻين ننڊ نه آندي هي
باهه برهه دي پڙ پڙ پڙ ڪي، تن من تات تپاندي هي
پيڙ پريم دي ڪنهن ڪون سڻوان، جگر جان جلاندي هي
دل دا درد نه ڪوئي ڄاڻي، ڪيڏا سوز سماندي هي
ميان ڪرم علي سڪ سڄڻان دي، سيني نهين سماندي هي

سینه حرفي

(الف) اپڻا آپ پرکاش هویا، ڏنم صورت صاف پیاري
پریم رس پیالا پر کر پیتیم، چڙهي خوب خماری
میان کرم علي بار برهه سر چایا، وسري کایا ساري

(ب) برهه دا بادل برسڻ آیا، بن بجلي دي چمکاري
انحد ناد وگا گهن گهور پیا، برسي پریم قواري
میان کرم علي برهه شور مچایا، آیا بار برهه سر باري

(ت) تک تات طلب دا شور متا، کیتا عشق اشارا
بار برهه دا سر چڙهه آیا، پسریا پرت پسارا
میان کرم علي صوفي صاف هویا، لڳا انالحد نعارا

(ث) ثابت سر صحیح سچاڻین، پیر پچین پڙ پاوین
هي عشق دا اوکا پنڌ اڻانگا، سر دا سانگا چاوین
میان کرم علي سمجهه برهه دي بازي، انالحد الاوین

(ج) جونا اي جڳ هي سارا، جت کام کروڌ کا واسا
سارا سنسار نڳان نڳبازي، چوڙ تنهن دا پروسا
میان کرم علي دوئي دور کرین، ویکین ترت تماشا

(ح) حجت حاجت حسن حقيقي، رک رات ڏينهان من ميري
سر سرواهه کرین سپ صدقي، تن من تيري ميري
خیال خودي دي ناس کرین تون، ٻال کرین کل کيري
میان کرم علي صوفي صاف هویا، هڻ ویر نهين ڪو ويري

(خ) خيال خودي دي دور ڪرين، تان موج حقاني ماڻي
عشق دي بازي عاشق ڄاڻن، ڪيا ڄاڻن لوڪ اياڻي
هي عشق الاهي راهه نرالي، ڄاڻ والا ڪو ڄاڻي
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، سڀ خام خيال اوڏاڻي

(د) دغا دولاب دوئي دي، دل تون خيال اوکاڻين
حق هڪوئي سڃاڻين هادي، وحدت ويسهه آڻين
ميان ڪرم علي جي تو آڀ سڃاڻي، موج حقيقي ماڻين

(ذ) ذکر دا ذوق رکين تون، ماڻين خاصا خيال خلاصا
سچي سک رکين سدائين، ڏيکين طالب ترت تماشا
دنيا ڌوتي مڪر ڪريندي، تنهن دا ڪهڙا پرواسا
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، رکين قدم خاص خلاصا

(ر) رمز رباني لڳي روحاني، پايڻ گهٽ وچ جهاتي
خيال خودي دي دور ڪيتوسي، الف هويا اثباتي
ميان ڪرم علي بيدار ٿيو سي، رات ڏينهان وچ چاتي

(ز) زيارت روز ڪرين تون رب دي، ڏيکين محراب منارا
دل تئڏي وچ الله وسدا، هي ڏيندا عشق اشارا
مرشد دي صورت وچ گم هووين، ڏيکين نور نظارا
غير اندر دا دور ڪرين تان، پيوين امرت ڌارا
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، ڪليا بخت هزارا

(س) سانگا سر ساهه دا لاهين، هيئي بيحد عشق اٿانگا
خيال خودي دي دور ڪرين تون، نينهن نيا وين نانگا
موتوقبل ائت موٽوئا، هي پجين مرڻ مهانگا
ميان ڪرم علي نينهن توڙ نياوين، اوکا سوکا يا اڙانگا

(ش) شڪر شڪراني رب دي، دلبر پائي جهاتي
چئي جند سوالون جوابون، مليا قطره قلزم ذاتي
ميان ڪرم علي مليا جام ڪوثر دا، ٿئي حاصل نوين حياتي

(ص) صاحب هين تون سپ دا، رڪين لڄ شرم همارا
ڪيڙي وڃان در تڙي باجهون، ڪونهي پيا ڪو چارا
ڏيوين سرڪي حق دي هادي، رڪين ڀرم تون سارا
ميان ڪرم علي گهٽ وچ سورج اڀريا، عشق ٿيا اظهارا

(ض) ضروري ذوق تڙي دا، برهه اسان نون ساوڻ لايا
گهن گهور گهٽا دا شور پيا هي، برهه دا بادل برسڻ آيا
سيج سڪان دي مول نه پاوندي، تن من طلب تپايا
ميان ڪرم علي عشق شهباز هويا، آڻ چنبيان وچ چايا

(ط) طلب تڙي وچ رات ڏينهان پئي، ڪونج وانگون ڪر لاوان
باهه برهه دي آتش لائي، ڪنهن ڪون ڪوڪ سڻاوان
دم دم دلڙي درد دڪاندي، هار هنجون گل پاوان
ميان ڪرم علي روز اول ڪنون، مئين لڏيان عشق نال لاوان

(ظ) ظاهر کړین زیارت هکو حق دي، اپټي ذات سچاښین
غیر گمان اي خیال خودي دي، پالڼ کړ سپ پالین
میان کرم علي پیالا پریم دا پیوین، خام خیال نه دل تي آښین

(ع) عنایت کيتي مرشد پوري، پر جام شراب پلایا
پیوڼ نال وسر گئي کایا، واه رانجهن رنگ لایا
میان کرم علي صوفي صاف هويا، سپ غیر گمان وچایان

(غ) غیر اندر دا کدین سارا، کس ذرا نه چوږین
منجهو منجهه هئي چاهت چشما، جاء اټاهین جوږین
دم دم دل وچ غوطا مارین، روږک رږگان دا روږین
میان کرم علي خیال خودي دا جوږین، خيمي عشق دي کوږین

(ف) فکر فهم دا هت کر تیشا، غفلت غیر اډارین
مار کڙا کد کت اندر دي، اپټا آپ اجارین
میان کرم علي صوفي صاف ټیوین، نعرا حق مارین

(ق) قلب مټدي وچ قولی قلو اڙي، کلیا گل هزارا ذاتي
تنهن دي خوشبو مستو مست بنایا، چڙهیا نینهن نشا دن راتي
رنگ لږگو سي وحدت والا، عشق ټیا اټباني
میان کرم علي صوفي صاف هويا، دل وچ پاتي جهاتي

(ک) کټان نهین ټي پاسي دلبر، هیئي وسدا سینی سائین
پریم پیالا پی مرشد والا، جهډئون جوش جگائین
خام خیال خودي ست ساري، دل وچ دود دکائین
میان کرم علي صوفي صاف هووین، جبروت جوږین جائین

(ک) کوٽا کيل تماشا جڳ دا، ڪنهن ڪون راس نه آيا
هي دنيا ڌوتي رنگ رنگيلي، ڪوڙي ڪايا ميا
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، جنهن ذاتي ذڪر ڪمايا

(گ) گر گيان اگا گهٽ اندر، جوڙ ڪڙا جنسارا
چوڏنهن طبق هوئي روشنائي، ڪنڌي رهيانه ڪنارا
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، ڪليا بخت هزارا

(ل) لڳن لڳي لون لون اندر، پيتا پيالا حوض ڪوثر دا،
ساقِي هويا مرشد ميڏا، لتا سارا خوف محشر دا،
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، مليا سات سڄي سرور دا،

(م) محمد ﷺ مرسل مليا، ڪيتم لک شڪراني
غير اندر دا گم ٿيو سي، عين ٿيا آساني
جام ڪوثر دا پر پر پيتا، مست رهيو سي مئڻخاني
ميان ڪرم علي صوفي صاف سدا، مرد رهن مرداني

(ن) نَصْرَ مِنَ اللَّهِ پڙهي بِسْمِ اللَّهِ، سهج ٻڌيوسي ڪمران
عشق آفاقي موج ميثاقي، خوب ڏيندي خوش خبران
غلب دي وچ مار ڪي غوطا، پڙهي عاشق زيران زبران
ميان ڪرم علي پتنگ مول نه مڙدي، ويکو شائق شمع ديان قبران

(و) وحدت وادي وچ گم ٿيو سي، پر جام پلایا ساقِي
جند چٽ پئي سوال جوابئون، هويا مرشد پاڪ ملاقي
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، مرجي ماڻي حياتي

(ه) هادي هويان دلبر ديان دیدان، اندر عشق اُچارن
گم کر غیر گمان دلین دي، پلپل پرت پچارن
میان کرم علي صوفي صاف هویا، ول ول الف اچارن

(ء) الف الله دي ذات ابناسي، عاشق مست اربيلي
بره دي بانگي ڏيندي اذانان، چڙه سولي صبح سويلي
میان کرم علي عاشق صادق سهڻي، مر جي کريندي ميلي

(ي) ياري يار يگاني رب دي هوئي، جڏان پايڻ گهٽ وچ جهاتي
غير اندر دا گم ٿيا هي، عشق کيتي اثباتي
میان کرم علي روي رنگ لڳا، واءُ وليا وصلاتي

کافي روپ

آپ کون ويڪڙ آيا هي، يار تماشا لايا هي
حال اندر دا ڪيوين آکان، هوش حيرت وچ آيا هي
رب روح جڏاهين پيدا ڪيتا، خاص خوشي اٿ آيا هي
ڏينهن رات بانگ صلوات نه آها، روح موجود تڏهن دا هي
ڪرم علي هي نام ڌرايا، پير گهماوڻ آيا هي

کافي روپ جوڳ

ڪيها غرض پيوئي اٿ آوڻ دا، اپڻا نينهن نياوڻ دا
وَفِي اَنْفُسَكُمُ ۛجَهَرِّيَان ۛ ڳالهيان، آيو آپ ملاوڻ دا
فَاذْكُرُونِي اَذْكُرْكُمْ هي، دل وچ ڌيان لڳاوڻ دا
هي آدم نام اسرار الاهي، خاڪي بوتلي وچ آوڻ دا
ڪرم علي هويا شاهنشاهي، ذاتي ذات سماوڻ دا

کافي روپ جوڳ

آوس رانجهن نال اساڏي، کيڙي دي غرض نه کائي

شاهه رانجهن دي عشق اساڏي، نند آرام وڃائي
کاوڻ پيوڻ مول نه پاوي، آتش اڻ تڻ لائي

باهه برهه دي لاتي پڙکي، اسان رو رو رات وهائي
پلڪ پاسي مول نه ٿيوين، ويندي دل گهپرائي

سڪ اندر وچ آتش لائي، دردان دلڙي ويڙهه ولائي
کنهن کون آکان سور اندر دا، ٻي کون کل نه کائي

نال جوڳي دي ٿيسان جوڳڻ، کرسان شهر گدائي
کرم علي هويا سو شهه پايا، کليا بخت سوائي

کافي روپ جوڳ

آڻو سيالين رانجهن ويکو، شاهه هي تخت هزاري دا

حسن رانجهن دا هي هزاري، چشمان نور نظاري دا

جانب جوڳي ٿي بين وڄاندا، ونجهلي درد پڪاري دا

چاڪر ٿي گر منجهيان چاري، پتڙي پاڻ ٻاري دا

کرم علي سيل سيالين دي آيا، ڏيکو وڻج وچاري دا

ڪافي روپ جوڳ

آئو وي سئينيان رانجهن ويڪو، صاحب تخت هزاري هي
در چوچڪ دي چاڪ سڏئيندا، نينهن ڪيتا نرواري هي
پوش فقيري ڀرتئون پائس، عشق ڪيتي اظهاري هي
ويس جوڳيان دا سڀ جو سُهندا، ڪفني ڳل وچ پياري هي
ڪرم علي ملڪ رانجهن دي ٿئي هان، بره دي واھ بهاري هي

ڪافي روپ سورڻ

اڪيان تيڏيان مار گهٽينديان، ڪاليان ڪجلي واليان
ڪاليان ڪجلي واليان، دلين لٽڻ ديان ڳالهيان

اڪيان دي هي جهڙپ اٿانگي، جيون بحري باز بواليان
چڙهڊيان شاهي شڪار اتي، جيوين ٿٽ پون دواليان

آڻ جٿان ول چانڪ لاؤن، تنهن ڪون خبران ساريان
ڀلڀل دي وچ ڪرديان جنگان، خون ڪرڻ ديان چاليان

هي تنهان دي جهلڪ اٿانگي، خوني وتن خماريان
سورهيه سهندي تاب ٽڪيري، بره جو باهين ڀاليان

هن ابرو محراب تنهين دي، ڏينديان سجدي ورهين واليان
ڪرم علي ڪري جو سر دا سودا، قبول تنهان ديان ياريان

کافي روپ جوڳ

اوکي بار برهه دي چاڙهي، لاوڻ نينهن
نپياوڻ مشڪل بازي

سورهيه لئيندي سر دي بازي، پيچ پريت دا پاوڻ
لڳي تات طلب دي تاڙي

سڪ کنون عشق آناهه جو ڪردا، باهه برهه دي باري
ويندي ماس هڏي سڀ ساڙي

ڪرم علي خيال واليان ڪون سوکا، برهه ڪيتا برحال
محبت تنهن دي نال جو پاڙي

کافي روپ جوڳ، ڪنڀات

دل تنهن رانجهو نال ميان، روز اول کنون لڳي هي

تخت هزاري دا رانجهن آيا، پريت اصل دي آڻ پڄايا
قالو بلي دي قول ٻڌايا، توهه تنهين دل تڳي هي

نينهن ننگ دا نعرا ماريم، ٻول هڪوئي حق دا پاڙيم
سر دي سئودي ٿيا واپار، ڏور ڪيڙي کنون پڳي هي

ڪرم علي سمجهي هي جو ساري، عشق ڏيندا هي اها اوگاهي
مر جي جيڪو آپ سڃاڻي، گوڙ غازي تنهن ڪڍي هي

ڪافي روپ

آئو وي سئنيان ڏيوو مبارڪ، رانجهن مئين گهر آيا هي
شاهي چوڙ گدائي ڪيتس، گهر گهر الڪ جڳايا هي
رنگپور دا ڪيتس رايا وهوا، چاڪ چا نام سڏايا هي
تخت هزاري دا مالڪ هويا، الله يار ملايا هي
ڪرم علي ملڪ ماهي دي ٿئي هان، روزون روز سوايا هي

ڪافي روپ

لڪيا روز اول دا هويا، ماهي نال اسا ڏا
ڪيڙي پيڙي لاون جهيڙي، ماهي مئڪون پايا
روز اول ڪنون نال رانجهن دي، اپنا نينهن نپايا
تخت هزارا چوڙ ڪي آيا، رانجهن روح ڙلايا
ملڪ هزارا هويا تنهن دا، چاڪ لقب چا لايا
ڪرم علي هان ملڪ ماهي دي، ڪليا بخت سوايا

ڪافي روپ جوڳ

بيخود بار برهه دا هويا، نينهن مريندا نعرا هي.
شاه منصور سولي تي هويا، انا الحق الايا هي
چيران جامي عاشق پائي، در در يار نچايا هي
سانگ ڪيتي هي سانگ بنايا، پير گهماوڻ آيا هي
دل دي ڪالي سمجهن ناهين، آپ الله الايا هي
ڪرم علي هويا شاهن شاهي، الانسان الايا هي

ڪافي روپ جوڳ

سانگ ڪيتي هي سانگ بنايا، پير گهماوڻ آئي هون
رنگپور دا هويا جو راياءِ، نينهن نياوڻ آئي هون
آدم دا هي پهريا خرقا، انا الحق الائي هون
روح جڏان رب پيدا ڪيتا، خاص خوشي اٿ آئي هون
ڪرم علي هي نام ڌاريا، الانسان الائي هون

ڪافي روپ جوڳ

بيسر بين وڄائي، رنگپور دي وچ رانجهن آيا
وچ بنسي دي جادو ڪيتا، دردان ڪوڪ سڻائي هي
ڇاڪ نهين حق پاڪ هويا، ڪو ڏسدا نور الاهي هي
تخت هزاري دا مالڪ هويا، سيل سيلاني آئي هي
ڪرم علي ملڪ ماهي دي ٿئي هان، ڪليا پاڳ سوائي هي

ڪافي روپ جوڳ

آمل سيالين رانجهن ويڪو، صاحب تخت هزاري دا
حسن ماهي دا هويا هزاري، گل ڦل باغ بهاري دا
پيڻين پائي مائين ڏينديان، مهڻا ڇاڪ وينچاري دا
ڪلي ڪيڙي نون خوب مريسان، ويڪان مڪ پياري دا
رمز اساڏي دلڙي راهي، ويڪيا مڪڙا نور نظاري دا
ڪرم علي ملڪ ماهي دي ٿئي هان، عشق ڪيتا اظهاري دا

کافي روپ جوڳ

پوش فقيري دا پايا، ٿل آيا، مٿڙا رانجهن مٿين گهر آيا
تنبا چاتس کفني پاتس، در در الڪ جڳايا، نانءُ لڪايا
پڳوان پاتس مالها چاتس، روهي رڪ ڪي رايا، هل آيا
تخت هزاري دا مالڪ هويا، سيل سيالين آيا، هير پايا
اڪي ڪرم علي نال اساڙي، لڪيا نينهن نپايا، رنگ لايا

کافي روپ جوڳ

تخت هزاري دا صاحب آيا، لوڪ تماشا لايا
پريت پراڻي نهين جو ٿيندي، موليٰ يار ملايا
سڄي سڪ هي اصل اساڙي، جوڳي آڻ جڳايا
قالو بليٰ دا قول جو آها، رانجهن روح رلايا
ڪرم علي نپيسان نينهن دا ناتا، پيچ پريت جو پايا

کافي روپ کنڀات، آسا

تئڙي ڪيتي يار مئين، ساري لوڪ دي خواري چائي
روز ازل ڪنون مئين رانجهن دي، ڪيڙي غرض نه ڪائي
مئين تي رانجهن هڪ ٿيو سي، محبت موج مچائي
جوڳي نال جوڳياڻي ٿئي هان، رهسان گڏ سدائين
ڪرم علي ٻول ازل دي ٻڌي هان، نينهن نڪاح پڙهائي

کافي روپ آسا

تون ڄاڻين تئڙا ڪم ڄاڻي
اسان اپڻا نينهن نيايا هي
الست بربڪم رب فرمايا، قالو بلي ارواح الايا هي
ڏاند ڏٻي دي سڱ اتي رب، ڌرتي ڌام ڌرايا هي
هڪ حق پاڪ اڪيلا هويا، جنهن سارا هنر هلايا هي
نور وچون ٿيا نوري تجلي، صاحب آپ سمايا هي
وچ اربعه عناصر مٽي دا بوت، خالق خوب بنايا هي
پڪي تنهين وچ ٻول پليندا، چوڻا يار چڱايا هي
ڪعبه قبل جڏهن نه آها، ڪرم علي تڏهن موجود جو آها
هڪ حق پاڪ اڪيلا هويا، وهوا ڪيل رچايا هي

کافي روپ جوڳ

تخت هزاري دا رانجهن آيا، چوڙيس ملڪ هزارا
جـوڙ جـنـسـاـرا
ويس فقيري گيڙو پائيس، گل وچ كفني ڌارا
هـي سـر سـاـرا
حسن هويا تنهن دا هزارا، انالـحق اشارا
عـجـب اسـرا
سيل سيالين ويڪڙ آيا، نوري نور نظارا
تـي نـروارا
چا ڪر هو ڪر منجهيان چاري، ڪرم علي سر سارا
تـي وڻـجـارا

کافي روپ

تخت هزاري دا رانجهن آيا، نينهن نياوڻ آيا هي
شاهي هويا شان تنهين دا، چاڪ لقب چا لايا هي
رنگپور دا جو ڪيتس رايا، پير گهماوڻ آيا هي
ويس جوڳي دا سهجئون پايا، در در الڪ جڳايا هي
ڪرم علي ڪليا بخت هزارا، مولي يار ملايا هي

کافي روپ

طعني تهمت سر تي چايم، ساري سپ سنسار دا
دلبر سهڻي يار دا

باهه برهه دي آتش لائي، بيحد بيشمار دا
ماهي يار دا

سولي تي منصور چڙهايم، سورهيه سر هسواردا
ماهي يار دا

جنوگي دي مئين نال جاليسان، شاهي تخت هزاردا
ماهي يار دا

کرم علي هي سر دي بازي، نينهن کيتا نروار دا
ماهي يار دا

کافي روپ جوڳ

ناهه کيتا مئين ناهڻ دا، کل مخلوق اپاوڻ دا

مئين آپ کون آپ اڪيلا پايا
ڪنفيڪون دا حڪم هلايا
بازي ڪل بڻڻ اوڻ دا

نور وچون ول روح بننايم
من احب ٿيا تڏهن عشق اليم
پتلا جوڙ بڻڻ اوڻ دا

آدم حوا دا ڪيل ڪلايم
ڪڍي داڻي دا عذر بڻايم
بھشتون ڪڍ تڙاوڻ دا

ڪعبي قبلي ڪنون اڳي هويا سي
دين ڪفر ڌڪ دور ڪيتوسي
سولي سر چڙهاوڻ دا

ڪرم علي صفاتي نام ڌاريم
ٿوڙ شريعت ڦاهي پايم
الانسان
دا الاوڻ ان

کافي روپ جوڳ

پکي پرديسي ديس پرايا، سير ڪرڻ کون آيا يار
رب روح جڏاهين پيدا ڪيتا، خاص خوشي اٿ آيا يار
منهن محراب سڄڻ دي صورت، تنهن کون سيس نوايا يار
ڪعبه قبله دل وچ هويا، آڀو آڀ سمايا يار
ڪرم علي هويا شاهنشاهي، ذاتي ذات ملايا يار

کافي روپ جوڳ

پکي ماهي دي آڄو پئي هان، قلمان قرب ديان وهيئان
پار درياهون بين وچاندا، ڪوڪان ڪن تي پئييان
ويسان مئين مول نه رهسان، جهل نه ٻي ڪنهن جهليئان
مل سيالين لاون جهيڙي، چاڪر چاڪ دي ٿئي هان
ڪرم علي ملڪ ماهي دي ٿئي هان، ٺاه نه ٻي ڪنهن ٺهي ٺان

ڪافي روپ جوڳ

جڏهن نور ٿيا اظهار، تون هين رنگ الاهي دا

آپئون اپنا صحيح سڃاڻين، الانسان اسرار
هي مظهر ذات خدائي دا

ڳالهه جيڪو جو حق دي ڄاڻي، نينهن ڪري نروار
سو سولي سر چڙهائي دا

وَنَحْنُ اقرب ويجها وسدا، صاحب رب ستار
وچ ساهه پساهه سمائي دا

ڪرم علي دي ذات هي ذاتي، مالڪ ڪل مختار
هي انالـحق الائي دا

کافي روپ جوڳ

صوفي صاف صفا ڪر سينا
من ڪون مار منايا هي
انالحق منصور الايا
سولي سر چڙهايا هي
سر دا سودا ڪردي عاشق
دين ڪفر سر چايا هي
ڪعبه قبله دل وچ هويا
مرشد راهه بتايا هي
حق پاڪ هڪوئي هويا اڪيلا
ڪرم علي نام ڌاريا هي

کافي روپ جوڳ

جوڙ جادوگر صحيح سڃاتا، رانجهن اسان جو ڪيتا
ويس چاڪان دا پهر ڪي آيا، مئين حق پاڪ جو ڪيتا
ملڪ هزاري دا مالڪ هويا، ويس پڳوان چا ڪيتا
اڪين رانجهن ديان هويان هزاري، چشمان چور جو ڪيتا
ڪرم علي ملڪ ماهي دي ٿئي هان، رانجهن اسان حق ڪيتا

کافي روپ جوڳ

مئين ته رانجهن دي ٿئي هان، ويڪو سيالين سئنيان
لکيا روز اول ڪنون هويا، واحد ديان قلمان وهيان
ويسان مئين ماهي دي ٻيلي، تر تر نديان نئين
پار درياھون جهوڪ رانجهن دي، ساويان سبزian ٿيان
طعني تهمت سر تي چايم، مارڻ آونديان مائين
ڪرم علي پڪي ماهي دي پئي هان، برھ برادريان ڪوئيان

کافي روپ جوڳ

چاڪ لقب چالايا، سانگ بنايا
رنگپور دي وچ رانجهن آيا
تخت هزاري دا مالڪ هويا، پوش فقيري پايا
نينهن نيپايا
ويس جوڳيان دا سانگ بنائيس، ونجهلي ساز وڄايا
نانءُ لڪايا
ويس چاڪان دا پرتئون پهريس، در در الڪ جڳايا
قيرا پايا
اڪي ڪرم علي نال اساڏي لکيا نينهن نيپايا
دل ڪون پيا

کافي روپ جوڳ آسا

سامي آيا ڪنهن دس دا، نالا ذات نهين ڏسدا
ويس ڀڳوان ڳل موتيان مالا، نال رمزين دل ڪسدا
سيل سنتوک دا هت تونبڙا، پاڪننا پريم دا هسدا
سيڪو مئينون متيان ڏيندا، نينهن نهين هڻ هندا
گرم علي مئين جنهن دي ٿئي هان، دل وچ سوئي وسدا

کافي روپ جوڳ

چوڙيم سيالين دي راڄ، تخت هزاري دا شاهه پچيسان

پيڙيان پائي سڪيان مائين، جوڻا سارا هي سنسار
جيڏيان سرتيان مئينون سمجهينديان، ڪيڙي دي منهن چار

مئين ته رانجهن دي رانجهن مڻڏا، جوڙ بڻيا جنسار
قالو بلي دا ٻول ٻڌوسي، ڦاڙ ڪروني قول قرار

فيض علي سائين راه بتايا، نينهن لڳا نروار
گرم علي سمجهيا راز هي سارا، عشق ڪيتا اظهار

کافي روپ تلنگ

حسن تئڏي سانون مار نيتا، سر عاشقان برهه باران کيتا

چٽڪن نين يارو مورچي ٻنڌ ڪڙي
نال عاشقان جنگ جوڙ ڪڙي
چٽ فوج حسن چوڌار نيتا

مست ميگان تڪيان تبر تير ڪنون
زوري زلف ڪمند ٿئي زنجير ڪنون
ڪر قيد ڪاڪل ڪمدار نيتا

رمزان مار گهتن بي دستور ميان
ويڪڻ نال ڪرن چڪچور ميان
هڻ چئو طرف چوڌار نيتا

ڪرم علي فقير لاچار هويا
تئڏي نينهون اندر نادار هويا
تئڏي عشق سارا اختيار نيتا

کافي روپ جوڳ

حسن ماهي دا هویا هزاري، چاهئون چاک سڏایا
برهه بیچایا

سیالین سهیلیان ویکڙ آیان، در در الڪ جڳایا
بین وچایا

رنگپور دي وچ پیرا پایا، سانگي سانگ بنایا
نینهن لڳایا

لکيا روز اول دا هویا، رانجهن بین وچایا
درد دکایا

تخت هزاري دا مالڪ هویا، ویس فقيري پایا
عشق نچایا

کرم علي هویا آپ شنهشاهه، الإنسان الایا
رمز رلایا

ڪافي روپ جوڳ

ڪيها خيال بيان اٿان آوڻ دا، ايڻا پير گهماوڻ دا
جنهن ڏينهن روح رب پيدا ڪيتا، عهد ڪيتر اٿ آوڻ دا
پچري آدم دي پڪي ٻوليندا، سانگي سانگ سماوڻ دا
عشق اسان کون بيخود ڪيتا، ٺاهه نه ٻي ڪنهن ٺاهڻ دا
ڪرم علي هي سر خدائي، الانسان الاوڻ دا

ڪافي روپ جوڳ

عجب تماشا يار تئڏا، آپ ڏيڪڻ ڪون آيا هي
اندر ٻاهر آپ ٻوليندا، روپ ورن سڀ نيارا هي
انا احمد ٻلا ميمي، سارا سر سمجهايا هي
وَنحن اقرب ويجهها وسدا، آيا هڻ اعتبارا هي
فَاذڪروني اذڪرڪم، آپ الهه فرمايا هي
فثم وجه الله سمجهه اشارا، هر جا نور نظارا هي
ڪرم علي هويا شاهنشاهي، الانسان الايا هي

ڪافي روپ جوڳ

دل دي اندر پاڪر جهاتي، ٺاڪر سڀ دوارا هي
ٺاڪر سڀ دوارا هي، مر جي رام ريجهايا هي

ورت ائيارس هندو راڪي، ترڪ روزا ڪرايا هي
او جاوي گنگا او مڪي جاوي، او بي پنڌ اجايا هي

مسجد مندر مول نه ويسان، هادي راهه بتايا هي
ڪايا دي وچ يار اسان ڪون، سجدا آپ ڪرايا هي

آپ اتي اعتبار ڪيتوسي، مرشد راهه بتايا هي
صحيح اپڻا سر سڃاتا، الانسان الايا هي

هڪ حق پاڪ اڪيلا هويا، مهين ديدار ڪرايا هي
مهين سارا حڪم هلايا، ڪهڙا ڪيل بنايا هي

آدمر حوا ننڍڙي آهن، چوڙ چاڙهه راند ڪرايا هي
عرش ڪرش اسم الله همارا، ڪرم علي نام ڌرايا هي

ڪافي روپ پيروي

دل دي ڪالي سمجهن ناهين، مئين صاحب هون اسرار دا
ڪالي اندر دي ڄاڻ ڪيا ڄاڻن، مئين مالڪ ملڪ هزار دا
عام ڪيا ڄاڻي مام اساڏي، مئين مالڪ بلخ بخارا دا
ڪرم علي هن نام ڌاريم، عشق ڪيتر اظهار دا

ڪافي روپ

دل دي ڪالي سمجهن ناهين، مئين هون سر خدائي

آپ الاهي

بيائي پوڙيل سمجهن ناهين، هر هون شاهن شاهي

آپ سڌائي

دين ڪفر ڪنون هويا نيارا، رنگي رنگ بنائي

سير ڪرائي

آدم حوا ڪون آپ بنايا، بازي برهه بنائي

پرگهت آئي

چار ملائڪ چوڏنهن پيري، ڪرم علي راند ڪرائي

نينهن نپائي

ڪافي روپ

دل رانجهن يار هي نيتي، ڪيڙي دي غرض نه ڪائي
تخت هزاري دا رانجهن آيا، انحد بين بجائي، ڏوم مچائي
راج سيالين دي مول نه ويسان، رانجهن قسم چوائي، رمز رلائي
ويس جوڳيان دا پهر ڪر آيا، در در الڪ جگائي آپ الاهي
ڪرم علي روز اول دي ياري، ويسان نينهن نپائي، الانسان الائي

ڪافي روپ جوڳ

دل اڙي نال سهڻي دي، نهين ساڙي ول ولاوڻ دي
اڪين رو رو ويڪن نهين جو رهنديان، بوند برسي جيوين ساوڻ دي
ڪاوڻ پيوڻ مول نهين پاوندا، ڪر دلبر مڪ وڪلاوڻ دي
رات ڏينهن سڪ تڙي لڳڙي، جان جگر دي ڪاوڻ دي
مل نال ڪرم علي سهڻا سائين، ڪر ڪا واڳ ولاوڻ دي

کافي روپ سارنگ

سک سهڻي دي سانون مار نيتا، هڻ عشق سارا اختيار نيتا
چشمان چور ڪيتا نوين ناز ویکا، ڪڍ ساهه حسن انوار نيتا
ديدان دام گهتن ٽڪي تير ويکو، ڪر قيد زلف دي تار نيتا
لڳا دل ڪون نوان نينهن ويکو، سر ساهه صنم اتون وار نيتا
ڪرم علي اي دل حيران ويکو، دونهان درد دڪا دلدار نيتا

کافي روپ

گل گلزار غلام علي هویا، الله نام ڌرايا، رنگ لایا
عمر دراز مثل دي هوسي، مولا مهر ڪرايا، گادي وسایا
باغ بهار غلام علي هویا، جنهن ڏينهن مثل جایا، ٿيا سوايا
ملڪان مل ڪي نعرا ماریا، ڪنڊڙي پاڳ پلایا، ٿيا سجایا
ڪرم علي ڪلیا بخت هزارا، الإنسان الایا، جوڳي آيا

کافي روپ جوڳ

رانجهن اسان نينهن لاتا، سيالين تسان سمجه نه ڄاتا
تخت هزارا چوڙ جو آيا، رنگپور دي وچ پير جو پاتا
لکيا روز اول دا هوياء، هير جتي هي آپ سڃاتا
ويس جوڳي دا پهر کي آيا، در در دلبر بين بڄاتا
کرم علي ملک ماهي دي ٿئي هان، چمر چشمان تي ڄاتا

کافي روپ آسا

يار اسا ڏي ويڙهي آوين، تئڏي کيتي مئين فالان پاوان
نکمي آهان گهوت گهڙيري، درشن آپ ڏکاوين
سيئي ول چل مئين وچ هوئي، اپڻي پريت پالين
روز اول کنون مئين هان تئڏي، نيهي نينهن نپاوين
آوين اسان کن دير نه لاوين، کرم علي دا عرض اگهاوين

کافي روپ

رانجهن آيا چاک سڏايا، نينهڻ لایا نروار دا، اظهار دا
لوکان ليکي چاک منجهين دا، نور اعليٰ انوار دا، اسرار دا
تخت هزاري دا صاحب آيا، جوڙ وڏي جنسار دا، دلدار دا
عشق کيتي هي چاک سڏايس، دلبر دي دربار دا، انوار دا
کرم علي هي کليا بخت سوايا، روز اول اقرار دا مختيار دا

کافي روپ

اصلي آهر سر خدائي، خرڦا پايڻ خاڪ دا، ول چاک دا
ملڪ عدم وچون آدم آيا، چوڙيا ملڪ افلاڪ دا، املاڪ دا
زمين زمن کنون اڳي جو هويا، صاحب کل افلاڪ دا، لولاڪ دا
نور وچون اظهار ٿي آيا، ڪر اول صاف صفات دا، پوشاڪ دا
کرم علي هي سر الاهي، نور مقدس پاڪ دا، افلاڪ دا

ڪافي روپ جوڳ

رانجهن يار اسان ول آيا، ڪليا بخت سوايا هي
پورب والي پريت جو هوئي، اپنا نينهن نپايا هي
راج سيالين دي ڦيرا پايا، هير چڻي سڃاتا هي
لڪڻ والي ها اڳي جو لڪيا، ڪاتب قلم وهايا هي
ڪرم علي ماهي نيڙي وسدا، مولِي محب ملايا هي

ڪافي روپ سارنگ

جوڙ جادوگر جادو لايو، نينهن لڳا نروارا ويڪو
اڪين رو رو ويڪن نهين جو رهنديان، ساوڻ مينگهه ملهارا ويڪو
عشق دي آتش دود دکايا، دونهين دا ڌنڌ ڪارا ويڪو
رات ڏينهان هي رووڻ راڙا، بادل برهه برسارا ويڪو
گهور نينان دي دل ڪون گهايا، ناز نينان دا نظارا ويڪو
ڪرم علي ڪون سڪ ساجن دي، عاشق عشق اشارا ويڪو

کافي روپ

رنگپور دي وچ رانجهن آيا، پير گهماوڻ آيا هي
سانگ ڪيتي ڇا سانگ بنيا، چاهئون ڇاڪ سڏايا هي
تخت هزارا چوڙ ڪي آيا، پنڌ پچاندا آيا هي
راج سيالين ديان منجهيان چاري، در در بين وڃايا هي
ڪرم علي ڪيڙيان ڏي مول نه ويسان، رانجهن قسم چوايا هي

کافي روپ

رنگپور دي وچ رانجهن وسدا، سير بهاني آيا هي
چاهئون آ ڪي ڇاڪ سڏايس، پتڙي پاڻ وسايا هي
طعني تهمت سر تي چائي، لوڪ تماشا لايا هي
ڪرم علي هي سر خدائي، رانجهن قسم چوايا هي

کافي روپ جوڳ

رنگپور دي وچ رانجهن آيا، عشق کيتا اظهارا
جونئ سيالين دي جهڳڙي جهيڙي، صاحب تخت هزارا
شاهي هويا شان تنهين دا، بادشاهه بلخ بخارا
چاک وچون حق پاک هويا، مالڪ هي مختيارا
ويس ڀڳوان پرتئون پهريس، کيتا پرت پسارا
کرم علي ماهي الله ملایا، لکيا انگ اگر اپارا

کافي روپ جوڳ

تخت هزاري دا رانجهن آيا، نينهن ننگ نيايا
رنگ لایا
ويس چاکان دا پاڪر آيا، در در بين وچايا
قيرا پايا
رنگپور دي وچ چاک سڏايا، هير سيال هي پايا
هل آيا
مالڪ هويا تخت هزاري دا، در در چاک سڏايا
پيرا پايا
کرم علي ملڪ ماهي دي ٿئي هان، کليا پاڳ سوايا
دل کون پايا

کافي روپ آسا

سچي کوڙي دل جيڪو سمجھي، ڏيکڻ والا نيارا هي

آدم بهشت وچون تڙايم، ڪهڙا آ پيا رايا هي
ڪڍي داڻي دا عذر ڪرايم، عزازيل اڙايا هي

ڪڍي داڻي دا بڻيا بهاء، بهشتئون آپ تڙايا هي
رني آهن ول آڻ ملايم، واه واه ڪيل بنايا هي

دل تي خيال پيس اي ڪهڙا، قدرت دا هڻ رايا هي
ڪل مخلوق هي جوڙ بڻائي، ڪر ڪي اڻ رايا هي

عشق اصل ڪنون پيدا هويا، پرتئون آڻ پسايا هي
رُوح مِّنْ رُّوحِي رمز رلائي، حاڪم حڪم هلايا هي

ڪرم علي دي وچ ظوطا ٻولي، انا الحق الايا هي
کاوندا پيندا ٻول ٻوليندا، سير ڪرڻ ڪون آيا هي

ڪافي روپ سارنگ

سڪ تڏي سهڻا سائين، بادل برهه برسايو هي
دردان دود دڪاڻيا دلبر، سڪ آرام وڃايا هي
بار جدائي باري هويو، ڄم چشمان تي چايا هي
بيخود مست ڪيتا هن مئون، عشق دا بار اڻايا هي
تون ڄاڻين تڏا ڪم ڄاڻي، اسان اڻا توڙ نڀايا هي
ڪرم علي هي ڳالهه ڏڪان دي، سيني سور سمايا هي

ڪافي روپ ڪنياٽ

سڪ ڪيتا هي ساهه جو ماندا، اڃا نهين ڪيون رانجهن آندا
پيچ پريت دي قابو جو ڪيتا، محبت ڪيتا مست هي ماندا
سور سارا ڄم سر تي چايا، پرت پايا هي ڳل وچ ڦاندا
جڙ سيالين لئينديان جهيڙي، ڪيڙا مئينون مول نه پاندا
ڪرم علي ڪيتا نينهن جو نانگا، بهان ته مينون بهڙ نه آندا

کافي جوڳ

سڪ آرام وڃايا، دونهان درد دکاڻيا
ڪٿان رانجهن ڪٿ هير جوڳڻي، در در بکيا پايا
تخت چڙايا شاه رانجهن ڪون، عشق آرام وڃايا
ملڪ هزاري دا مالڪ هويا، چاڪ لقب چا لايو
ڪرم علي هي نوشه پايا، روزان روز سوايا

کافي روپ

سڪ تڙڙي ڪيٽا اهڙا اسرار ميان
اٿڻ پهڻ ڪنون هڻ مئين رهي هان
باهه برهه دي او تسلط لايو، ماس هڏيان دا جوش جلایو
نهن رت رڳان وچ يار ميان، تڙڙي درشن ڪيٽي جو پئي هان
چست چشمان دي تير لڳوسي، تن سيني دي پار ڳيو سي
باري برهه دا چاڀا بار ميان، بيوس هڻ مئين جو تئي هان
لک حيلي هنر ڪر ستیان ڦڪيان، ڳڻ ڏينهن مهيني ٿڪي آن
آيا نه اڃا مڙڏا يار ميان ڏاڍي تانگهه تنهن دي تئي هان
سيج اتي چڙهه نوشه آيا، سيج ڪون ئي چا هي ڳل لايو
ڪرم علي نال هويا اقرار ميان، دل ديان مونجهان سڀ جو ڳئي هان

ڪنڊڙي رنگ

کافي روپ

سيل سيالين دا ويڪڙ آيا، ڪر جوڳي دي جنساري
گل وچ خفني دست پاهوڙي، عشق ڪيتا اظهاري
در در بنسي ودا وڄاندا، مرلي درد پڪاري
ويس چاڪان دا پرتئون پهريس، آيا ملڪ هزاري
ڪرم علي ٻول اول دا آها، لڪيا ليڪ هزاري

کافي روپ جوڳ

سڪ ماهي دي ساڌي اندر، آڻ دکائي دونهين دونهين
ڪٿان رانجهن تخت هزارا، عشق ڪريندا سونهين سونهين
روز اول ٿيا رانجهن مڙا، سودا ڪيتا روحين روحين
ڪيڙي پيڙي لاون جهيڙي، ڪڏ گهتيسان ڪوهين ڪوهين
رانجهن اساڌي ويڙهي وسدا، ٻن ڪيڙيان دي لوهين لوهين
ڪرم علي رانجهن هڪ ٿيا سي، گڏ ٿي گهمدي ڏونهين ڏونهين

کافي روپ جوڳ

شمس قمر شمع رنگ لایا، مئڌي گهر رانجهن آيا
لکيا روز اول دا هویا، نینهن نپاوڻ آيا، دل پيا
ملڪ هزاري دا صاحب هویا، سانگي سانگ بنایا، چل آيا
رنگپور دي وچ ڦيرا پایا، در در بین وڄایا، تل آيا
کرم علي ملڪ ماهي دي ٿئي هان، کلیا پاڳ سوايا، پل آيا

کافي روپ جوڳ، بسنت

رنگپور دي وچ رانجهن آيا، در در بین وڄائي هي
لکيا روز اول دا هویا، سانگي سانگ بنائي هي
تخت هزاري دا مالڪ هویا، چاڪ لقب چالائي هي
پوش چاڪان دا پرتئون پهریس، مرلي ساز وڄائي هي
آکي کرم علي من کيڙيان دا، چیریدار منجهائي هي

ڪافي روپ جوڳ

سانگي سانگ بنايا، چل آيا، تخت هزاري دا رانجهن آيا
ملڪ هزارا هويا تنهن دا، سيل سيالين دي آيا، دل پايا
در چوچڪ دي چاڪ سڏايا، منجهيان پاڻ وسايا، ناءُ لڪايا
پڳوان پاتس مالها چاتس، نور جوڳي دا نعرا لايا، رمز رلايا
ڪرم علي من موه اسان ڏا ماهي يار منايا، رنگ لايا

ڪافي روپ جوڳ

عجب تماشا يار هي لايا، آپ ڪون ڏيڪڙ آيا هي
ڪيهي ڪيهي رنگ رچائي، حيرت وچ هڙ آيا هي
ملڪان سجدا تنهن نون ڪيتا، وچ آدم آپ سمايا هي
نور دي تجلي طور جلایا، موسيٰ هوش وڃايا هي
ملان هوڪي منصور مارايا، انا الحق الايا هي
ڪرم علي هي سر خدائي، پير گهماوڻ آيا هي

کافي روپ آسا

عشق اسان ول آيا هي، سينا صاف کرايا هي

صبر حسين دا هويا باري، ملکان دي هوئي اوگاهي
وچ سجدې کنډ کپايا هي

شاه منصور سولي تي چڙهايا، مليان دي فتويٰ عذر بڻايا
انـالـحق الايا هي

شمس الحق دي کل کلايم، شاه بلاول گهاڻي پيڙايم
سرمه سويس کتاييا هي

کيس کربل وچ هويا باري، کرم علي کړدا توبه زاري
جنهن نيزي سر چڙهايا هي

ڪافي روپ

عشق اسان نون شور مچايا، برهه برسڻ ڪون آيا هي
برهه اسان نون بيخود ڪيتا، چڪ سولي منصور جو نيتا
انا الحق الايا هي
چاتي وچ پايوسي جهاتي، سير ٿيا هي سڀ اثباتي
باري بار انايا هي
ڪايا دي وچ سير ڪيتو سي، وحدت والا جام پيتو سي
جنهن مستو مست بنايا هي
ڪرم علي هويا شاهن شاهي، سانگي سانگ ٿيا رنگپور راهي
پير گهمماوڻ آيا هي

ڪافي روپ جوڳ

عشق اسان گهر آيا هي، جاڳيا پاڳ سوايا هي
ڀڳوان ويس پهرڪي آيا، در در ونجهلي وڄايا هي
سانگ دي ڪيتي سانگ بنايا، شاهي چوت چلايا هي
ويس جوڳيان دا پهر ڪي آيا، مرلي بين بجايا هي
پورب پرت اصل دي آهي، اپنا نينهن نپايا هي
ڪرم علي هي شاهنشاهي، گيت انا الحق ڳايا هي

ڪافي روپ جوڳ

عشق انسان نو بيخود ڪيتا، ويڪ حسن ڪنعاني
وو دل جيڪو انسان

نور ڪي تجلي طور جلایا، لن ترائي آواز جو آيا
موسيٰ ٿيا مستاني پریشانني

يوسف هي بازار وڪاڻا، مالڪ تنهن دا مله چڪاڻا
زليخان ٿئي مستاني حيرانني

ملان ٿي منصور مرائي، انا الحق دا عذر ڪرائي
سولي تي ٿيان خوشيان ني آساني

شمس الحق دي ڪل ڪلائي، ذڪريا سرڪرت وهائي
مجنون ٿيا مستاني بيراني

آدم دا ٿي خرقا پهرئي، ڪرم علي ول نام ڌرائي
سر ساڳا هي نوراني، سلطاني

کافي روپ سارنگ

عشق لڳايا هي دل مئڙي ڪون
بجلی دا چمڪارا ويڪو

سڪ تڙي سهڻا سائين
نينهن کيتا نروارا ويڪو

آو اسان ڪن سهڻا سائين
برهه دي بوند بهارا ويڪو

برهه دا بادل برسڻ آيا
مينگهه کيتا ملهه ارا ويڪو

ڪرم علي هويا برسارا
وسڻ دا وسڪارا ويڪو

ڪافي روپ جوڳ

عشق هويا اظهار ميان، عقل ديان ڳالهين ڳڻيان

سڪ واليان کون هي جو سوڪا، سر رک سولي ڏيندي هوڪا
بيحد بي اختيار ميان، صاف سڄڻ دي ٿئي هان ٿئي هان

نينهن لاوڻ هي توڙ نياوڻ، سر دي سودي قدم اُناوڻ
هويا قول اقرار ميان، پُڪي رانجهن دي پئي هان پئي هان

پيچ پریت دي قابو ڪيتا، گهور نينان دي من هي نيتا
نينهن هويا نروار ميان، دلڙين آڻ جو اڙيان اڙيان

تخت هزارا چوڙ جو آيا، هير دي ڪيتي حال وڃايا
دلبر هي درڪار ميان، گرم علي سر انگ ڪڙي هان

ڪافي روپ جوڳ

عشق دا اعليٰ شان، ڪيڙيان نون ڪل نه ڪائي

اسان رانجهن هڪ ٿيا سي، ڪيڙي دي منهن چائي

مل سيالين لاون جهيڙي، دل جو يار هي لائي

تخت هزاري دا صاحب آيا، تنهن آڻ خواري چائي

گرم علي اسان هڪ ٿيو سي، ٻي دي غرض نه ڪائي

ڪافي روپ سارنگ

عشق ڪا بادل برسڻ آيا، بيحد برهه، برساياءِ هي

گهن گهور ڪريندي تجلي بجلي، هوا پورب دي آندي تڪڙي
محبت مينهن وساياءِ هي

عشق انبوه ڪريندا گوڙيان، وڃي نينهن نغاري چيريان
شاهي چوٽ چلايائين هي

اگر عشق مڇايا مينون، ڏک دي ڳالهه آڪان مٿين ڪنهن نون
جو شان جيءُ چلايائين هي

ڪرم علي هويا شاهنشاهي، ڪايا دي وچ جهاتي پائي
ذات صفات ملايائين هي

ڪافي روپ جوڳ

عشق اسان نون سونهان ڪيتا، ماريا نينهن دا نعرا هي

موج اونهي وچ آئي عاشق، انا الحق الايا هي

حال هڪو هڪ هادي والا، مرشد راهه بتايا هي

فيض علي دا فيض جو هويا، روزون روز سوايا هي

ڪرم علي وچ روح الاهي، ڪليا پاڳ سوايا هي

کافي روپ

عشق دا برسر اوکا بار، ٻي کنهين کون کل نه کائي

عشق دا بار اجهل جو آيا، سو مئين چمر چشمان تي چايا
نينهن کيتا نروار، وحدت دي ول وائي آئي

وچ شمع آ پرواني پوندي، ڏيک آڙاهه ڪو خوف نه ڪئوندي
پل وچ پوندي پار وو يار، پير پريت دي پڙ وچ پائي

خيال الله دا هي مشڪل بازي، گوئ ڪٿيندا ڪو ڪو غازي
مرڻ جيوڻ دا چوڙ اختيار، صورت اندر ذات سمائي

ڪرم علي سمجهي بات هي ساري، عشق هادي بن ڪوڙي تاڙي
الانسان هويا اسرار، جو شان دي وچ جان جلائي

کافي روپ

عشق اسان نون آتش لائي، ڦير آڙاهه پليندا هي
بار برهه دا سرتي آيا، جو شان وچ جليندا هي
سولي تي منصور چڙهايا، نعرا انالحق مريندا هي
ڪرم علي سمجهيا راز هي سارا، الانسان اليندا هي.

کافي روپ جوڳ

عشق هويا شهباز الاهي، چاه چاه چنبيان وچ چئيندا يار
بحري باز دا موه پکيان وچ، ماس هڏيان دا پئيندا يار
نت نت تازيان طعمان کاوي، وچ قتان دي قئيندا يار
کرم علي عشق ڏيندا سر دي فتوي، سولي سر ستيندا يار

کافي روپ جوڳ

رھسان رانجهن نال، رنگپور والي نه ويسان
آميان رانجهان ساڏي ويڙهي، گھول گھتان سڀ کيڙي پيڙي
هي برھ کيتا بيحال، راج سيالين دي پير نه پئيسان
سانگ دي کيتي سانگ بنيا، در چوچک دي چاک سڏايا
کر نه سگھان کا ڳالھ، چاک دي قدماں خاک جو ٿيسان
ويس جوڳيان دا پھر جو آيا، کرم علي هويا بخت سوايا
ھر حال هوسان تنهن نال، ٻانهي ٿي تنهن نال جليسان

کافي روپ جوڳ

کل فقر دا مالک هویا، مرشد مئڏا مولا هي
شاهه نجف دي چائنٽ چمسان، سيني سوز سمایا هي
سک علي دا سڳڙا مئینون، پنجتن پاک پوایا هي
حیدر صفدر فاتح خیبر، مرحب مار منایا هي
صبر حسین دا هویا باري، سجدي سر کپایا هي
شان علي دا اعليٰ اکمل، ملک معراج ملهیا هي
پنجتن پاک دا چاکر هویا، کرم علي نام کهیا هي

کافي روپ جوڳ

صوفي صاف کريندا سینا، غیر گمان اڏاوڻ دا
قلب کسب تي پند کريندا، شاهي طبل وڄاوڻ دا
سودا سارا سردا هویا، جيئري جيءُ جلاوڻ دا
عاشق نینهن مریندي نعرا، هو هو هل هلاوڻ دا
سیرت والي سیر کريندي، سولي سر چڙهاوڻ دا
کرم علي هویا شاهن شاهي، الإنسان الاوڻ دا

ڪافي روپ سارنگ

ڪنهن ڪون آڪان هجر دا حال ميان
پايا دردان گل وچ هار هي مئينون

دل وچ دردان دود دکاڻي، ماس هڏي سپ جل ٻل ڪاڻي
سڙ ٻل ڳيا هڻ سرير سارا، گهمڻ ڦرڻ لاچار هي مئينون

ڏکڍي ڏکڍي ڏينهن گذاران، رات ساري پئي هنجوان هاران
ڪانگ اڏاوان ڦالان پاوان، طلب تڏي تڪرار هي مئينون

تئين بن مڏا نهين ڪوئي وسيلا، هلا ڪڙي هان هر هڪ حिला
سڻ فريادان يار اساڏيان، دم دم تڏي درڪار هي مئينون

ڪن لا سڻ تون مڏيان پڪاران، ڪيوين تئين ڪنون ڌار گذاران
آمل نال ڪرم علي هڪواري، سڪ سيني هر دم سار هي مئينون

ڪافي روپ جوڳ

ڪنهن ڪون آڪان مئين حال، دل دا درد دل وچ هويا

دود دردان دي جوش جڳايا، ماس هڏيان دا ڳال ڳلايا
جر وهايا جال، جوشان دي وچ جالڻ آيا

عشق اولائي ڪري پڙڪي، لون لون دي وچ پوندي ڦڙڪي
برهه ڪيتا بيحال، عشق اندر آڙاهه ٻلايا

نين چشمان دي چوٽ لڳوسي، غير گمان دي پول پڳوسي
ڳيا مرڻ جيوڻ دا خيال، بحري باز هي آڻ جو چايا

ڪرم علي هڻ سمجهي ساري، عشق هادي ٻن ڪوڙي تاڙي
نينهن ڪيتا هي نهال، نينهن بنان ڪنهن راهه نه پايا

کافي روپ کانرا

کيهي کيهي اساڏي نال، رمز ڊولڻ آ لائي هي
درد ونديان دي دلڙي آ کي، لعلڻ يار لڻائي هي

عجب کيتا هي پرت پسارا، نيهن نسلنگ هي ماريان نيرا
سک سمجهايا سر هي سارا، باهه بره پڙڪائي هي

وهوا چشمان دي چست هي چالي، ناز نينان دي نوک نرالي
وار نينان دا ويندا نه خالي، چت پت چيٽڪ لائي هي

جام ڏتا جو سهڻي ساقي، من مڻڏا ٿيا مست ميثاقي
چُل پئي چول اندر وچ چاتي، صورت صاحب وڪائي هي

فيض علي سائين فيض فرمايا، کول دري هي ديدار دکايا
کرم علي فهم فقيري پايا، محبت موج مچائي هي

ڪافي روپ جوڳ

لڪيا روز اول دا هويا، ماهي نال اساڏا
ڪيڙي پيڙي لاون جهيڙي، ماهي مئين ڪون پايا
روز اول ڪنون رانجهن اپنا، چمر چشمان تي چايا
چوڙ ڪي تخت هزارا آيا، اپڻا نينهن نپايا
ملڪ هزارا هويا تنهن دا، چاڪ لقب هي لايا
ڪرم علي ملڪ ماهي دي ٿئي هان، ڪليا بخت سوايا

ڪافي روپ جوڳ

تون هين شاهه سڪندر دارا، هڻ ڪيون چاڪ سڏاوندا
نور وچون اظهار ٿي آيون، ٻانهان ڪيون هين سڏاوندا
سانگ وچون هڻ سانگ بنا ڪي، عبد ڪيون نام ڪهاوندا
آدم حوا جو ننڍڙي آهن، جهولي چا راند ڪيڏاوندا
هڪ حق پاڪ اڪيلا هويا، مئين ڪنون پچ ڪي بنا بناوندا
ڪرم علي هويا سر خدائي، الانسان سره الاوندا

کافي روپ جوڳ

مٺڙي رانجهن دي نال هي ياري، چوڙير ڪل سنساري

تخت هزاري دا مالڪ آيا، در چو چڪ دي چاڪ سڏايا
بن پئي ڪيڙيان دي خواري

در در آڪي بين وڄائي، دلڙي اساڙي آڻ لٽائي
وسر ڳيا گهر ٻاري

چاڪر مٿين چاڪ دي ٿيسان، ڪيڙيان دي ول راهه نه ويسان
عشق ڪيتا اظهاري

نال جوڳي دي مٿين رهسان، ڪرم علي اپنا نينهن نپيسان
تهدل ڪرسان تياري

کافي روپ جوڳ

رانجهن اساڙي دلڙي ريهي، آيا تخت هزاري

راج سيالين دا ويڪڻ آيا، عشق ڪيتا اظهاري

سر سارا هي گهول گهتيندا، جوڳي جلويداري

در در بين وڄاندا جوڳي، ونجهلي درد پڪاري

ڪرم علي چاڪر چاڪ دي ٿيسان، وره دي وڻجاري

کافي روپ جوڳ

مرشد مئڏا مولیٰ هی، ساقی حوض کوثر دا هی
کل پیران دا مالک هويا، شافي روز محشر دا هی
ساڻي نال اساڏي هويا، ضامن کل بشر دا هی
پنجتن دا مئین هان سلامی، جنهن ذمہ چایا ڌر دا هی
صبر حسین دا هويا باری، جنهن سجدي سرکپایا هی
پنجان بارهان دي کران غلامی، کرم علي چاکر تنهن در دا هی

کافي روپ جوڳ

مرشد مولیٰ شافيء محشر، روهي راز رچایا هی
آب کوثر دا مالک هويا، جنهن پر پر جام پلایا هی
پیوڻ نال طهورا تازا، جنهن سر شور مچایا هی
بیخود مست کیتا هی مینون، انا الحق الایا هی
نور وچون اظهار ٿي مالک، شاهه نجف دا آيا هی
پنجتن دي هی حب همیشه، کرم علي چاکر نام کهایا هی

کافي روپ

من دي من وچ يار، سک اسان نون لڳ رهي هي

ننڊ نيٽين کون کيوين آوي، نينهن تڻڏا آکي ستاوي
عشق سارا نيتا اختيار، باهه برهه جهل دڳ رهي هي

برهه بشيهر ڏنگ لڳايا، سور سڄڻ دا آڻ سمايا
طلب لڳي تڪرار، دل توهه تهاڙي تڳ رهي هي

تخت هزاري دا رانجهن آيا، تنهن اسان نون چيٽڪ لايا
عشق کيتا اظهار، دلڙي دلبر نال اڳ رهي هي

کرم علي چوڙ هستي حيراني، در سڄڻ دي ٿي قرباني
هو رهين هوشيار، جوت جمال دي جڳ رهي هي

کافي روپ

نال رانجهن اسان نينه لانا
سيالين تسان سمجه نه جاتا

تخت هزارا چوڑ کي آيا
رنگپور آ کي پير هي پاتا

لکيا روز اول دا هويا
هير چٽي هي سجاتا

ويس جوڳيان دا پهر کي آيا
در در بين بجاتا

کرم علي روح رانجهن رانئيا
چاک چشمان چم چاتا

ڪافي روپ جوڳ

نور وچون اظهار ٿي آيس، پير گهماوڻ آئي هون

جنهن ڏينهن روح رب پيدا ڪيتا، قالو بالي دا قول جو ڪيتا
خاص خوشي اٿ آئي هون

قرآن بيد ڪنون اڳي هويا سي، ڪعبه قبله آپ ٿيا سي
نينهن نپاڻو آئي هون

زمين آسمان پيدا نه هويا، شمع قمر ڏينهن رات نه هويا
روحي رمز رلاوڻ آئي هون

هڪ حق پاڪ اڪيلا هويا، ذاتي صفاتي حڪم هلايا
ڪرم علي نام ڌرائي هون

ڪافي روپ جوڳ

نور وچون اظهار ٿي آيا، خرقا پهريا خاڪ دا، حق پاڪ دا

نور دي تجلي طور جلایا، سرما ٿيا تنهن خاڪ دا، برڪات دا

هرشد سانون معلوم ڪرايا، رستا روحي راهه دا، الله پاڪ دا

وحدت والا جام پيتوسي، من مست ٿيا مشتاق دا، ميثاق دا

ڪرم علي اپنا نام ڌرايا، صاحب هان لولاڪ دا، افلاڪ دا

ڪافي روپ ڪنياٽ

وهو رانجهن دي نام، دلڙي آن ڪسيندا وهو
تخت هزاري دا صاحب آيا، تنهن اسان نون چيتڪ لايا
گهور نينان دي دل ڪون گهايا، لڪيا ڪو نه مڻندا وهو
شاهي هويا شان تنهيندا، هير جتي ديان منجهيان چريندا
چوڙ شاهي شاهنشاهه، در در ونجهلي وچيندا وهو
پار درياهون رانجهن بين وچائي، لون لون وچ آواز جو آئي
بيحد بيشمار، ماس هڏيان دا روز ڳليندا وهو
ڪرم علي بن ڪيڙيان دي طول وهائي، پاڻ منجهين دي دل نون پاڻي
گهول گهٽيان مٿين راج سيالين، هڪ رانجهن دل نون پاندا وهو

ڪافي روپ

ويڪ حسن شاهه هزار دا، حيران ٿيان سڀ سيالين ميان
سامي صورت هي متوالا آيا، وسريا سارا ڪم ڪار ميان
ويس ڀڳوان ڳل موتي مالا، دل ڪون لائي تار ميان
جوڳي مٿون مشهور جو ڪيتا، ڪيڙيان لڳدي خار ميان
جنهن دي سڪ مٿين ناچو ڪيتا، برهه لائي هي بهار ميان
پورب دي جو پريتي آهي، ڪرم علي نال هويا اقرار ميان

ڪافي روپ جوڳ

هادي اڱڻ آيا هي، ڪليا پاڳ سوايا هي
جن ڪو مئين نٿ ڳوليندي، سوئي مقصد پايا هي
عاشق دا هي پنڌ اڻانگا، نعرا نينهن دا لايا هي
موج اونهي منصور جو آيا، ڳيت انا الحق ڳايا هي
گهٽ ۾ گنگا گهٽ ۾ ڪاسي، گهٽ ۾ تيرت نايا هي
ڪرم علي وچ الله سمايا، ايريا سورج سوايا هي

ڪافي روپ جوڳ

جوڳي آيا ڪنهن دس دا، نالا ذات نهن ڏسدا
ڳل وچ گيڙو ڪفني پائي، دل اساڏي ڪسدا
راج سيالين دي سامي آيا، هير نون ويڪ هي هسدا
سانگي سانگ بنائيس، ويس فقيري پائيس، گهر گهر هڻ پسدا
تخت هزارا تنهن دا هويا، چاڪ لقب هي جس دا
رنگپور دي وچ آيا ڪرم علي، عشق اندر هي وسدا

ڪافي روپ

هم هون سر خدائي آپ الاهي، ڪل نه ڪس ڪو ڪائي
الٽا راهه چلائي هون

شمس الحق دي ڪل ڪلائي، زڪريا سر ڪرت چلائي
سرمه ڪا سيس ڪٽائي هون

بهشتئون آدم آڻ ٿڙايا، ڪڍي داڻي دا عذر بڻايا
ڪنهن سانگي سانگ بنائي هون

فرهاد ڪون ٽڪر ٽڪائي هون، مجنون رڻ رلائي هون
پنهون ڪيچ سڏائي هون

يونس پيٽ مچي دي پايا، ابراهيم آڙاهه اڙايا
يوسف ڪوهي سڏائي هون

سر صوفي دا نيزي چڙهايا، شاه حسن ڪون زهر ڏوايا
شاه حسين شهيد ڪرائي هون

شاه منصور سولي چڙهايا، مليان دي فتويٰ عذر بڻايا
سولي سر چڙهائي هون

ڪرم علي دي سر عشق جو آيا، آدم دا هي خرقا پايا
الانسان سڏائي هون

هندي حصو

سلوک

گهڻو پئونڪي سو گڏهه ڪهيجي، گهڻا ڪنمي سو اونٽ
بڪري بيڪڻ سون بس نهين ڪري، جس ني چيري جهلي موت

ريڊ ٻولي ناهين جس ني گذڙ لي ڳيا جوت
ڪهت ڪرم علي جم اس آڳي ايسو ايو، جيسو ڪالو ڪوت

گهڻو پئونڪي سو ڪتو ڪهيئي، گهڻو دوڙي سو سيسا
منجهاري سمجها نهين، ڪري لونڪي ڪا تال
ڪهت ڪرم علي سو چوڻي نهين، جو پڙي مانهين جال

چوڻي راڪي سو جهوٽا، مال ڦيري سو ٺڳ
ڳيان ڪٿي سو مسخرا، پوڻي واچي سو اصل نسل چٽ
ڪهت ڪرم علي تس ڪي جاتي رهي مت

گر ڪو گر نه جاني، سو ڪهيئي سوانا
شاهائي مجلس دي وچون، سو هار ڳيا حيوانا
ڪهت ڪرم علي سو نر نور نه پاوي گڏا ڏونهان جهانا

گر ڪي مهما جو نه جاني، سو ڪهيئي اپراڌي
مرت جيوت نيالا نيارا، پاپ ڪرت هي پاپي
ڪهت ڪرم علي سو نر نور نه پاوي، سيدا نرڳ ۾ جاسي

گر ڪو گر ڪر نه ڄاڻي، سو نر هي سوئا
موه مايا ڪي پنڄري پڙيا، ڪرم علي او پڇ پڇ موئا

گر ڪو گر ڪر نه ڄاڻي، سو ڪهيئي الو جيسي
دن ڪو آندا رهي ڪرم علي، اوڪيون ڪر پيڪي

ڏيکواوا سي ڪرت جوڳ، تسي ۾ پاوت بڙا روڳ
ڪهت ڪرم علي سو نر ماڻي، ڪال ڪا ڪوت

سڀ من ڪي متي سون ڪٿي گيان، ڪري اجايا بکيڙا
عشق ڪي هئي الٽي چالي، سمجهي ناهين بهرا
ڪرم علي سو ڪجهه ناهي ڄاڻي، ڪري اجايا جهيڙا

گيان ڪٿي سڀ رهڻي بن، رهڻي بن هر هات نهين آوي
جوڳي ڪهاوي جوڳ ڪي خبر نه پاوي، اپنا حال وڃاوي
در در ڦردا الڪ نه جڳايا، سامي نام سڏاوي
ڪرم علي ڪوڙي رک لڱا ڪون لاوي

ڪئي ڪئي تپشي هو ڪرتب وچ، اپنا حال وڃاوي
سر ڪري هيٺ الٽا، اپنا آپ لٽڪاوي
ايڪ پلڪ نه الڪ جڳايا، سامي نام سڏاوي
ڪهت ڪرم علي سو نر ڪپهون مڪتي مول نه پاوي

ڪئي ڪئي آوي ڏوٽ پيوي، دوڌاري نام ڪهاوي
ڪئي ڪئي رام رام ڪر ڪي، ماڻا مونڊ منڊاوي
اپني ناري چوڙ پرناري سون جاوي، ڀولا جنم گنواوي
ڪهت ڪرم علي سو نر هر دم، دربارون ڌڪا ڪاوي

ڪئي ڪئي گنگا جمنا وچ ڪري سنان، دل وچ ڪوٽا ڌرن ڌيان
من ڪا ميل ڪپهون نه جاوي، توڙي گنگا تيرت ناوي
پوٽي پستڪ پڙهه بي لاجا، اپني لاج وڃاوي
ڪهت ڪرم علي سوئي نر دربارون ڌڪا ڪاوي

ڪيهون تمر ري اتپتي، ڪيهون تمر ري ذات
ڪون پرش ڪا هي تو چيلا، آيا ڪڻ ڪي سات

آلي همري هي اتپتي، جوڳي همري ذات
الڪ پرس ڪا هون نت چيلا، آيا پون ڪي سات

ڪون گرو تيري آڳي پيچهي، ڪون گرو تيري هيٺ
ڪون گرو تيري سر ڪي اوپر، ڪون گرو تيري پيٽ

پون گرو ميري آڳي پيچي، ڌرتي گرو ميري هيٺ
سڀڌ گرو ميري سر ڪي اوپر، آندڙ گرو هئي ميري پيٽ

سلوک

ڪنڊڙي ڪاشي ايڪ هي، اڙ روجل روپ ڪبير
جو چل آوي دڪ مٽي، جنم جنم ڪي پيڙ

ڪنڊڙي تو ڪئنچن پُري، جس ۾ پرش ليو اوتار
روجل رنگ لاگو رهي، آڻ پهر اڪ سار

ڪنڊڙي پوري نج ڌام هي، جيڪو ليوي نام
جت دولهه دريا خان وسي، سڀ ڪي ساري ڪام
جنم مرن ڪا پنڌن ڪاڻي، سڌ هووي سڀ ڪام

ڪنڊڙي اتم ڌام هي، جس منهن سنتان پايو ڪلتار
اس ڌام ڪي جن شيوا ڪري، تن پايو مڪيه دوار

ڪنڊڙي مانسرور هي، هر هيران ڪي ڪهان
گرو ڪرم علي ڪرپا ڪيني، تب هي پڙي پهچان

واڻي

آج موري مانهين آند پيو هي، رام رنگ لايو هي
من کي ممتا سهجي ماري، چرن کنول چت لايو هي
پانچ سڪي مل منگل گايا، هري ڪو جس گايو هي
ماري باڙي ڦولان چائي، سرتا مالھڻ ڦول چونڊڻ آئي هي
ڪرم علي سهجي پايا، گر فيض علي مجھي بتايو هي

هر جس

سانوري آ کي بين بجائي، ڪيسي بين بجائي
ساري سرت ڀُهلَ لائي
جل جمن پڙ جو ڳئي ٿي، موري گهاگهر آڻ ڊگائي
سارا لوڪ مينون ڏيکي، موري بيٺي آڻ جهلائي
ست سهيليان سنگ جو ڳئي ٿي، ماري ساڙهي آڻ وڃائي
بندرا بن سون کان جي آيا، ڪرم علي هي چيٽڪ لائي

آرتي روپ ڪلياڻ

آرتي گران ڪي سهجي ڪي جي
جيوت مگت تب هو لي جي
تن من دن گران ڪو ڏي جي، پريم پيالا بهر بهر پي جي
اپني پيا ڪا درشن ڪي جي
ناپ ڪنول ۾ دم دموي جي، الٽ پائون آڪاش چڙهي جي
اپني پيا ڪا درشن ڪي جي
اجر امر ڪا راهه لي جي، اپنا هنس آڪاش اڏي جي
ڏسوين ڏوار درشن ڪي جي
ڪرم علي سورا جيوتي مري جي، هو نرواڻ اڳو چڙهي جي
ڪايا ڪون سنگ مول نه ڪي جي

واڻي روپ آسا

اري ساڌو پائي پريم ڪيتا هي پسارا
ماريا نينهنن دا نعره

وحدت پيالا جام پيتو سي، مرشد راهه بتايا
پرم انڌيرا دور پيا هي، ايريا سورج سارا

بيخود مست ڪيتا هي مينون، هر دم رهون هوشيارا
ڪايا دي وچ سير ڪيتوسي، ويڪيا هي نور نظارا

گهٽ ۾ گنگا گهٽ ۾ جمناءِ گهٽ ۾ تيرت نايا
گر فيض علي ڪرپا ڪيني، ڪليا گل گزارا

ڪرم علي ڏيس ايسا پايا
ڦير پاڇا نهين آيا

ڪافي روپ جوڳ

دل دوارڪا ڪايا ڪاسي، تن من تيرت نيا هي
مرشد سانون معلم ڪيتا، راهه الله دا پايا هي
وحدت والا جام پيتو سي، جنهن مستو مست بنيا هي
موج اونهي وچ عاشق آئي، انا الحق الايا هي
جوڳي جوڳ جڳاوڻ دا، گهٽ وچ تلڪ لڳايا هي
روح ڪنون منصب اڳي دا هويا، ڪرم علي نام ڌرايا هي

واڻي روپ آسا

ساڌو پائي انيٺو نگر وسايا
جا سون ٻهٽ آنند سڪ پايا
بيد ڪتيب وان پنهنجي ناهين، بن جپيا گڻ ڳايا
اڪيان بنا اڻ پوم بتائي، ڪر ليا سمرن سوايا
پڳ بنان پيندو چلڻا سوئي، نرگڻ ڪا گڻ ڳايا
پريم ڪلا سون اي پد پايا، چن ۾ ناوڻ نايا
گر فيض علي آڻ سمايا، هم امر ٽڪاڻا پايا
ڪرم علي جو هويا سو شه پايا، التا راهه چلايا

واڻي روپ آسا

سادو پائي ستگر سبت سنایا
جاسون گيان آکاڙي آيا

کاياري ڪوٽ نا چوٽ چلائي، پانچ مار منايا
چوبيس هزار هي فوج هماري، جوڌا جوان لڙايا

سانس کي سرنگ گگن گڙھ ڦوڙيا، پريم چتا جگايا
برھ کي بوند اندر سون ڦوٽي، من ڪا ميل مٽايا

وارئي وار چڙھيا نرڀاڻا، نرڀو ڏيس وسايا
اوهان ڏيس ۾ ڌوم پڙنت هي، انحد ناد وڄايا

سهجي سهجي ميلا هويا، هنس سي هنس ملايا
ڏيس ڪرم علي ايسا پايا، ڦير پاڇو نهين آيا

واڻي روپ ڪلياڻ

اري ساڌو پائي گهوڙا دم دوڙايا ري
سري راهه چلايا ري

سيل سنتوک کا سنجھه پلاڻيو، سڌي صورت وچ پايا جي
سانس بنا هڪ گهوڙا دوڙايا، ماس بنا هسوار چڙهايا ري

عرش ڪرش کا ميدان نهرايا، تنهن ۾ گوھه انايا جي
راهه اگم کا سي چينا، هنسا ناوڻ نايا ري

مول سون ڦيرا پايا جي، لنگ مين لهر لگايا جي
ناپي سون آگي چليا، رڌي رمن رمايا ري

ڪنٺ ڪنول ۾ هنسا ٻولي، سرسوتي راڳ سنايا جي
تريڻي اوپر لعل براجي، تر گهڻي جوت سوايا ري

پنور گفا ۾ نرنجن باجي، ڏسوين الڪ جگايا جي
پرم انڌارو دور پيو هي، چن ناوڻ نايا ري

ڏنڪا مار جاءِ ٻيٺا هنسا، امر پائي بادشاهي
ڪرم علي ڏيس ايسا پايا، چوڏس ڪري نگاهي ري

واڻي روپ ڪلياڻ

انيوءَ پد هي گر بتايا، گر بتايا جنم سڌاريا

ستگر صاحب ڪرپا ڪيني، اگم انڙ ڪا راه بتايا
اپني پيا ڪو هات جو ڪيا، تب هويا گهٽ اجواڙا

ڌن ڌن ستگر مجهي سمجهايا، پول ڀرم ڪا موه مٽايا
اڪيان بن اڻ پوم بتايا، پل ۾ امر ٽڪاڻا پايا

گيان ڪا سوريه ڪيا پرڪا شا، ڪال ڪروڙ ڪو ڪرليا ناسا
اوگا پان اڌر سمايا، چئوڪوٽ هويا جوت سوايا

فيض علي گر مجهه ۾ سمايا، آڀو آڀ ۾ درشن پايا
الڪ نام سنيا تپهون هردي مانهين گل ڪلايا

ڪرم علي ايسا پد پايا، گهٽ گهٽ مانهين گنگا نايا
پانچ سڪي مل منگل گايا، مرڻ جنم ڪا سنسا مٽايا

واڻي روپ سارنگ

برهه اسان نون ڏنگ لڳايا، عشق مڇايا شور وي
پریم ڪو بادل برسڻ آيو، جهن جهن لاڳي جهڪور وي
گگن منڊل ماهين بجلي چمڪي، انحد گهرايو گهن گهور وي
سيل سنتوک ڪو سمايا آڪر، جُهرڻا لڳيا هي زور وي
پانچ سڪي مل منگل ڳايا، ڪرم علي لاڳو رنگاوي

واڻي روپ سارنگ

ڀاڳ ڀلا ميرا ستگر آيا، آڄ ميرا آنگن سهايا هي
ستگر آيا پئي واڏائي، سهجان سيڄ وڇايا هي
ستگر آيا رنگ لڳيا، ڪليا باغ بهارا هي
پانچ سڪي مل منگل ڳايا، هرڪا جس جو ڳايا هي
ڪر علي ڪليا ڀاڳ همارا روزون روز سوايا هي

وڌائوروپ ڪلياڻ

ستگر ڦيرا پايا هي، ڪليا دل ڪا تاڙا هي
ستگر آيا پريم جڳايا اُپريا سورج سارا هي
ستگر آيا باغ لڳايا، ڪل ڳيا گل هزارا هي
ستگر صاحب انٽريامي، ڪيل الڪ جڳايا هي
ڪرم علي ڪليا پاڳ همارا، روزون روز سويارا هي

ڪافي روپ جوڳ

دل دي اندر سير ڪيتوسي، گهوڙا دم دوڙايا هي
سرت نرت ڪي سواري ڪيني، خاصي ٿور ٿرايا هي
پنج عناصر ڪايا دي وچ، تن من تار ملايا هي
اربعة عناصر دي مٿي ڏا بوتا، خالق خوب بنايا هي
خيال اي سارا ڪيل بنايا، پسريا آڻ پسارا هي
ڪرم علي دي وچ طوطا ٻولي، روپ ورن سڀ نيارا هي

واڻي روپ آسا

سادو پائي هر سون نيھ لڳايا
جا سون اپنا جنم سڌارا يا

هر سمن سون ايسا سک پايا، جا سون لعل امر پئي ميري ڪايا
سهجي سهجي ميلا هويا، هنس سي هنس ملايا

مئين پوربي پورب ديس ڪا پورب مانھين آيا
ھنٽا نربنڌ، ٻنڌڻ نهين ڪوئي، ڦر الٽ آپ سمايا

گيان ڪا سوريه پيا پرڪاسا، ڪال ڪرود ڪو ڪرليا ناسا
چئو ڪونٽ جوت ڪيا اجواڙا، ڪليا گل هزارايا

پار برم برم سون مليا، هزارين نام ڪهايا
جل ڪي بوند علي جل مانھين، سيس نام ڌرايا

ايڪو نام سون رهون غلطانا، سدا مست مگن هم هويا
اي ايسا پد ڪرم علي پايا، سو ڦر جنم نهين آيا

واڻي روپ ڪلياڻ

سادو پائي هم هون سر خدا ڪا
آپو آپ ڪا گيت هون گاتا
هم هون امر ڪپهون نهين مرتا، هم هون نور خدا ڪا
جس ڪو تر ڪلپتي هو، هم هون سر آد جگاد ڪهاتا
نا مئين اور ڪسي ڪو سمرون، آپو آپ ڪا گيت هون گاتا
نهين ڪو مات پتا ميري جنني ڪري نهين هم آتا
صاحب مري تو هم پي مرتا، ڪرم علي هي سر خدا ڪا

واڻي روپ جوڳ

سادو ست سبت سون نيھ لڳايا، پورڻ پد تبھون پايا
گھٽ ڪي مانھين سوجھي پڙي هي، اندر جوت جگايا
پرر اندارو دور پيو هي، جوتي جوت جگايا
گيان سمنڊ ۾ تپڪي ماري، موتي لعل لڪايا
پار برم پد پايو بن ڏيھي آپ ملايا
جوئي هويا سوئي سمايا، آپو آپ اڻڪايا
گيان ڪا سورج گھٽ منھ اوڳا، پرگھٽ جوت سوايا
ڪرم علي ڏيس ايسا پايا، ڪر پاڇا نهين آيا

واڻي روپ آسا

سادو پائي انڀو نگر وسايا
جا سون بهت آنند سک پايا

اس ڏيس ڪي مهما ڪيسي ڪريئي، جا سون آيا نه ڪو جايا
رات ڏن اوهان پي ناهين، ڌوپ ناهين ڪو چايا

بيد ڪتيب اوهان ناهين، بن جييا هي گن گايا
اڪيان بن اڻ پوم بتائي، ڪر ليا سمرڻ سوايا

پگ بنا پينڊو چلڻا سوئي، نرگڻ ڪا گڻ گايا
پرير ڪلا سون اي پد پايا، اگڙي سن ۾ جاءِ سمايا

ڪرم علي جو هويا سوئي پايا، التا راه چلايا
گرفيض علي آڻ سمايا، هر امر ٽڪاڻا پايا

واڻي رپ آسا

سادو پائي انپوءِ پد هم پايا جي
جا سون گيان آڪاڙي آيا ري

بيد ڪتيب اوهان پي ناهي، التا راهه چلايا
چار پدان سون پد اگوچر، اوهان جاءِ سمايا ري

گيان سمنڊ منهنه ٽپڪي ماري، موتي مانهنه لڪايا
گنگا جمنا پنهنجي ناهين، چن ۾ ناوڻ نايا ري

تريڻي مانهنه تاڙي لاڳي، ڏسون الڪ جڳايا
پرم انڌيرو دور پيو هي، ڪرلي سمرڻ سوايا ري

جاسون آوي ناهين ڪو جاوي، اوهان نگر وسايا
رات دن اوهان ناهين، ناهين ڏوپ نه چايا ري

ڏيس اسي ۾ مري نه جنمي، ناهين ڪو اوتار ڌرايا
اسي سن سون آڳي سن هي، ڪرم علي الڪ جڳايا ري

واڻي روپ آسا

ساڌو پائي چيٽن راج ڪهائي
جان سي پرڄا، بهت سک پائي

چيٽن هي تخت برجا بيٺا، ڦر گئي رام دهائي
سيل سنتوک دوي آگي اويا، ڪال نه نيڙي آئي

سيل سنتوک ڪا چنور ڏلايا، ديا دربان پائي
جپ ٽپ دونون ڪري وڇاڻا، ست ڪي سيڄ وڇائي

پریم ڪا پلنگ وڇايا، هنسا سي حڪم هلايا
ڏنگا مار جاءِ ٻيٺا هنسا، چوڏيس ڪري نگاهي

بيري مار اڪيلا ٻه جيتا، نر پئي نگر وسائي
ڪرم علي ڏيس ايسا پايا، امر پائي بادشاهي

واڻي روپ جوڳ

ستگرو راهه بتايا هي، ڪليا بخت سوايا هي
ناپ ڪنول سون دم انايا، اُلت آپ سمايا هي
رڌي ڪنول ۾ شو درساياءِ، هيرا لعل لڪايا هي
ڪنٺ چڪر ۾ آوت آوازاءِ، سر سوتي سيل ويچاريا هي
گگن منڊل ۾ پيا جهڙڪارا، انحد ناد بجايا هي
ڪرم علي رانجهو هڪ ٿيا سي، ايڪو ايڪ سمايا هي

واڻي روپ جوڳ

ستگرو ميرا آپ الڪ هي، ايڪوئي ايڪ الاهي هي
ست سبت سون نينهڻ لڳايا، ڌار مون تار ملائي هي
سرت نرت ڪا جهنڊا لڳايا، الٽ سلت گنگ نائي هي
رام نام ڪي ڏور لڳائي، تريڻي جوت جڳائي هي
فيض علي هي ستگرو ميرا، امر نام سڻائي هي
ڪرم علي آيو آپ هويا سي، انيئو نگر بسائي هي

ريخته روپ جوڳ

عشق جنهن سر تي آيا هي
واه جو جوش جڳايا هي

گهٽ ۾ گنگا گهٽ ۾ جمنا
گهٽ ۾ تيرت نايا هي

ڪوڙ ڪپت ڪا سندرا پاڏا
ڪوٽي گيان سنڀاليا هي

پوٽي پستڪ پيد بٽاوي،
جڳ ۾ ڪوڙ ڪمايا هي

ڪرم علي جو آپ سڃاڻي يار
آپو آپ ۾ پايا هي

ڪافي روپ ٿوڙي

عشق ميري گهر آيا ري
پانچ سڪي مل منگل گيا ري
آئو ري سنڀال ڏيو وڌائي، آڃ پلا دن آيا ري
جس ڪارڻ مئين پئي اداسي، سو گهٽ پيڙ پيا ري
پريم ڪا بادل برسڻ آيا، وچڙيا يار ملايا ري
لون لون دي وچ آڻ سمايا، ڳوڙها رنگ لگيا ري
ڪرم علي هي نوشه پيا، ڪليا بخت سوايا ري

وڌائو روپ ڪلياڻ

سادو پائي سترگر آنگن آيا ري، ڪليا پاڳ سوايا ري
اگر عنبر ڪا ڪيا وڃاڻا، هر ڪا جس گيا ري
هر آوسا سڻاڻا پريم پڙاڻا، تن من سر چڙهايا ري
سترگر آيا سبت سنيا، من ڪا ميل مٽيا ري
مول چڪر آسڻ ڪيا، تريڻي درشن پيا ري
صاحب هم ڪو ايسا مليا، چن ۾ ڪرم ڪمايا ري
ڪرم علي تي ڪرپا هوئي، ڏسوين جاءِ سمايا ري

واڻي روپ جوڳ

مانڪو جنم لي آيا ري، ساڌو پائي هيرا موتي پايا ري

ناهين مات پتا ڪو تيرا، ناڪو سنگي سايا ري
نام سمرڻ ڪو تم جو آيا، ڳل پڙ ڳيا ڦندا مايا ري

تيرا جنم اڪارت جاوي، غفلت ۾ پڙيو عمر گناوي
پيچي تو گهڻي پچتا سي، جب ڪال ڪا هिला آيا ري

غفلت ڪي تو نيند هي سوتا، اڃا نهين هوشيارا ري
سنگي ساڻي سڀ چل گئي تيري، تيرا پي وارا آيا ري

ڌوت پوت پئو ساگر ڪا پارا، سڻ ڪرم علي ڪري پڪارا
ايهان ڪوئي ورلا چوٽا، سڻي ڪو همرا هिला ري

واڻي روپ جوڳ

مانڪو جنم هات جو آيا، سمجهه هيرا موتي پائي هي

مئين، مئڙي ڪر مايا ميڙي، ڌوڙ مڻي سر پائي هي

ڪام ڪروڌ موه لوپ اهنڪارا، خوب ڪرن لڙائي هي

سورا هووي سو مار مناوي، غافل عمر وڃائي هي

ڪرم علي ڪري پڪارا، صاحب نام سچائي هي

واڻي روپ جوڳ

سادو هووي من ڪو ماري، گيان ڪٿي سڀ ڪوڙا هي
مالها مڪر دي هٿ وچ ڇا ڪر، ڪوڙي پرم پلایا هي
چوڻي رکي سو چور ڪهيجي، ڳل وچ جڻيا پایا هي
گنگا جمن سنان ڪريندا، نه من ڪا ميل مٽايا هي
ڪاچي مندر ڪتا پئونڪي، بک بک گيان سڻايا هي
ڪرم علي جيڪو آپ سڃاڻي، جيتائي مر جايا هي

واڻي روپ جوڳ

مرشد اڱڻ آيا هي، جاڳيا پاڳ سوايا هي
گنگا جمن گهٽ ۾ هوياءِ تن ۾ تيرت نايا هي
ڪاسي مٿرا جويي جاوئي، او پي پنڌ اجايا هي
دم ڪا گهوڙا هر دم دوڙ، خاصي تور ٿرايا هي
راتيان ڏينهان خيال اونهيءَ وچ، ڪرم علي الڪ جڳايا هي

واڻي روپ جوڳ

منڙي ٻولي يار سڄڻ دي، سڀ ڪون ڪه سڻايا
برندا بن ۾ مرلي وڄاندا، مڻرا ۾ ڌوم مڇايا
گنگا جمن مول نه ويسان، تن ۾ تيرت نايا
گوگل ڪسبن هردي جا ڪر، هون ۾ الڪ جڳايا
پانچ سڪي پيڙا رم ڪر، بي مک بين وڄايا
رام دواڙي جا ڪر، ڪرم علي نام ڌرايا

واڻي روپ ڪلياڻ

ميري نڱري ۾ صاحب آيو، صاحب آيو رام رنگ لايو
تن من سيس وارڻ جاوان، ستگر پريم پلايو
گگن منڊل مانهين بجلي چمڪي، بن بادل برهه برسايو
تريڻي مانهين تاڙي جو لاڳي، ڏسوين الڪ جڳايو
من ڪي ميل دور پئي هي، ڇت ڇتين سون لايو
گرو روجل جب آڻ سمايا، بن جييا گڻ ڳايو
شاهو شاه ڪرپا ڪيني، غلام علي پيد بتايو
دريا خان صاحب ايسو پايو، الٽ گيان سنايو
ڪرم علي ڪا گرو فيض علي هي، چرن ڪنول ڇت لايو

ريختروپ ڪلياڻ

ميري هردي لعل، سرتا ناچي نار
ڪام ڪروڙ لوپ موھ اهنڪارا، مٿ ڳيا آل جنجال
سيل سنتوک ڪميا ڪر دل ۾، صاحب پيا رکيال
برهما وشنو شو رمتا ديڪا، گڻيش بجايو تال
سات سنگي مل ويڪڻ آيان، انحد باجي تال
ڪرم علي سوريه پيا پرڪاسا، عشق ڪيتا نروار

واڻي روپ ڪلياڻ

ميري مندرئي ۾ رام رنگ لايو
رام رنگ لايو، بهت سک پايو

من ڪي ممتا سهجي ماري، ستگر سڀڌ سنايو
ڪام ڪروڙ موھ اهنڪار لوپ ڳيا هي، ڇت چيتن سون لايو

اگر عنبر ڪا سرور پريا، ٽپڪي مار جهيلايو
ڏسوين ڏواري تاڙي لاڳي، انحد ناد بجايو

گر فيض علي ڪرپا ڪيني، بن جپيا گن ڳايو
ڪرم علي سهجي پايا، چرن ڪنول ڇت لايو

واڻي روپ جوڳ

هم هون واپاري نام صاحب ڪا
وڻج واپارا ڪرتي هون

ايسا واپار ڪيجي، صاحب اپڻا هات سون ليجي
پير نه پٽ تي ڌرتي هون

مار نعرا انا الحق والا
سولي قلم ڌرتي هون

آپ بنا آپ صحي سڻي
جيئري جي هي مرتي هون

ڪرم علي عاشق مول نه مڙدي
سر سانگ اتي ڌرتي هون

واڻي روپ جوڳ

سادو نام ليون ڪو آيا هي، جيتي هي مر جايا هي
موه وڏائي ڪو جو چوڙي، سوئي سادو نام ڪهايا هي
گيان ڪري لوڪان سناوي، ڪوڙي پرم ريجهايا هي
پنڊت پوڻي بيد هي پڙهتا، اي سڀ ڪوڙ ڪمايا هي
جوڳي جتي سناسي هوڪر، ماتا مونڊ منڊايا هي
ڪرم علي راهه الڪ جو چليا، پاڇو مور نه آيا هي

ڪافي روپ

هم شرح ساڳي صحيح سڃاڻم
گيت انا الحق ڳائي هون

دين پيڙ دي ڪم اسانڏي
سوري سر چڙهائي هون

دين مذهب توڙ ڇوڙيو سي
نينهن ننگ نچائي هون

مسجد مصلا ڏاهه ڇوڙيو سي
مندر پير نه پائي هون

علم عقل دي ٿڳي توڙيو سي
ڪرم علي نام ڌرائي هون

صوفي كرم علي فقير اول جو كلام

سنڌي ڪلام

منقبت

منهنجي درد جي ڪر دوا، يا علي يا علي
آهين اڙين جو آڌار تون شير خدا، علي

آزار منهنجا ڪٽ تون، ڏوهن ڏي ڪين ڏس تون
سڏ سگهو تون سڻ سچا، مشڪل ڪشا علي

صدقو حسن حسين جو، منهنجي حمايت ڪر علي
ٻئي در ڀلا ڪهڙي وجان، تو سوا ڪانهي ڳلي

هي قلب ڪشادو ٿئي، پي جام ڪوثر تو هٿان
لهي غير غفلت سر مٿان، روشن ٿئي درشن دلي

ڪرم علي تي ماڙ ڪر، دل اسان جي شاد ڪر
مدعي مڙئي ماد ڪر، حيدر ڪرار علي

ڪافي روپ ماروي

اڃان ٿو درويش سڏائين، هٿ نه ڪيڙئي خيال ميان
عشق بنان ٿئي عمر اجائي، جيئن آه جنجال ميان

بنان عشق جي ناهي حاصل، رند سندو رهوار ميان
ناه ٺڳيءَ جا ويٺين ناهي، من ۾ مقصد مال ميان

ريءَ سڃاڻڻ پنهنجي، ٻيون ڳالهون مڙئي خام ميان
مڪر جي تسبيح پيو ڦيرين، مسئلا ڪري محال ميان

دغا دولاڻ جا سندرا ٽاڻي، لافون هڻي ٿو هزار ميان
ارت گيان ڪٿين پيو ڪوڙا، موڙها ڏئي مثال ميان

پستڪ پاڻ پڙهي ٿو وڃائي، عمر ساري افراد ميان
ڪرم علي ڪيئن ملندو توکي، هاديءَ وارو حال ميان

ڪافي روپ سارنگ

رُت پلي ڪري آئي اٿم هاڻي، مينهن لايون ملهارڙيون
اسو ڪتي آيو اٿم پاڏرو، ڦڳڻ ۾ ٿيون بهارڙيون
چيڙ ريڙ آهن تاهي، ڪالينگ پڪا آهن جا مڙيون
ڪيئن تي ٿيون ڳاڙهيون پيريون، ڦوڳن ٿيون ڦلارڙيون
مور ڊيل ٻا ٻيهو ٻولي، ڪرم علي طرح طرح ڪن تنوارڙيون

ڪافي روپ آسا

ڪر ڪا ڳنڍڻ جي يار، ڪانه لڌو ڪا منهنجي سار
پيچ پريت جا وئين تون پائي، برهه ڪيو آهي بيمار
اچي سڄڻ تون جهاتي پاتي، ٿي آهيان بي اختيار
ناز نيڻن جي وڌو نهوڙي، ڏينهن لنگهن لچار
جادو جوڙي يار بچي وئين اچي ڪين قرار
ڪرم علي فقير ڪي سڪ اوھان جي، نينهن ڪيو نروار

ڪافي روپ ڪنياٽ

ڪوهياري جو نينهن، چنڙيءَ رات لکيو هو
ننڍڙي لاکون سور پرايم، ڄمندي لاکون ڄاڻ
هه هي آڻ وتو هو هو
ٿوڙيان ٿئي ڪين ميان، برهه ڪيو باران
روز اول ڪان اڳي هو
پيچ پنهل مونسان آهي پاتو، عشق آهي آفات
باري بار اٿايو هو
ڪرم علي انهيءَ خيال جي ميان، پوندي انهن کي ڄاڻ
جنهن قدم رکيو هو

ڪافي روپ جوڳ

ماروئڙن جا پور پون، اندر ۾ گهڻا
پون اندر ۾ گهڻا، موٽي شال ملان

قيد ڪري تون هت آندي، هت مارو روئن مان هت باندي
ڪڍي ڇڏ جان ڪوئن مان، ٻيا ڪهڙا سور سليان

سرتيون سارينديون گهڙي نه گهارينديون
گهر ويهي سي سور سارينديون
مري ته وڃي ها ماروئي، ويئي پاڻ پليان

ماروئي ڪي ملڻ جي جهوري جيءَ ۾ گهڻي
اسين ڏوٽيءَ ڏاڍيون ڪين زربفت زري
ڇڏي سنگر ۽ پيرون پڪا، جيل اندر ٿي جاليان

چوي ڪرم علي فقير سانگي مون ملندا
لڪ هزار ٿورا مون مٿي تن جا ٿيندا
ڳڻ انهن جا ڳايان، ڏسيو نيٺ ناريان

ڪلام روپ جوڳ

مارو ڄام امير عمر، هت قسمت مونڪي آهي آندو

ڪوئن ۾ ٿي آهيان ماندي، جر وهايان جال
سورن ساهه ڪيو آ مانندو

ساعت ساعت سانگيئڙن جي، مون ماري ٿي ميار
پرت سندن پيو ڳل ۾ ڦاندو

ڏوٽي ڏاڏاڻا ياد پون ٿا، کير ڪٽاءِ جاريون چار
روح نه منهنجو توسان رلبو

ڪرم علي ڏسان شل مارو موٽي، والي واري واڳ
سار سڀوئي لعل لهندو

ڪافي روپ سارنگ

ملڪ اسان جو وسي پيو سارو
مينهن لايون برساتيون ميان

ڪالينگ چيڙ پچي پيا پٽ تي
ڪيئن تي ٿيون باغ بهاريون ميان

لوڻڪ لڙ آڻن اباڻا، ڳاڱيون پڪيون
ٿر لالڙيون ميان

چيڙن ڌنار اسر جو چانگون
طرخين ڪن تنواريون ميان

مند گهمڻ جي آهي اصل اهائي
ڪرم علي ڪر تياريون ميان

ڪافي روپ بروو

مونڪي آهي برهه بات سڻائي
ساڻ دم جي آهي بادشاهي

شاهه منصور سولي تي
ڪيئن چڙهيو وڃي ڦاهي

پير پيغمبر هٿون ويا سڀ
تن جي خبر ناهي ڪائي

پنهنجو پاڻ ڀڳم ٿيا سي
وسري وئي ٻي سڀ وائي

رمز رندن جي عاشق سمجهن
ٻي ڪي ڪل ناهي ڪائي

ڪرم علي آهي سر جو سودو
جيئري مري ڪن ٿا ڪمائي

ڪافي روپ جوڳ

عاشق آهيان اسرار، پنهنجو پاڻ سمايان ٿو
پنهنجو پاڻ سمايان ٿو، گيت انا الحق ڳايان ٿو

سامي اچن ٿا قريئون ڪاهي، سر جو سانگو سيئي لاهي
بيحد بيشمار، من ۾ مڇ مڇاڻاڻ ٿو

گنگا جن کي پنڌ اٿانگو، ڇڏ تون لاهي سر جو سانگو
ڪاڪا ڪاسي جن، تن ۾ تيرت نايان ٿو

گنگا جمن سان تنهنجو چاهي، ماس هڏا ڇڏ جان جلائي
درس ڏنم ڏيڏار، دل ۾ درشن پاڻيان ٿو

نانگن کي لاهوت سدائين، ناسوت ناهي جاءِ اٿاهين
ملڪوت تنهنجو آ ماڳ، جبروت اندر پير پاڻيان ٿو

ڪرم علي ڏيهه انهيءَ ۾ ويا سي، مرڻ جيئڻ جا ڀول پڳا سي
نينهن ڪيو نروار، ذات ۾ ذات ملايان ٿو

ڪافي روپ جوڳ

عاشق آهيان اسرار، سورهيءَ سر سڏايون ٿا
سورهيءَ سر سڏايون ٿا، هو هو هل هلايون ٿا

سولي تي چڙهي سير ڪيا سي، پنهنجو پاڻ ۾ گر ٿيا سي
اچي ٿيم اظهار، گيت انا الحق ڳايون ٿا، ڳايون ٿا

سامين ڪي آهي سڪ سوائي، ڏينهان راتيون ڪن ڪمائي
بيحد بيشمار، خون جگر جو ڪايون ٿا، ڪايون ٿا

جوڳي ٿي جوڳ جون جيٽا پاتم، بيراڳي ٿي پسمي لاتم
هر جاءِ آهيون نروار، هو ڪو حق هلايون ٿا، هلايون ٿا

ڪرم علي نانگا ننگئون نڪتا، سچ پسي سي سرها ٿيئڙا
ڪهڙي هڻجي هام، الانسان الايون ٿا، الايون ٿا

ڪافي روپ آسا

هي سر ساڳي آهي، اوهان سمجهيو ڇا هي
شاه منصور سولي تي، ڪيئن چڙهيو وڃي ڦاهي
بيخوديءَ واري بحر مون. ڏس تون ليئو پائي
محبت جي ميدان ۾، سورهيءَ ويندا ڪي ڪاهي
ڪرم علي خام خيال جا، ڇڏ لاڳاپا لاهي

ڪافي روپ توڙي

اڄ عشق مون گهر آيو ڙي، اندر منجهه سمايو ڙي
ظاهر باطن اندر ساھ سمايو، جيءَ ۾ جادو لايو ڙي
منهن مهتاب سڄڻ جي صورت، لعلڻ ليئڙو پايو ڙي
ونحن اقرب قول ڪيو سي، پرين اچي سو پاڙيو ڙي
عشق اوهان جي آتش لائي، ننڊ آرام ڦٽايو ڙي
ڪرم علي اصل کان آهي اوهان جو، ڍولڻ مون ڳل لايو ڙي

ڪافي روپ پيروي

ڏنم رخ ماه نور انور، زلف خما خم خم بشيهر
اڪيون تنهنجو ڪجليون ڪاريون
ڏين جهلڪا جهل جهل جهل
دندان موتي لبين لعل، ابرو ڪمانان چل چل چل
صفت تنهنجي ڪريان ڪهڙي، پون ٿا پور پل پل پل
ڪرم علي سان ٿي، محب ملاقي، سڪي دلڙي ول ول ول

ڪافي روپ بروو

اصل اسانجو آهي نينهن جو ناتو
چو ٿو ڳڏارين ڏور
اڪيون تنهنجون خوب خماريون، چشمن ڪيو آهي چور
رمز عاشق جي عاشق ڄاڻن، عام ڇا ڄاڻن بي شعور
مُوٽو ٿي جن مام سڃاتي، ڇڏيائون قند فتور
چوي ڪرم علي فقير سر ڏئي، مري ٿيڻ منصور

ڪافي روپ آسا

ڪر ڪا ملڻ جي دلبر يار، راتيان ڏينهان تنهنجي تار
تنهنجي ملڻ لئي آهيان ماندي، بيوس آهيان مان لاچار
يار وساري وڃي تون وينين، واڳ وطن تي وار
تنهنجي ڏسڻ لئي آهيان ماندي، جر وهايان جار
ڪرم علي فقير چوي سڪ مان، گهوٽ اچي گڏ گهار

ڪافي روپ ٽوڙي

وينديس ور ڪوهياري ڏي ڪاهي، ڪاهي
جنهن سان پانڌ اڙيو منهنجو آهي، آهي
بٽم سندرو سڪ جو ساهي، ڏس ڏنو ڪنهن ڏاهي
چڙهنديس جبل چوٽئين، ليڪ لڪيو جو آهي آهي
وينديس رهنديس ڪين ڪي، سڪ ڏنو آ تائي تائي
ڪرم علي انهيءَ خيال منجهان، ڇڏيا لاڳاپا لاهي، لاهي

ڪافي روپ ٽوڙي

وينديس ڪيچ ڏٺي ڏي ڪاهي
منهنجو نينهن نيئون تن آهي
ڏيرن مئي سان ميان ڪانه رهائي
ويا داغ مئي ڪي لائي لائي
ڏيرن مئي سان ڏاڍ جو ڪيڙو
طعنن ڏنو آهي تائي تائي
چڙهنديس جبل چوٽ تي
سندرو ٻڌو اٿم ساهي ساهي
ڪرم علي چوي خيال انهيءَ ۾
ڇڏيو سر جو سانگو لاهي لاهي

ڪافي روپ پيروي

عمر ڪر نه نذر سان ايڏو ظلم زوري
ڏني جا اباڻن، لاهيان ڪيئن سالوئي

آيس ڪوهه تي آءُ پائي ڀرڻ لئي
ڪٽي آئين تون اڻ تي، چوهئون چوهه چوهي

اچي قيد ڪئي تو، بندياڻي بي ڏوهي
ادا ناءُ الله جي موٽائج سو ئي

سرتيون سارن گهڙو، ڪيئن رهان ويهي
اڪير آ انهن جي دلڙي جا موهي

ميان ڪرم علي ملائي، مولا شال سانگي
عمر آئون اباڻا، ساريان روز روئي

ڪافي روپ تلنگ

عمر ادا مارن جا ڪيئي سور ساماڻا
ڪيئن ڪيان ڪاڏي وڃان، دل ۾ دود دڪاڻا

ويڙهيچا ولهر ۾ آهن، ڏيهي ڏوٽي ڏاڏاڻا
خوش وسن سي شال سدائين، منهنجا اباڻا

ولر ۽ واڙا بڪر ٻاڻا، ساه منهنجي ڪي سيباڻا
ڪيئن ڪيان ڪاڏي وڃان، جيءَ اندر پيا جهوراڻا

ڪرم علي ڪندو پال پلا، آباد هوندا شل پاڻا
ڏينهن ڏکيا ٿي بند ۾ گهاريان، گهٽ وهن ٿا گهاڻا

کافي روپ جوڳ

خوش وسن سانگي شال، ملڪ مارن جو ٿيو وسيون وسيون

عاجز عمر هت آءُ آهيان، جيڏين ريءُ هت ڪين گذاريان
اهي ناهن دل کان دور، سڪون اٿم انهن جون سچيون، سچيون

ڪوئن ۾ آئي عمر اڙائي، قسمت قيدن منجهه ڪڙائي
پرت پون ٿا پور، سورن ٻڌايون اٿم پٽيون، پٽيون

روز رويو ٿي راهه نهاريان، ڳوڙها ڳلن تان ويني ڳاڙيان
ڏوٽيءَ ٿيا ڏور، ڪير پيان وڃي وٽيون وٽيون

ڪرڙ ڪنڊا ڪن ڏت ڏوئرا، قوت انهن جا گهاٽا ڏوئرا
ڪرم علي سڪ ڏنا هي سور، ڏسان وڃي شل پٽيون، پٽيون

کافي روپ کنڀات

ٻارو چل ساڻ وو، ڀرتئون پيچ پيو هو

ڪيئن ڪيان ڪنهن کي چوان ميان، برهين ڪيو باران
دردن جو دود دڪيـو هو

وس کان آءُ بيوس جو ٿيئي، سورن جو آهي سامان
اندر ۾ جو مچ مچيـو هو

دردن دلڙي آهي جو ماري، برهه جو باري آهي بار
سر تي سرتيون آڻ اٿو هو

ڪرم علي ڪڻ قدم تون اڳتي، عشق ڪرائي ڄاڻ
ورهيم جو پاتو ويس وڳو هو

ڪافي روپ جوڳ

ماروئڙن جو پڙو رکندو پاڻ خدا
قسمت ڪيو مونڪي جدا

زوري زور ڪري آندئي هت مون ڪڍي
ڪڍي ڇڏ ڪوئن مان، بانور ڇڏ تون بند

آڇ نه عمر پت پٽيهر، پهريندس ڪين مُدا
لوئي ڪين لڄايان، مارو مهڻا ڏيندم ادا

سانگيئڙن ڪي ساريان، روز هنجون پئي هاريان
ماروئڙ ساڻ ملان، ڪين ٿيان جيئري جدا

دل ۾ پلپل پور پون، ڏوٽي نه ڏڪيا ڏينهن ڏسن
ڪرم علي شل ويڙها وسن، سرها سانگي رهن سدا

سرائڪي ڪلام

ڪافي روپ بروھ

جڏان عشق ٿيا اظھار ميان
ڪر لا دي ھٿ ترار ميان

صيفل ملوڪ دا تصور ڪيتا، بيوس برھ بهير ڪيتا
گھمدا سارا سنسار ميان

ھير ڪيتي ھي رانجهن رُلدا، ڪر جوڳيان دا، ويس ھي ڦر دا
ڇوڙيس تخت ھزار ميان

ليلان ڪاڻ مجنون ٿر دا، اوڪي ڏيڪ ھڻ مول نہ مڙ دا
ٿيا بران وچ بيزار ميان

ڪرم علي ھويا عشق دا راياءِ، سڪ زليخان دي يوسف آيا
ويچيا مصر بازار ميان

کافي روپ آسا

پـچـري آدم دي کـيـوين پـکـيـئـڙا
پـرتـئـون پـاتـئي پـير وي
پـولي پـلـينـدائـين پـول وي

اربـعـه عـنـاصـر دي مـٽـي آندـئ
تـنـهـن دا آڻ کـي بـوتـا بـٽـائي
آڻ کـرايـئي سـير وي

کـائـونـدا پـينـدا مـوجـان مـاڻـينـدا
سـهـجـئون اـڀـڻا پـيت پـرينـدا
چـوڻ چـڱـئـينـدا کـير وي

رـسـنا دي وچ آڻ تـون قـاڻـهـين
سـمـجـه اـڃـان تـون نـهـين کـريـدـئـين
آڻ پـيـون وچ پـول وي

چـوڻا پـاڻـي پـورا ٿيـسي
پـردا پـچـري دا تـنـهـن دـم گـلـسي
اڏ چـڙـهـين آکـاس وي

کـرم عـلي جـيـڪـو آپ سـجـاڻـي
ڏـسـويـن ڏـواري خـيـال اڏا وي
کـري سـن سـيـڪـر دا سـير وي

ڪنڊڙي رنگ

کافي روپ جوڳ آسا

سمجھ تون سالڪ سرهڻين سارا، مارين نينهن دا نعرا
فَاذْ كُرُونِي اَذْكَرُ كُرْمَ، سمجھ تون عشق اشارا
مُوٿو قَبْلَ اَنْتَ مُوٿُوا، ڪر ياد سو قول قرارا
انا احمد بلا ميمي، هڻين تون نور نظارا
الانسان سِرِي وَاَنَا سِرّه، هي ڪرم علي اعتبارا

کافي روپ سهڻي

گل هون گلزار هون، اي سر سارا اسرار به مڻين هون
شمس هون قمر هون، لوح قلم مختيار به مڻين هون
رام هون رحيم هون، اول آخر اظهار به مڻين هون
شمس الحق، منصور، بلاول، سولي سر هسوار به مڻين هون
دارا هون سڪندر هون، مالڪ تخت هزار به مڻين هون
بي چون هون بي نمون هون، اي سر سارا اسرار به مڻين هون
ڪرم علي موج درياھ مڻين هون، نور اعليٰ انوار به مڻين هون

ڪافي روپ توڙي

چئو طرف حسن هٻڪار، چت پت چيٽڪ لايا
ابرو نين ڪمانا ترڪش، جادو جوڙ بچايا
ڏندان موتي لبين دي لائي، عجب روپ پسايا
منهن محراب منور تجلا، چوڏس چمڪ چمڪايا
شعلي ٽولي ڪري ڪي آندي، گهور سڄڻ دي گهايا
ڪرم علي ڪريندا عجب نظاري، عشق دا هويا رايا

ڪافي روپ توڙي

هم عاشق هون اسرار ميان، چايا بيخودي دا بار ميان
پير جو پڙ وچ پايا هي، گيت انا الحق ڳايا هي
سولي قدم وڌايا هي، هويا شور شرر چوڌار ميان
انا الحق دا ماريان نعران، بار برهه سر چايا باران
حد بيحد دا ٿي وڻجاران، نينهن لايا نروار ميان
علم عقل دا هوش گنوايا، راهه عشق وچ پير جو پايا
ڪرم علي ٿيا سير سجايا، آپ ٿيا اظهار ميان

کافي روپ سارنگ

بيخودي دا باب پڙهيو سون، الت الله سمائي هون
سر فرعون دا ڪيوين ويکو، وچ سمونڊ لوڙهائي هون

آدم بهشت ڪنون ڪڍايم، عذر داڻي دي تڙائي هون
شاه منصور ڪون سولي چڙهايا، انا الحق الائي هون

شمس الحق دي ڪل ڪلايم، ذڪريا ڪرت چيرائي هون
يونس پيٽ مچي دي پايم، ابراهيم آڙاهه اڙائي هون

يوسف وچ ڪوهي ستايم، سرمڊ سيس ڪٽائي هون
سوين روهي راز اساڏي، ڪرم علي نام ڌرائي هون

ڪافي ريخته روپ سورٺ

برهه تساڏي آڪي اسان نون، چيٽڪ لايا هي

ننڍ پڙي نون نينهون رانجهن دي، جودئون آڻ جڳايا هي
عشق ڪي موج امالڪ آئي، چمر چشمان تي چايا هي

مر جيوا ڪو آپ پچاني، صوفي صاف سجاتا هي
بهتي بهه گئي توڙي رهه گئي، ڪال پڪڙ لي جايا هي

ڪئي اولياءَ پير گذر گئي، ڪوئي نه واپس آيا هي
سوچ سمجهه لي ڪهان هي جاتا، ڪها سون تون آيا هي

جڳ سارا هي جهوت پسارا طلسم ڪي سڀ مايا هي
ستگر صاحب امر ڪيا هي پيالا پريم پلايا هي

ڪرم علي فقير سدا سک ماڻي اڻپوءِ ننگر بسايا هي
روحل صاحب ڪرپا ڪيني اگم منڊل درسايو هي

کافي روپ کنيات

سک تساڏي يار، راتيان ڏينهان لڳ رهي هي

واٽان تي پيئي کانگ اڏاوان، روز تساڏي پنڌ پچاوان
اوسين ڪهڙي وار، توهه تساڏي تڳ رهي هي

شاهه حسن دا تاب تڪيرا، دردان ماري دل کون جهوريا
طلب لڳي تڪرار، مل دليان دا دڳ رهي هي

ستي پيئي نون آرام نه آوي، سک تساڏي ساهه سماوي
تن من تڪڙي تار، روز ازل ڪنون اڳ رهي هي

ڪرم علي هڻ هويا حيراني، سک هي ڪيتي دل ديواني
بيحد بيشمار، تانگهه طلب رڳ رڳ رهي هي

کافي روپ کنڀات

دل لٽ نيتي دلدار، نند نيڻين دي ڦٽ ڳئي هي
درد دلبر دي مئينون نيتا، سک آرام اندر دا نيتا
هو رهي هان لاچار، سک سڄڻ دي ست ڳئي هي
عشق دا هويا التا رايا، چاهه وچون چم سرتي چايا
برهه دا باري بار، ماس هڏيان دا پٽ ڳئي هي
نوڪ نينان دا تير لڳوسي، سينا سارا چير ڳيو سي
چشمان دي چمڪار، هوش اسا ڏا لٽ ڳئي هي
کرم علي اها نينهن نشاني، مهڻي ملامت سرتي چاوڻ
هر دم ره هوشيار، برهه دي بازي کٽ ڳئي هي

کافي روپ آسا

تخت هزاري دا مالڪ آڪي، چاهئون چاڪ سڏائي
شاهي چوڙ گدائي ڪيتي، هير دي خاطر حال وڃائي
روز اول کنون تنهن دي ٿئي هان، نينهن نکاح پڙهائي
سيالين لڙديان ڪوڙي جهيڙي، رانجهن قسم چوائي
کرم علي ٻول ازل دي ٻڌي هان، ڪيڙيان دي منهن چائي

کافي روپ جوڳ

آمل رانجهن يار ميان
تئڙي ڪيتي پڇاوان پوڻيدار ميان

تخت هزاري کنون جوڳي آيا، تنهن ول ڪيها بيڪ بنايا
هير دي ڪيتي حال وڃايا، بيحد بيشمار ميان

شاهي چوڙ گدائي ڪيتئي، خيال ڪيها ول آڻ پيوئي
در در ونجهلي وڃئيندا آيون، چوڙڪي تخت هزار ميان

پار درياهون مجهيان جو چاري، هير دي خاطر گهڙيان گهاري
ڪپڙي ليڙ ڪتير ٿئي ساري، لايا نينهن ننگ نروار ميان

ڪرم علي آهي تنهن دي ٿئي هان، پڪي رانجهن دي آڻ جو پئي هان
نال رانجهن دي هڪ جو ٿئي هان، پئي دي نهين درڪار ميان

کافي روپ کنڀات

ڪڏان ملسين رانجهن ساڏي نال
سڪ اسان نون لڳ رهي هي وو

ڪنهن سياڳي سڌ سڻايا، جان جاڳي تان رانجهن آيا
سهج ڪنون چا ڳل هي لاياءِ، پاڳ پلايا پال
نيهن اسان ڏا لڳ رهيا هي وو

تخت هزاري دا جوڳي آيا، سوز اسان ڏي ساهه سمايا
گهور نينان دي دل ڪون گهايا، بره ڪيتا بيحال
پریت اسان نون لڳ رهي هي وو

رمل سيالين ڪرن بکيڙي، لڳڙي محبت ڪون نڪيڙي
بن ڪيڙيان دي جهڳڙي جهيڙي، سڻ قالو بلي دي قيل مقال
تار تنهين دي لڳ رهي هي وو

جنهن دي آهي سو شهه پايا، ڪرم علي ڪليا هي بخت سوايا
ڪيڙيان دا ٿيا منهن ڪالا، روح رليا هي رانجهن نال
پریت اسان ڏي لڳ رهي هي وو

ڪافي روپ آسا

شاهه رانجهن بين وڄائي، سانون آڪي رمز رلائي
ويس شاهانا پار ڪر آيا، چاهئون چاڪ سڏائي
رنگپور دا ڪيٽس رايا، چٽ پٽ چيٽڪ لائي
طعني مهڻي سر تي چائي، عشق ملامت آئي
راج سيالين دا، مول نه پاوي، ويندا منجهيان چرائي
ڪرم علي ڪيڙيان ڏي مول نه ويسان، جوڳي قسم چوائي

ڪافي روپ جوڳ آسا

آڪي اسان نون سڻيان، رانجهن رمز رلائي
تخت هزاري دا جوڳي آڪي، ڪيهي بين وڄائي
مئين ته نال تنهن دي جاليسان، سر تي خواري چائي
راج سيالين دا مول نه پاوي، چاڪ هي چيٽڪ لائي
ڪرم علي مئين ماهي دي ٿيسان، ڪيڙيان دي منهن چائي

ڪافي روپ جوڳ

تئڙي حسن نيتا مئون مار ميان
سر عاشقان برهه بهار ميان
نينان ناز پري ڇيمي ڪوڙ ڪڙي
لڙڻ ڪاڻ جوڌي جنگ جوڙ ڪڙي
چڙهي فوج حسن چوڌار ميان
آبرو ڪمانان خنجر ميگان
ديدان دوناليان سيني لنگهه ڪڙيان
تڪيان تير تبر تلوار ميان
رمزان مار گهتن بي دستور ميان
دل چير ڪرن چڪچور ميان
ويڪڻ نال ڪرينديان وار ميان
ڪرم علي فقير لاچار هويا
هڻ تنهن دا ڪهڙا علاج هويا
جنهن دا دارون دوا ديدار ميان

ڪافي روپ جوڳ، سهڻي

ٿئي هان يار رانجهن ڪنون ڌار ميان
هويا غمان دي نال گذران ميان

طعني تهمتان سر تي چايم، هڪو هڪ دي ڪاڻ ميان
ڪيڙا مري مئڏا هنيانءُ نري، پٽيندي هان زارو زار ميان

سور سختيان سيئي سهسان، يار رانجهن دي ڪاڻ ميان
رات انداري تر تر ويسان، لنگهه لانگهي واهڙ پار ميان

رانجهن آڪي بين وڄائي، مئين سڻي ڪنان دي نال ميان
سڪ ساري هي سرت پُلائي، وسريا ڪُل ڪم ڪار ميان

ڪرم علي ٻول ازل دي ٻڌي هان، ملڪ ڏيون اوگاهه ميان
اسان رانجهن هڪ ٿيا سي، اصل هويا اقرار ميان

هندي كلام

صوفي كرم علي فقير (اول)

سڀڻو ڪلياڻ

سانورئي من موھ ليا، سڪ آرام ڳيا

ٻاهر ٻھان تہ ٻھڻ نہ آوي، اندر ٻھان تہ برھ ستاوي
ڪيسا ڪامڻ ڪر ليا

دردان آڪي دود دکايا، سڪ آرام نند وڃايا
ايڪ نظر سانئون ڌرا ديا

چيٽ تيرا آڪي اسانئون
برھ ادا باب پڙھاءِ ديا

عرض سنو ايڪ صاحب ميرا، ڪرم علي هي اصلي تيرا
درشن اپننا دکاءِ ديا

سڀڙو پڪلياڻ

سڪ سجن ڪي ميرا من موھ ليا
موھ ليا ڪيسا ڪامن ڪر ديا

جادو تيرا اندر ۾ لڳا هي
پيچ پريت ڪا ڦندا پڙا هي
آءُ ڪي اسان نو سلاءِ ديا

لڳڙي محبت ڪون نڪيڙي ري
روز روز درد گههڙي ري ري
نيڙين نير بهاءِ ديا

اوچتي آءُ ڪي ڏنگ لڳايا ري
جان جاڳي تان پريتم آيا ري
سهج ڪنون چا گل لڳاءِ ديا

ڪام ڪروڙ موھ لوپ گيا ري
سيل سنٽوڪ ديا پئي ري
چيٽين سانون ڪراءِ ديا

ڪرم علي ائين سون سمايا ري
جنهن دي آهس سو شهه پايا ري
برهه اسان نون بتاءِ ديا

سڀڌروپ وائي

اي سنسار موهر جنجالا ري ساڌو
جس کي ڪوئي سنت ڪري ويچارا

مانڪو جنم ٿي آيا، ڪر لي وڻج واپارا
پيچي تو گهڻو پڇتاوسي، ٿيسي هو هت تارا

ايسو جنم ٿي آيو سمجھي ناهين گيوارا
ايڪ ڏن ڪال ٿي جاسي، آخر چلڻي هارا

راءُ رنگ سڀي هين چل گئي، آيا تارا وارا
اک دن تو پي چل جاوسي، آخر چلڻي هارا

اي جڳ جهڙ بادل کي چايا، آخر بڪڙ هارا
ڪال تيري سرائي بهسي، ڪر پڙسي اھارا

ڪهت ڪرم علي تيرو داو بنيو هي، ڪرلي هر ڪا پسارا
بار بار ڪرون مئين وينتي بار بار ڪرون پڪارا

واڻي روپ جوڳ

سادو پائي چار ۾ ست سمايا
جيڪو آوي مطلب پاوي سڄي دل سون ڏايا

صوفي صاف پرچو پاڻو چوڏس چار اڏايا
چوڪوٽ هي نام سمرو رڌي گڻ خوب گايا

آلي لالي چار اڀي وچ، مئين ڏجا ٺهرايا
ميگدي تي چار اڀي وچ ڏيرا اڌر ٺهرايا

آڌ جگاد سون ٿيسي ميلو اڀي هو آئي لڳايا
رام رام وچن سڻيا ڪال نه نيڙي آيا

روحل صاحب ڪرپا ڪيني امر نام سنايا
ڪرم علي هويا پرگهت هم هون آڀو آپ اڻڪايا

صوفي ميان فيض علي فقير (اول)
جو كلام

بيت سنڌي

سسئي کي سک پنهنون جي، هو گهڻو سعيو
آڏي رات جو پنهنون ڇڏي سسئي سڏايو
رات وهامي ڏينهن ٿيو، فيض علي سسئي موڪلايو
منهنجو پنهنون نه آيو، ڏينديس باهه پنيور کي

ڏينديس باهه پنيور کي، ڪيچ ڏي ڪاهيندياس
ڏک ڏاکڙا ڏونگر جا، سر مٿي ساهيندياس
فيض علي جي فضل سان، ڪيچ وڃي ڏسندياس
سو تر تانگهيندياس، جنهن سان ساهه سڌير ٿئي

طالب ڪر تقويٰ، تنهنجو وحدت منجهه وصال
جتي رات نه ڏينهن ڪو، نا ڪا ڦيل مقال
فيض علي جي فضل سان نيهي ٿيا نهال
جي برهه ڪيا برحال، سي لاهوتي لعل ٿيا

ستگر سنڌي سک جا ٿا دونهان دل دکن
اچي اونهي عشق پيا، ڪنهن سان ڪين ڪڇن
صورت جا ستگر جي منجهڙي منجهه پسن
فيض علي اهي پهتا ساڻ پرن، موتو ئي محيط ٿيا

بيت سرائڪي

الف الله سدا عين نور هي، هر دم خيال تنهين وچ حضور هي
مير محمد ﷺ لولاڪ لما افلاڪ اتي هويا پنجن تن پاڪ نال پيار هي
فيض علي نال سچائي ديدار هي، اي سر سارا اسرار هي

برهه اوقات آيا سر ساڏي ڪيتا عشق پسارا
چڻگا جهڙ لڳيان وچ چولي پڙڪا ٿيا سارا مار ڪي نعرا
شاهه حسن حسين دي ويڙهه نيتا، ورهه وسايا سارا
فيض علي دي سر ڪيتا اٿان اٿان نظارا هويا سارا

برهه براد ملي اسان نون، مَو ٿو قبل ٿيا سي
عين علي دي ڪيتا نروار، نڪو ڏوجها هنڌ سلياسي
فيض علي دي ڪيتا اظهار، ناهه وچ ناهه هياسي

عشق ٿيا ايمان تن اندر، وسري دنيا ساري
راهه هادي دي راهه ٻاجهون بيان راهين سڀ گمراهي
ڏيون راز محبت مهردا ته اٿان اٿان بادشاهي
روز اول دي هادي حسن سانون، رمز رلائي ٿئي واڏائي
فيض علي دي سر تي عشق امانت آئي سائي پلئ پائي

منقبت

حضرت محمد مصطفيٰ ﷺ کا مئين شان سنا هي
شان سنا هي مئين بيان سنا هي

مجھ پر عشق امداد ڪيا، صدق حسن حسين سچي صاحب ڪا
مجھ ڪو وحدت ۾ مدد ڪا هي

بيبي سائڻ فاطمه اطهر، ميرا دم شاد ڪيا هي
امام علي مشڪل ڪشا، ميرا سينا صاف ڪيا هي

امام زين العابدين مجھ پر عنايات ڪيا هي
امام محمد باقر و امام جعفر صادق پر جام ديا هي

امام موسيٰ كاظم و امام علي رضا مجھ پر احسان ڪيا هي
امام محمد تقی و امام علي نقی محکم راه ديا هي

امام حسن عسڪري و امام محمد مهدي ميرا روشن ضمير ڪيا هي
فيض علي تيري درگاه ڪا دائر، غلام هو رها هي

ڪافي روپ جوڳ

مارو ڄام امير هت ڪيئن گهاريان
ويٺهين ڇا ڪين وساريان

ماروئڙا ويا ماڳ مٽائي، هاڻ منهنجو هت پينر چاهي
جيٽيون انهن لئي هنجون ٿي هاريان

پنهنوارن تي آ پرور راضي، ڳالهيون ڳڻ تن جا ڳايان
پرت انهن جي پل نه وساريان

مارن ريءَ دم نه جاليان، ٻاڻن جا پئي سڪڙا ساريان
سانگيئڙا ڪين وساريان

دولهه درياھ جي لهر وهي ٿي، هادي حسن جي رمز رهي ٿي
پلپل تن جا ڳڻ پئي ڳايان

فيض علي جو سدا مون آهي، ساقي ڏنو آ ڄام جڳائي
ملڪ مارن جو ويٺي ساريان

ڪافي روپ جوڳ

مارو منهنجا مير، ڳڻ ڳالهون ويئي ڳايان
سور تنين جا ويئي ساريان

ملڪ ملهين مارن جو آهي، موليٰ تن سان ميلو ڪرائي
ڪنڊڙيءَ جا تون پير، پل پل توکي ويئي پڪاريان

سانگي ويٺا سانگ چٽائي، والي تن جي واڳ ورائي
سڄي رڪجان سير، نت نت ويئي وات نهاريان

مارن سان رب ڪندو ميلو، ملڪ مارن جو سدا اربيلو
دلڙي آ دلگير، جيءَ ۾ جن جا سير پئي ساريان

روحل سائين رنگ رچايو، هادي حسن شاهه پيالو پياريو
فيض علي ٿيو فقير، پاڳ ڀلا ٿي پنهنجا پائيان

ڪافي روپ

محبت موج ڪنڊڙي هي، پريم عشق دي ڳنڍڙي هي
سر مندلي هي

محبت ڪا جو ٻيڙا هي، وحدت دل درياهه هي
برهه دل جان گهيري هي

سچ سو جو صاحب هي، هادي، دل اندر سمايل هي
سو رهبر هي

ستگرو دي هي مهر ڀلائي، وچ تنهائي رمز رلائي
گر ڪي فوج قراري هي

دولهه دريا خان، هادي شاهه حسن، دائر هي
فيض علي ڪا سماوڻ نينهن نپاوڻ هي

کافي روپ جوڳ

الا مونکي مهڻا ڏيندي ماءُ، ڙي آيل ماءُ
کيچ وڻن ڏي ڪو نه ڪاهيان
سُڌ نه هيم سور جي، ٻارڻ ٻاري ويا
ڏونگر جي ته ڏکن کان، پيڻ هلي نه پاءُ
ڏيرن جي ڏمر جو پيڙم ڪونه سماءُ
ور وساري ڪيئن ويهان، آڻي شال الله
دولهه دريا خان ۽ هادي حسن شاهه
فيض علي جي روح ۾، آرياڻي ارواح

کلام صوفي دريا خان فقير دونه

کافي روپ جوڳ

صوفيان دي دربار هڻ ڏني مئين جهوڪ والي دربار

ويکھو شاه عنايت صوفي صاحب، نور پريا نروار
هڻ ڏني مئين مرشد دي دربار

روضا جنهن دا رنگ رنگيلا، نيلان دي چمڪار
هڻ ڏني مئين مرشد دي دربار

شاه قلندر کلنگي والا، قرب پريا ڪلتار
هڻ ڏني مئين مرشد دي دربار

چوکندي وهوا جهرمر لائي، جتان پهندا سائين عبدالستار
هڻ ڏني مئين مرشد دي دربار

جت قرب ڪچهري هر دم قائم، وحدت دا واپار
هڻ ڏني مئين مرشد دي دربار

فيض علي دي فيض جو ڪيتا دريا خان ثيا باغ بهار
هڻ ڏني مئين مرشد دي دربار

ڪلام صوفي امداد علي فقير

اٿم اميدون هزار، منهنجو مسافر يار
محب منو مننار، اديون هت ايندو

سهج منجهان ٿي سيح سينگاريان، ٿي بلهاري اڱڻ بهاريان
سرس ڪري سينگار، هوت ڪري هٻڪار
جوڙ وڏي جنسار، اديون هت ايندو

واعدا ٿيا جي وصال جا ويهي، ايندو اسان وٽ پريتم پيهي
قرب جا قول قرار، ولها ڪين وسار
لاهي لوڪ ميار، اديون هت ايندو

آهيان عجيبا تو آڌار، ويل نه وجهه ڪا وڻي تون وار
گهوت اچي گڏ گهار، سڪ اٿم سرڪار
طلب اٿم تڪرار، اديون هت ايندو

تون ئي منهنجي ساه جو سائين، منهنجي هنئين جو هار تون آهين
پرين ڏي پنهنجو پيار، سانول لهندو سار
دوست نه ٿيندو ڌار، اديون هت ايندو

امداد علي آهي اوهان جو، سائل هر دم در اوهان جو
سانول سرت سنپار، قرب ڪري ڪلتار
مالڪ ڪل مختيار، اديون هت ايندو

ڪنڊڙي جي ڪلٽارن
جي ٽڪين تي ميلاءِ ڏهاڙا هن ريت ملهايا وڃن ٿا
صوفي ميان ڪرم علي فقير جا ڏهاڙا

ڪنڊڙي شريف ۾ هر سال عرس ملهايو ويندو آهي
قلعہ ڏيراور احمد پور شرقيا
شيواداري سومار رام پيارا رام، ٻڌو رام، مالو رام، پنهنون رام ۽ سڄي فقراءِ
وستي امير دين فيروزه شيواداري گهلو رام

صوفي دريا خان فقير (دوئم) جا ڏهاڙا ۽ مختصر طالب
ڪنڊڙي شريف ۾ هر سال عرس ملهايو ويندو آهي
حافظ آباد ڪالوني ڏهرڪي شيواداري ڪرشن رام
صوفي فيض علي فقير دوئم صوفي محمد مراد فقير صوفي غلام نبي فقير
سائين جن جا به ڏهاڙا ملهايا ويندا آهن

صوفي فيض علي فقير (دوئم) جا ڏهاڙا ۽ مختصر طالب
قلعہ ڏيراور احمد پور شرقيا
شيواداري سومار رام پيارا رام، ٻڌو رام، مالو رام، پنهنون رام ۽ سڄي فقراءِ
چڪ 146 لياقتپور شيواداري محمد ابراهيم شيخ
ڳوٺ ڪيهر خان ڏهر ڏهرڪي شيواداري نارو رام
صوفي روشن علي فقير، صوفي علي گل فقير، صوفي علي ڏنو فقير
چوڪا رام، هوتو رام، نارو رام، فقيرا پڳت، آڏو پڳت، ڪيسو رام بختا رام
چڪ 121 ۽ ٻئي سڀ فقراءِ

(شڪريو ادائي)

سچ پچيو ته ڏاڍي خوشي محسوس ڪيم جو فقير سائين جي محنتن جو هي ثمر ۽ شاعري جو فڪري ۽ فقيري پورهيو گڏ ڪري ڪتاب جي شڪل ڏيڻ جي مون ناچيز کي سعادت حاصل ٿي. جيڪو هڪ اولاد جي حيثيت سان فرض سمجهي نپايم.

فقير سائين جي شاعري جيڪا ورقن ۾ پوشيده هئي. ان کي ڪتاب ”ڪنڊڙي رنگ“ جو لباس پهراڻڻ ۾ پهريون تجربو هئڻ ڪري ڪافي دشواريون پيش آيون. پر فقير سائين سان بي انتها پيار ۽ محبت هئڻ ڪري هن محنت جي سفر کي آئون خوشين جو سفر سمجهان ٿو.

يقينن هن هيڏي وڏي محنت جي سفر ۾ دوستن ۽ ڀائرن جون رهنمايون به شامل حال رهيون ڇو جو ڪوبه ڪم يا پورهيو دوستن جي تعاون بغير تڪميل تائين نٿو پهچي سگهي. آءُ اسان جي پياري محسن ماروت فقير امانت علي جن جو بي حد ٿورائتو آهيان. جنهن هن ڪتاب جي اشاعت لاءِ ابتدائي ڪوششون ڪيون ۽ تڪميل جي لاءِ ترغيب ۽ همت ڏني ۽ آئون صوفي روحل فقير صاحب جي خاندان ۽ سنگت ساٿ ۽ عقيدتمندن کي به وادايون پيش ڪندس ۽ شڪريو ادا ڪندس جيڪي مختلف انداز ۾ هن ڪتاب جي ڪاميابي تائين تعاون ۾ رهيا جڏهن ته آءُ صوفي اديب ۽ ليکڪ صوفي جلال فقير ٽالپر، (خادم جلال) صاحب جا تمام گهڻا ٿورا مڃيندس جنهن فقير سائين جن جي هن ڪتاب جو نه رڳو مهاڳ لکيو ۽ صوفي ميان ڪرم فقير جي قديمي ڪتابن جي پڙهائي ۽ نئين سر لکائي کان وٺي ڪتاب جي ڇپائي تائين اسان جو ٻانهن ٻيلي ٿي رهيو.

آءُ هنن صاحبان لاءِ دعاگو رهندس جن ڪتاب ڪنڊڙي رنگ جي هن مواد گڏ ڪرڻ ۾ پنهنجو پنهنجو ڪردار نپايو.

صوفي دريا خان فقير

درگاه ڪنڊڙي شريف

عاشق ذاتي عشق ۾ مسيت وجود جوڙين
ڪعبو قبلو ڪاڙهي، جيءَ اندر جوڙين
اِنا اعطينك الكوثر، خيال تنهين ۾ ڪوڙين
ڏيل اندر ڏورين، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي
(صوفي ميان ڪرم فقير زنگيجو)



حق موجود درگاه شریف حضرت صوفي رُوح فقیر زنگیجو ﷺ سدا موجود